

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ЗИМНИ ОГНЬОВЕ

Част 1 от „Викинг“

Превод от английски: Петя Давидкова, —

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Няколко мили навътре в сушата на западния бряг на Уелс и вляво от Ейнджълсий Айлънд се беше сгушило малко селище, препичащо се на изобилното лятно слънце върху стръмен хълм, от който се виждаше всичко наоколо. Внушителната сивокаменна сграда гледаше към селото, почти както майката наблюдава и не изпуска от поглед детето си. Не можеше обаче да се каже същото за къщата на хълма, която си оставаше студена и неприветлива дори когато слънцето докосваше грубите ѝ сиви стени. Пътници, които минаваха наблизо, имаха чувството, че от нея лъха студенина.

Един непознат след доста лутане откри центъра на селището, като се ориентираше по голямата сграда на хълма. Но скоро вниманието му бе изцяло погълнато от движението наоколо. Безпокойството го напусна и на негово място дойде усещането за очакващи го приятни изненади. Няколко пъти той направи пълен кръг и очите му жадно поглъщаха спокойствието, което властваше тук: няколко близко разположени къщурки, припкащи насам-натам деца, играещи игрите си, и жени — ах, жените! Набързо набеляза няколко, които му харесаха, но те дори не го забелязаха, тъй като всяка бързаше по свои задачи.

Странникът носеше обточени с ширити панталони, доста овехтели, и изтъркана вълча кожа, която му служеше за наметало. Той почти не вярваше на очите си. Тук нямаше мъже, а жените бяха толкова много и от всякакви възрасти! Да не би да е попаднал в някакво древно селище на амазонки? Но не. Тук имаше деца — момичета и момчета. Може би мъжете работеха някъде по полетата на изток, защото дори и по пътя си не беше видял никого.

— Мога ли да ви помогна с нещо, странниче?

Изненадан, непознатият подскочи и се обърна. Пред него стоеше момиче с привлекателна, любопитна усмивка, което беше на не повече от шестнадесет години. Тя чудесно отговаряше на изискванията му, тъй като имаше разкошна руса коса, големи зелени очи и ангелски

невинно лице. Погледът му се плъзна по тялото ѝ, но това беше за секунда, тъй като момичето можеше да отгатне намеренията му. Точно в този момент едрият ѝ бюст се притисна в него и стегнатият ѝ широк ханш предизвика тръпки в слабините му.

Тъй като мъжът не казваше нищо, момичето отново го заговори:

— От много месеци от тук не е минавал пътник — поне не оттогава, когато хората от Ейнджълсий Айлънд си търсеха нови места за живеене. Ти също ли идваш от Ейнджълсий?

— Да — отвърна накрая той. Би могъл да ѝ разкаже за трудностите, през които бе преминал, но не беше в такова настроение, пък и тя щеше скоро да си има такива, ако той продължеше да се занимава с нея.

— Къде са мъжете от това село? Не видях дори старец, който да си губи времето наоколо.

За момент момичето се усмихна тъжно.

— Така се случи, че старците се разболяха от треска преди две зими и измряха. Много млади и стари мъже умряха тази година. — След тези думи усмивка отново озари лицето ѝ. — Тази сутрин е забелязан глиган и мъжете организираха хайка за залавянето му. Довечера ще има празненство и аз ви каня да се присъедините към трапезата ни.

Любопитството му го подтикна да попита:

— Нямате ли ниви за обработване? Или глиганът е по-важен?

Момичето се разсмя.

— Веднага се разбира, че сте живели край морския бряг, защото в противен случай щяхте да знаете, че реколтата се засява на пролет и се събира на есен — през останалото време има много малко работа.

По челото му се изписа дълбока бръчка.

— Значи очакваш мъжете да се приберат скоро?

— Не, ако успеят да го хванат — разсмя се тя. — Предполагам, че доста ще се забавят, докато го преследват, за да се насладят по-дълго на гонитбата. Не се случва толкова често да се види глиган наблизо.

Чертите на мъжа се отпуснаха, а върху устните му се появи усмивка.

— Как се казваш, момиче?

— Енид — кратко отговори тя.

— А имаш ли съпруг, Енид?

Тя се изчерви и сведе поглед.

— Не, господине, аз все още живея с баща си.

— И той ли е с останалите?

Очите ѝ отново се засмяха.

— Не би пропуснал такъв шанс!

„Прекалено е хубаво, за да бъде истина“ — помисли си той, преди да заговори отново.

— Пътувам отдалече и сутрешното слънце е толкова изтощително, Енид. Мога ли да почина за малко у вас?

За първи път по лицето ѝ се изписа смущение.

— Аз, аз не...

— Само за няколко минути, Енид — бързо прибави той.

За момент тя се замисли.

— Сигурна съм, че баща ми няма да има нищо против — отвърна момичето и го поведе.

Домът, в който живееше, беше много малък: състоеше се от една стая, по средата на която имаше импровизирана стена от две черги за спане. На едната стена беше почернялото каменно огнище, а пред него — два груби стола и маса. Върху масата се виждаха две чаши за вино изключително красиво изработени с инкрустирани по тях полускъпоценни камъни. Те веднага привлякоха вниманието на непознатия. Струваха цяло състояние и той не можеше да си обясни как са попаднали на това място.

Енид с внимание наблюдаваше мъжа, докато той разглеждаше подаръците, които тя беше получила от лорда за работата си при него. Високият непознат не беше красив, но и не отблъскваше. Не притежаваше кой знае какви физически данни, но имаше широк гръб и би могъл да ѝ стане съпруг. Тя нямаше шанс да се омъжи за някой от селото, тъй като мъжете вече бяха опитали от прелестите ѝ и въпреки че я намираха за доста привлекателна, никой от тях не би я взел за съпруга, знаейки, че приятелите му също са наясно с красотите ѝ.

Енид се усмихна вътрешно. Когато баща ѝ се върнеше, тя щеше да говори с него и да му изложи плана си. Той щеше да се зарадва, ако тя се сгодеше, още повече че на него му се искаше да има зет, който да му помага на полето. Заедно биха могли да убедят този непознат да остане за известно време. И тогава тя би могла да пусне в ход целия си

чар, за да го предизвика да ѝ направи предложение. Този път, да, този път тя първо щеше да се омъжи, а игрите щеше да остави за после. Нямахше да прибавя още грешки в и без това дългия им списък.

— Искате ли бира? — сладко запита, отново привличайки вниманието на мъжа върху себе си.

— Да, ще ти бъда много благодарен — отвърна той и търпеливо зачака да му донесе чашата.

Като поглеждаше нервно към отворената врата, мъжът бързо изпи бирата си. След това, без да каже дума, стана и я затвори.

— Навън става все по-горещо — обясни той и момичето възприе това, без ни най-малко да се усъмни в намеренията му.

— Искаш ли нещо за ядене? Няма да ми отнеме много време да приготвя.

— Да, много си мила — отвърна той, а тънките му устни се разтегнаха в благодарствена усмивка. Бе решил, че храната може да чака, но не и слабините му.

Момичето се обърна с гръб към него и отиде до огнището. В този момент той извади нож изпод туниката си и тихо се промъкна до нея. Тялото на Енид се изпъна като стрела, когато ножът докосна гърлото ѝ и мъжът се прилепи до нея. Не се страхуваше за тялото си, както повечето момичета на нейната възраст биха се страхували, не, тя се боеше за живота си.

— Недей да викаш, Енид, защото иначе ще трябва да те нараня — бавно ѝ прошепна той, като я опипваше с едната си ръка. — Същото ще стане и с всеки, който ти дойде на помощ. Повярвай ми, нищо лошо няма да ти се случи.

Енид сподави риданията си. Плановете ѝ щяха да се провалят. Толкова кратко съществува мечтата ѝ, че ще си намери съпруг.

На юг от селото една самотна фигура се препъваше между дърветата и мърмореше на всяка крачка. Конят, който беше хвърлил ездача си на земята, не се виждаше никъде наоколо, но въпреки това младежът размахваше юмрука си във въздуха и високото проклинаше.

— Много време ще мине, преди отново да те прибера, отвратително животно!

Гордостта му беше много повече наранена, отколкото задните му части, върху които се беше приземил, и с притисната на удареното място ръка той продължаваше пътя си към селото. Като наближи мястото, където щеше да си почине, младежът гордо вдигна глава пред любопитните погледи на селяните.

Една жена се приближи и вместо да зададе очевидния въпрос — какво се е случило с коня ти — тя каза:

— Имаме посетител, Брен. Енид го покани в дома си.

Стоманеносивите очи погледнаха към къщата на Енид и след това се върнаха отново на жената.

— Защо са предпочели да затворят вратата?

Жената се усмихна.

— Мисля, че познаваш Енид.

— Да, но тя не си предлага услугите на всеки срещнат.

Без да говори повече, младежът извади меча и се приближи до къщата на Енид. Отвори вратата. Трябваша му няколко секунди, за да свикне с тъмнината в стаята, а след като започна да различава предметите, очите му се спряха върху двойката в ъгъла. Мъжът беше върху Енид, а движенията му бяха като на разгонен глиган.

В началото младежът гледаше като омагьосан съчетаването на две човешки същества: дълбокото проникване на мъжкия между широко разтворените бедна женската и стенанията, които се носеха от ъгъла. Но след това в сивите му очи проблесна сребърна светкавица и те потъмняха също както когато тъмните облаци предвещават буря. Бе видял ножа в ръцете на непознатия.

Без да изчаква и секунда повече, прекоси стаята и умело проряза с меча си гърба на мъжа. Стаята се изпълни от писъка на непознатия, той скочи от изплашената Енид и отскочи от нападателя си.

Енид беше безкрайно учудена, като видя причината, заради която насилникът ѝ беше скочил толкова бързо.

— Брен, какво правиш тук?

Младежът спокойно отговори:

— Предполагам, цяло щастие е, че конят ми ме хвърли на земята, защото в противен случай нямаше да дойда навреме и да въздам справедливост. Той те насили, нали?

— Да — отвърна Енид и ридания на облекчение разтърсиха цялото ѝ тяло.

— Момичето не беше девица! — яростно извика непознатият, притиснал с ръце кървящата рана на гърба си.

„Това не е бащата на момичето“ — помисли си странникът, видял колко младо бе всъщност момчето. Очевидно бе, че младежът не е от селото, тъй като богатството му бе видно от разкошно избродираната му мантия върху сребристите туника. Мечът, с който го бе ранил, беше такъв, какъвто никога преди не беше виждал: широк, но тънък и лек, а върху дръжката му бяха инкрустирани искрящи сини и червени скъпоценни камъни.

— Фактът, че не е девица, не ти дава право да я насилваш. Да, известно е, че Енид не скъпи красотите си — каза младежът и с понисък глас прибави: — Но те са само за хора, които сама си е избрала. Тя те е поканила в дома си и ти си ѝ се отблагодарил по този непроситим начин. Какво да бъде наказанието, Енид? Дали да не му отреже главата и да я поставя в краката ти, или по-добре да скъся този орган, който беше толкова гордо издигнат само допреди малко?

Мъжът избухна:

— Ще извадя сърцето ти за тези думи, момченце!

Откъм вратата се дочу смях: там вече се бяха насъбрали жени. Лицето на голия мъж почервения от ярост. И сякаш за да прибави още към унижението му, към смеха на жените се присъедини и смехът на момчето.

И тогава за всеобща изненада Енид с възмущение каза:

— Брен, не би трябвало да го правиш за смях пред всички.

Смехът изведнъж престана, момчето я изгледа с презрение.

— Защо, Енид? Странникът очевидно мисли, че може да мери сили с мен. Аз, която пронизах първия си глиган, когато бях на девет години, и убих заедно с баща ми петима мръсни разбойници, които щяха да унищожат селото ви. Аз, която от първите си стъпки съм държала меч в ръката си, вместо играчки и съм била обучавана в най-тънките умения на бойното изкуство. Тази жена си мисли, че той може да ми направи нещо с тази играчка в ръцете си. Погледнете го! Той не е нищо друго, освен един жалък страхливец.

Последната обида изтръгна мощен рев от гърдите на мъжа и той скочи, насочил напред ножа с твърдото намерение да изпълни заплахата си. Но младежът не се беше хвалил напразно и само леко пристъпи встрани. С едва доловимо движение на ръката остави

кървава дيريا върху гърдите на мъжа. След това го срита с ботуша си в гърба.

— Може би не страхливец, по-скоро непохватен глупак — подразни го младежът, докато мъжът се подпираше на отсрещната стена. — Това стига ли ти?

Когато странникът се бе ударил в стената, ножът му беше паднал от ръката, но той бързо го сграбчи и нападна отново. Този път младежът направи прорез отляво надясно и мъжът с раздражение и болка забеляза перфектния „X“, който се беше получил върху гърдите му. Раните не бяха дълбоки, но кръвта течеше обилно по цялото му тяло.

— Ти правиш само драскотини, момче — изръмжа пострадалият. — Моят меч, въпреки че е малък, е достатъчен, за да те изтрие от лицето на земята!

Тъй като двамата бяха съвсем близо един до друг, мъжът видя в това своя шанс и бързо се опита да прободне нежното, бяло гърло на противника си. Но другият стъпи встрани с лекотата на матадор, който се отдръпва от пътя на нападащ бик. Ножът на мъжа проряза въздуха и само след секунда беше избито от ръката му със страхотен удар, който отпрати оръжието в другия край на стаята.

Странникът се обърна към Енид, която го гледаше без капчица жал.

— Глупак! Брен просто си играе с теб.

В този момент той разбра, че тя говори истината, и пребледня. Беше унижение да бъде победен от едно толкова младо момче, но той разбра, че животът му е в опасност. Погледна момчето и мислено си пожела смъртта да бъде бърза.

В студените сиви очи, които го наблюдаваха, нямаше милост и смехът, който излизаше от меките, чувствени устни смрази кръвта му.

— Как се казваш?

— Доналд, Доналд Джили — бързо отвърна той.

— И откъде идваш?

— Ейнджълсий.

При споменаването на това име сивите очи се присвиха.

— И беше ли там миналата година, когато проклетите викинги нападнаха Холихед Айлънд?

— Да, беше такъв ужас, истинска касапница.

— Спри! Не те карам да ми разказваш в подробности това, което тези копелета са направили. Доналд Джили, знай, че в момента животът ти лежи в ръцете на това момиче. — Младежът се обърна към Енид. — Какво да бъде наказанието му? Дали в този момент да не приключа земните му дни?

— Не! — извика Енид.

— Тогава дали да не го накажа по друг начин за това, което ти е сторил? Да му отрежа крак или ръка?

— Не! Не, Брен!

— Тук ще възтържествува справедливостта, Енид! — нетърпеливо извика момчето. — Ще бъда по-снизходителна, отколкото би бил баща ми. Ако лорд Ангъс те беше намерил тук в положението, в което аз те открих, сега щеше да бъдеш храна за вълците. Да, поиграх си с него, но той трябва да плати за това, което е направил.

Енид гледаше с широко отворени очи, Доналд Джили с ням ужас изчакваше по-нататъшната си съдба. Гладкото чело на момчето се набръчка, докато обмисляше решението си, и когато реши каква ще бъде развързката, сивите му очи просветнаха със задоволство.

— Знам какво ще направя. Ще вземеш ли този мъж за свой съпруг, Енид?

Отговорът на момичето се чу като едва доловим шепот.

— Да.

— Ти съгласен ли си да вземеш тази девойка за своя съпруга, Доналд Джили? — Сивите очи пронизаха непознатия със стоманения си блясък.

Мъжът вдигна глава.

— Да, ще се оженя за нея!

— Значи е решено. Вие двамата ще се ожените — каза накрая момчето. — Ти склучи доста добра сделка, Доналд Джили. Но знай: не можеш да кажеш да днес и утре да се отречеш от думата си. Не ме карай да съжалявам, че така лесно съм те освободила. Ако нараниш по някакъв начин момичето или я напуснеш, няма да има място в света, където да не те намеря и да не те накажа.

Мъжът не можеше да сдържи радостта си.

— Няма да я нараня.

— Добре — спокойно каза момчето, обърна се към жените и извика: — Хайде, тръгвайте си от тук. За днес се позабавлявахте

достатъчно. Сега оставете тези двамата да се опознаят по-добре. — След това се обърна към Енид и каза: — Измий го, преди баща ти да се е прибрал. Ще има доста неща да разясняваш на този добър човечец.

— Вашият баща е отгледал един наистина достоен син, момко — каза Доналд Джили.

Младежът се разсмя от сърце.

— Моят баща няма син.

Доналд Джили се загледа в отдалечаващата се фигура, след което се обърна към Енид за обяснение.

— Какво искаше да каже с тези думи?

— Това не е *той*. — Тя се засмя на объркването му. — Това беше лейди Брена.

ГЛАВА ВТОРА

Със замах Брена отвори тежката дъбова врата и обедното слънце освети тъмния коридор на къщата.

Не се виждаха хора, но иззад двойните врати на големия хол отдясно се чуваха гласовете на заварената ѝ сестра Корделия и готвачката, които обсъждаха менюто за вечерта.

Корделия беше последният човек, когото Брена би искала да види в този момент. Прекалено чувствителна беше след падането и не беше в най-доброто си настроение.

Свикнала да прелита като птичка през коридора в миговете, когато беше весела, сега трябваше да се придвижва с бързината на охлюв. Чувстваше как от кръста надолу всичко я болеше и дори кратката схватка с Доналд Джили не ѝ беше помогнала да се оправи. В къщата на Енид тя трябваше да положи доста усилия, за да не се издаде, че е жена.

Да! Странникът беше повярвал, че тя е момче. Това се беше отразило доста добре на самочувствието ѝ. Не беше ли всъщност точно това впечатление, което би искала да оставя у хората? За тези няколко минути тя наистина беше синът на своя баща, а не просто едно сърцато момче с непохватното тяло на жена.

Тя изкачи няколко стъпала по витата стълба, след това рязко се обърна, за да изкачи останалите, които водеха до лабиринта от стаи на втория етаж. Ако непознат човек попаднеше в тази постройка, без съмнение щеше да се изгуби. Къщата беше правена сякаш от двама различни майстори, всеки от които беше започнал от противоположната страна, опитвайки се да се срещнат по средата, но без успех. Бащата на Ангъс беше построил къщата по този начин, защото му беше хубаво да обърква гостите си. Ангъс беше станал вече мъж, когато най-накрая къщата беше завършена след около двадесет години строеж.

Първият етаж по нищо не се различаваше от другите къщи, но вторият имаше девет стаи и към всяка имаше отделен коридор. Брена

се насочи надясно към първата врата и влезе в коридора, който водеше към стаята на баща ѝ. Той щеше да бъде там, тъй като предната седмица се беше разболял и сега беше на легло. Тя мислеше да му разкаже за случилото се в селото. Но може би по-късно; сега се нуждаеше най-много от една освежаваща баня.

Тя се върна, мина покрай стаята на Корделия и мъжа ѝ, и се насочи към своите собствени покои. Това беше стая, разположена на ъгъл, като по този начин цялата се обливаше от светлина, идваща от двата прозореца, намиращи се на двете съседни стени. Тъй като беше само на седемнадесет години, тя нямаше нищо против голямото разстояние до стаята ѝ, с изключение на дни като този, когато всяка крачка ѝ костваше неимоверно усилие.

Искаше ѝ се да изкрещи от радост, когато най-накрая отвори вратата, спирайки само за секунда, за да извика Алейн, личната си прислужница. Брена бавно затвори вратата и се насочи към леглото, като сваляше от себе си мантията, която до този момент беше скривала великолепната ѝ коса. Тази дълга коса. Това беше единственото нещо, което разваляше вида, който тя би искала да има. Баща ѝ не ѝ разрешаваше да я отреже, затова тя винаги я криеше. Мразеше този ярък символ на женствеността. Преди Брена да докосне възглавницата, при нея влезе Алейн, която идваше от собствената си стая. Алейн не беше в първа младост, но годините не ѝ личаха. Червените коси издаваха шотландския ѝ произход. Някога те са били яркочервени, а сега бяха станали мърляво жълти. Но в сините ѝ очи имаше младежки блясък. Сега тя не беше толкова жизнерадостна, както обикновено, защото през зимните месеци беше преживяла тежка болест и тогава Брена беше тази, която ѝ прислужваше.

— О, Брена, момичето ми! — каза Алейн, сложила тънката си ръка върху гърдите ѝ. — Толкова се радвам да видя, че си се прибрала навреме. Знаеш, че баща ти щеше много да се ядоса, ако пропуснеш урока си при Уиндъм. Мисля, че вече е време да смениш тези дрехи, които само момчетата носят, и да се облечеш като момиче, каквото си всъщност. Когато Бойд се завърна с последните вести за глигана, аз се уплаших, че няма да се върнеш навреме.

— Да вървят по дяволите Уиндъм и всички като него! — сопна се уморено Брена. — И този проклет глиган също да върви по дяволите!

— Но днес всички сме в чудесно настроение — засмя се Алейн.

— Не и аз!

— Каква е причината?

Брена опита да стане, но се отказа и отново легна.

— Уилоу, тази бременна крава! Докато я обучавах, тя има глупостта да се изплаши от един заек. Заек! Никога няма да ѝ простя това.

Алейн отново се разсмя и каза:

— Виждам, че страдаш повече заради гордостта си.

— О, жено, млъкни! Не искам да те слушам повече. В момента имам нужда от гореща вана.

— Трябва бързо да свършиш, защото Уиндъм ще те очаква — отвърна Алейн спокойно. Тя беше свикнала с избухванията на своята господарка и не ѝ се сърдеше.

— Уиндъм може да чака! — каза Брена.

Голямата гостна на първия етаж беше стаята, където всеки следобед Брена имаше уроци с Уиндъм. От една година той преподаваше на Брена. Времето, когато бяха започнали, съвпаднаше горе-долу с времето, когато кръвожадните племена от север бяха нападнали Холихед Айлънд и това се беше случило през 850 година. Брена понасяше тези омразни уроци, защото нямаше избор. Тя запомняше всичко, на което я учеха, но го правеше не защото Ангъс беше разпоредил така, а защото това беше нейното собствено желание.

Уиндъм стана, когато тя влезе в стаята. Беше намръщен.

— Закъснявате, лейди Брена.

Наметната със синьо-зелена копринена роба, върху която ярко изпъкваше гарвановочерната ѝ коса, Брена сладко се усмихна.

— Трябва да ми простиш, Уиндъм. Натъждавам се, като знам, че те карам да чакаш, при положение че имаш много по-важни дела за вършене.

Чертите на викинга омекнаха и очите му огледаха цялата стая, пропускайки да се спрат на Брена.

— Не е вярно. За мен няма нищо по-важно от това да те подготвя за новия ти живот в новия дом.

— Тогава трябва да започваме веднага, за да наваксаме изгубеното време.

Там, където трябваше да се държи като дама, Брена се справяше чудесно. Тя можеше да бъде мила и очарователна, и да направи така, че да постигне целите си. Не прибягваше често до тези женски хитрини, но когато го правеше, всички мъже ѝ се подчиняваха.

Банята беше помогнала, но тя все още чувстваше болка. Брена бавно стигна до един от четирите, подобни на тронове, столове, които бяха обърнати към голямата камина, и се присъедини към Уиндъм. Той започна урока оттам, откъдето го бяха прекъснали предния ден. Занимаваха се с митологията на викингите. Сега той говореше на езика на викингите и Брена го разбираше прекрасно, защото този език беше първото нещо, на което я беше научил Уиндъм.

Наистина ли беше минала почти година, откакто бяха получили ужасните новини от Холихед Айлънд? Изглеждаше толкова отдавна. Когато разбраха какво се е случило там, всички бяха безкрайно изплашени, защото усетиха смъртта да витае наоколо. Два дена покъсно Ангъс извика Брена, за да ѝ съобщи разрешението на проблема. Брена дори не беше подозирала, че такова съществува.

Тя ясно си спомняше всичко. Това беше сцена, която често виждаше в сънищата си. Баща ѝ седнал срещу нея в тази същата стая, беше облечен целият в черно. Черна туника също като цвета на косата, мрачна като сините му очи. Очите на Ангъс Кармарам бяха винаги блестящи и необикновено живи и изразителни за мъж на петдесет години. В този ден очите му бяха очи на старец.

Брена току-що се беше завърнала от сутрешната си езда с Уилоу, нейната сребристосива кобила, когато я извикаха. Беше облечена в момчешкия си екип, гълъбовосива туника и къса мантия, обшита със сребрист конец, панталони от еленова кожа и обувки от най-добра испанска кожа. Носеше меч, но го свали, преди да седне на тапицирания с кадифе стол срещу баща си.

— Ти ще се ожениш за викингски вожд, дъще — бяха първите думи на лорд Ангъс.

— И ще отгледам двадесет прекрасни синове, които след това ще нападнат земите ни — отвърна Брена.

Ангъс не се засмя на шегата ѝ и мрачното му изражение смрази кръвта ѝ. Тя сграбчи перилата на стола, напрегнато изчаквайки той да отрече думите си.

Но той уморено въздъхна сякаш всичките му години изведнъж се бяха стоварили с цялата си тежест върху му.

— Може би, те ще нападнат земите ни, но не и нас.

Брена не можеше да прикрие тревогата в гласа си.

— Какво си направил, татко?

— Вчера изпратих човек, който ще ти намери съпруг измежду викингските вождове, по този начин с тях ще сключим договор.

Брена скочи.

— С викингите, които нападнаха Холихед Айлънд?

— Не, не точно същите. Нашият пратеник ще търси викингски вожд, който да те вземе за съпруга. Мъж, който притежава власт и сила.

— Ще ме предлагаш от врата на врата? — възмутено извика Брена, гледайки баща си като човек, когото вижда за първи път.

— Няма да бъдеш продавана, Брена! — отвърна лорд Ангъс, убеден във всичко свято, че е постъпил правилно, независимо от болката, която го измъчваше. — Изпратих Фергюс, той е истински дипломат. Той ще направи разследване и ще търси мъж, който все още не е женен и притежава много власт и сила. Няма да бъдеш продавана. Предупредил съм Фергюс да урежда този въпрос само на едно място. Ако не сполучи, той ще се върне и с това всичко ще приключи. Но боговете да са ни на помощ, ако се завърне без името на бъдещия ти съпруг.

Брена виждаше кървавочервени кръгове пред очите си.

— Как си могъл да направиш това нещо?

— Това е единственият начин, Брена.

— Не е вярно! — избухна тя. — Ние сме на километри от брега и няма от какво да се страхуваме!

— С всяка измината година викингите стават все по-смели — опита се да обясни Ангъс. — Техни набези е имало още преди моето раждане. Всички земи, граничещи на нашите, са в тяхно владение. На север и на изток, навсякъде, където са се установили, нашите братя са техни слуги. А ето, сега те достигнаха нашите брегове. Само въпрос на време е кога ще достигнат и нас. Това може да се случи следващата година. Би ли искала да видиш селото ни завладяно от тях? Мъжете избити, а жените взети в робство?

— Това няма да се случи! — каза тя. — Ти си рицар, смел и силен, за теб бойното изкуство няма тайни. Научил си и мен на всичко, което знаеш. Ние можем да се преборим с тях, татко, аз и ти!

— О, Брена — въздъхна той. — Прекалено съм стар, за да се бия. Можеш да убиеш много от тях, но не всички. Те са раса на гиганти. Никъде другаде няма такива като тях. Жестоки са и не знаят пощада. Предпочитам да те виждам жива, отколкото да знам, че си загинала в бой с тях. Ще защитя хората си.

— Като пожертваш мен! — изсъска тя извън себе си от ярост. — И ме предадеш в ръцете на някой кръвожаден вожд!

— В това отношение не се страхувам за теб. Знам, че можеш да се грижиш за себе си.

— Това няма да стане! — избухна Брена. — Аз няма да се съглася с тази женитба!

Ангъс се намръщи заплашително.

— Ще трябва да се съгласиш, Фергюс носи със себе си честната ми дума.

— Защо не ми каза вчера? Защото знаеше, че няма да се подчиня, нали?

— Да, знаех, дъще! Но станалото вече не може да се поправи. Единствено ти си тази, която би могла да ни спаси. Корделия е женена. Леля ти, въпреки че все още изглежда добре, не е на подходящата възраст. Викингите ще очакват млада булка.

— Не стоварвай всичко върху ми, татко! Това е само твое дело.

— Запознавах те с какви ли не мъже, богати, умни, красиви, но ти не пожела нито един от тях! — припомни й лордът. — Отдавна вече би могла да бъдеш омъжена, но тогава, за нещастие, съдбата ни вече щеше да е решена.

— Не си ми показал нещо по-различно, освен надуты самохвалковци и красиви негодяи. Нима наистина си очаквал да взема за съпруг някои от тези глупаци?

— Познавам те, Брена. Ти не си избра за съпруг никой от мъжете, с които те запознах, защото самата мисъл да бъдеш женена те разстройва, въпреки че аз не знам защо.

— Тук сте прав, милорд — сухо отвърна тя.

— Ето защо аз реших. Ти ще се ожениш за човека, който Фергюс ти намери.

Брена се завъртя към огъня. Разумът ѝ се съпротивляваше, но тя чувстваше, че беше безпомощна да направи каквото и да било. Тя, която беше обучена да се бие и да побеждава, сега не можеше да се пребори. Накрая се улови като удавник за сламка:

— Бихме могли да изпратим друго момиче вместо мен, никой не би разбрал, че това не съм аз.

— Искаш да кажеш, че няма да направят разлика между една истинска лейди и обикновена слугиня? — невярващо запита Ангъс. — Това само би озверило още повече викингите и те биха си отмъстили по най-жестокия начин, на който са способни. Фергюс ще възхвали достойнствата и красотата ти, Брена. Твоите. Кое момиче израснало в бедняшка къщурка, би могло да има твоите маниери, чар и кураж? Би трябвало да минат години, за да се научи друга девойка на това, което ти можеш. Ти си от благородно потекло и благодарение на леля ти си дама от най-висок ранг. Благодарен съм за деня, в който Лини дойде и те научи на всички неща, които сега знаеш и заради които сега ти си една много изгодна партия за женитба.

— Е, добре, знай, че проклинам деня, в който е дошла! — извика Брена.

— Брена!

В този момент тя съжали за думите, които бе казала. Тя много обичаше леля си. Останала без майка от раждането си, Брена беше много привързана към леля си, която дойде да живее у тях преди четири години, веднага след смъртта на съпруга си. Лини беше по-малката сестра на Ангъс. Изглеждаше много по-млада, отколкото всъщност беше, а освен това притежаваше и младежки дух. Беше се заела с обучението на Брена в светски маниери и въпреки че не можеше съвсем да премахне момчешките ѝ навици, поне успя да я научи на това, което една истинска дама трябва да знае. Тя беше като втора майка за Брена, тъй като мащехата ѝ само я кореше и ругаеше. Никой не можеше да я търпи и дори Ангъс горчиво съжеляваше, че се беше оженил за нея. Но поне не трябваше да я понасят дълго, тъй като тя умря след три години, оставяйки след себе си не по-малко нетърпимата си дъщеря.

— Съжелявам, татко — тихо каза Брена, а раменете ѝ сякаш се бяха свели под някаква невидима тежест. — Но аз реагирах по този начин само защото решението ти ме изкара от равновесие.

— Знаех, че ще се разстроиш, момичето ми, но не си представях чак толкова нещо. — Ангъс стана от стола, отиде при дъщеря си и нежно я прегърна. — Бъди смела, момичето ми. Ти се възхищаваш от смелостта и куража, а викингите притежават тези качества. Един ден можеш да ми благодариш за това, което съм направил за теб.

Брена уморено се усмихна, защото беше загубила желание да спори. След две седмици ѝ представиха Уиндъм, викингски търговец, който се беше установил в Емералд Айл и когото Ангъс беше открил в Ейнджълсий. И така на Уиндъм беше предоставена възможността да научи Брена на езика и обичаите на викингите, така че „да не влезе неподготвена в леговицето на лъва“, както се беше изразил баща ѝ.

По време на жътвата Фергюс се завърна с името на бъдещия ѝ годеник. Така съдбата ѝ беше предначертана. Бъдещият съпруг на Брена не беше вожд на клан, както Ангъс се беше надявал, тъй като всички те бяха женени. Той беше много богат търговец, син на могъщ главатар — млад човек, който вече беше вземал участие в битка и в този момент сам проправяше пътя си в живота. Името му беше Гарик Хаардрад.

Не, Фергюс не го беше видял лично, тъй като по това време той търгувал някъде на изток. Щял да се върне следващото лято и да отведе своята годеница, преди есента да е настъпила. Всичко било уредено. Нямаше начин да бъде избегнато.

От този ден нататък Брена броеше времето с някакъв меланхоличен страх до мига, в който жизнеността и младостта ѝ не изтриха от съзнанието ѝ нерадостното бъдеще, което я очакваше. Само всекидневните уроци ѝ припомнях какво я чакаше занапред. Тъй като времето все пак вървеше, тя реши да извлече най-голяма полза от ситуацията, в която се намираше. Щеше да се срещне с врага на негова територия, но нямаше да бъде управлявана. Щеше да се наложи над съпруга си и щеше да бъде свободна да прави това, което иска. Нова земя, да, но не и нова Брена.

Вниманието ѝ отново се насочи към Уиндъм.

— Один, господарят на небесата и на всички останали богове, е покровител на знанието и повелител на бъдещето. Той е бог и на войната. Один със своята армия от войници, язди през облаците неизтощимия си осемкраков жребец Слейпнир. Мечтата на всеки викинг е да се присъедини към Один във Валхала, вечната банкетна

зала, където човек се бие през целия ден, през нощта пирува около свещения глиган, а наоколо сервират валкириите, осиновените дъщери на Один.

Кръвен брат на Один е Локи. Също като Луцифер от християнската религия той е лукав и измамен, и е господар на подземното царство.

Червенобрадият Тор е много популярен и обичан, не може да бъде злобен, но много лесно се разярява. Той е бог на бурите и светкавиците, и когато удари огромния си чук в наковалнята, се разнася страшен гръм. Копие на летящия чук на Тор може да се види във всяка викингска къща.

Тор е също бог на войната и укротител на Фенрир, гигантския вълк. Спокойната Хел, дъщеря на Локи и също господарка на подземния свят, и Фрей, бог на плодородието, са по-незначителни фигури. За тях и други също не толкова важни богове ще научиш утре.

— О, Уиндъм — въздъхна Брена. — Кога ще приключат тези уроци?

— Нима съм те изморил? — попита той с внимание и нежност, неприсъщи за толкова едър и внушителен мъж.

— Разбира се, че не — бързо отвърна тя. — С теб се чувствам добре и си мисля, че ако всички викинги са такива, няма от какво да се страхувам.

Той тъжно се усмихна.

— Аз също бих желал това да бъде действителността. Но, за съжаление, аз вече трудно бих могъл да бъда наречен викинг. Изминаха двадесет години, откакто за последен път видях родната си земя. Вие ме променихте, вашата християнска религия, и аз вече не съм истински викинг. Ти се учиш много добре, Брена, и вече знаеш за викингите толкова, колкото знаеш и за твоите келтски прадеди. Отсега нататък до времето, когато твоят годеник дойде, ние само ще повтаряме това, което вече знаеш.

— Можеш ли да ми кажеш повече неща за клана, в който ще отида да живея? — попита тя.

— Немного повече от това, което вече съм ти разказал. От тях познавах само дядото на бъдещия ти съпруг, Улрик Лукавия. Той беше много смел мъж. Улрик управляваше с желязна ръка и се сражаваше на страната на Локи. Но беше и много странен човек. Вместо да се скара

със сина си, той напусна семейството, оставяйки земите си във владение на Анселм Нетърпеливия, неговия син. Анселм напълно отговаряше на прякора си, беше прекалено неуравновесен, за да бъде глава на клан.

Улрик не отиде далеч, премести се само няколко километра нагоре по фиорда на място, което беше негово, но не се използваше за нищо. Там с коне, добитък и шепа слуги той издигна къща, каквато няма никъде другаде по нашите северни земи: върху скалите на фиорда Хортън, с камъни, които закупи от фризийците, и с огнище във всяка стая.

— Не е по-различно, отколкото е тук — каза Брена.

— Дървените къщи на другите викинги нямат огнища, а само един голям огън в средата на стаята и пушекът може да излиза само през вратата.

— Но това е ужасно!

— Да.

— И аз ще трябва да живея в такава дървена къща, каквато ти току-що ми описа?

— Най-вероятно. Но ще свикнеш бързо.

ГЛАВА ТРЕТА

Голямата зала беше най-светлата стая в къщата по време на вечеря. В красивия свещник на средата на масата блестяха девет пламъка, а по стените висяха потъмнели от пушека гоблени, между тях беше и недовършеният пейзаж, работен от майката на Брена. Лини също имаше свой, който изобразяваше замък на брега на морето, до него беше гобленът на Корделия: военна сцена. Последният гоблен беше невероятно красив: бе донесен от далечния изток като подарък от владетеля на съседното кралство.

За никого не беше изненада, че на стената нямаше гоблен, изработен от Брена, защото тя нямаше необходимото търпение за това изкуство. Всъщност тя не правеше нищо, което бе типично само за жените.

Когато беше малка, всичко, което я впечатляваше, оставяше дълбок отпечатък в съзнанието ѝ. Баща ѝ се отнасяше към нея като към сина, за който толкова много беше мечтал и не успя да има. Тя беше този син до момента, в който тялото ѝ започна да издава лъжата. Годианата, в която фигурата ѝ се промени, беше кошмарна за Брена, тъй като оформящата се женственост постоянно воюваше с мъжкото ѝ съзнание. Накрая съзнанието излезе победител. Брена пренебрегваше новия си вид до момента, в който тялото не ѝ напомни само за себе си.

Заварената ѝ сестра изпитваше огромно удоволствие да я дразни, като постоянно напомняше за пола ѝ. Самата тя с огненочервената си коса, зелените очи и женствената си фигура, която се стараяше да подчертае, като обличаше къси рокли, беше пълна противоположност на Брена. Когато не говореше, беше едно съвсем спокойно момиче. Брена разбираше причината за нейната неприветливост и се стараяше да не губи търпение, когато беше с нея.

Знаеше, че Корделия е нещастна. Корделия беше на двадесет години и преди доста време се беше омъжила за Дънстан. Двамата се бяха оженили с любов. В началото тя наистина го обичаше, но сега нещо се беше променило. Поради причина, която може би само

Дънстан знаеше, сега жена му го мразеше и се превръщаше в едно злобно и непоносимо същество.

Корделия влезе в стаята и се присъедини към Брена на голямата маса. Секунди по-късно слугите донесоха блюдата със задушено заешко. Корделия, облечена в жълто кадифе, върху което косата ѝ изглеждаше още по-ярка, изчака, докато останат съвсем сами.

— Къде е леля ти тази вечер?

— Лини реши да нахрани татко — отвърна Брена, докато загребваше с черпака от голямата купа.

— Не леля ти, ти би трябвало да правиш това — каза Корделия.

Брена сви рамене.

— Лини реши така.

— Как е баща ни?

— Ако беше отишла да го видиш, щеше да знаеш, че още не е добре.

— Ще се оправи — сухо каза Корделия. — Този старец ще ни надживее. Тази вечер не те очаквах да се появиш. Разбрах, че са убили глиган и в селото има празник. Бях сигурна, че заедно с Фергюс и Уиндъм ще бъдеш там с твоите приятели селяните.

— На Дънстан селото също му харесва — студено заяви Брена и спомняйки си как се изтърси от коня, ядосано каза: — Не искам дори да погледна това отвратително животно.

— Виж ти, много си раздражителна тази вечер — заядливо произнесе Корделия. Тя нарочно пропусна забележката, отнасяща се до Дънстан. — Случайно ли днес Уилоу се върна много след теб? Или това се е случило, защото времето, когато твоят годеник ще се появи, много наближи?

— Внимавай, Корделия — каза Брена и погледът ѝ потъмня. — Тази вечер не съм в настроение да търпя бръщолевенията ти.

Корделия я погледна с широко отворени очи и нищо не каза. Тя ужасно ревнуваше по-малката си сестра. В началото не беше така. Когато Корделия и майка ѝ дойдоха за първи път да живеят в тази прекрасна къща преди осем години, Брена беше едно слабо дете на девет години. На Корделия беше нужен един месец, за да разбере, че има сестра, а не брат, както си беше помислила.

От самото начало те не си допаднаха, защото нямаше нищо помежду им, което би могло да ги свърже по някакъв начин.

Женствената Корделия, която дори на дванадесет изглеждаше закръглена, се отнасяше с подозрение към момчешкото държане на Брена. Корделия си мислеше, че Брена е глупачка, щом предпочита меча пред иглата и грижата към конете пред грижата за домакинството. И така, годините минаваха, без отношенията им да се променят.

И тогава Корделия срещна Дънстан — едър, мускулест мъж, който завладя сърцето ѝ. Ожениха се и тя беше наистина щастлива. Но радостта им трая само една година. Всичко приключи в деня, когато Лили настоя Брена да облече женски дрехи заради някакъв специален случай и тогава Дънстан видя, че тя е истинска красавица. Проклетата Брена дори не се досещаше, че Дънстан я желае. Дори самият той не предполагаше, че жена му знае за това. Но от тази година любовта ѝ към него угасна.

Ревността на Корделия беше примесена с омраза към Брена и Дънстан. Тя не би могла да се нахвърли открито на Брена, въпреки че неведнъж беше изпитвала желание да ѝ издере очите.

Благодарение на баща си, Брена беше отличен боец и когато беше раздразнена, Корделия се плашеше до смърт. Тя беше убивала мъже, без да ѝ мигне окото. Неведнъж беше доказвала, че е достойна дъщеря на баща си.

Но Корделия разбра, че всява страх в душата на Брена с единственото нещо, което сестра ѝ все още не познаваше — тайната да бъдеш с мъж — затова изпитваше удоволствие да разкрива неприятните неща, а за удоволствията въобще не споменаваше. Тя дразнеше Брена при всеки възможен случай и се чувстваше добре само когато видеше ужасът да се промъква в сивите очи на заварената ѝ сестра. Това беше единственото нещо, което удовлетворяваше Корделия. Ако можеше по някакъв начин да върне и на Дънстан...

Брена скоро щеше да замине и Корделия знаеше колко много този факт разстройва заварената ѝ сестра. Тогава в цялата околност нямаше да има жена, която да се сравнява с красотата ѝ и когато това се случеше, Дънстан щеше да бъде поставен под нейна власт.

Корделия премести чинията си и замислено погледна Брена.

— Знаеш ли, Брена, че корабът от север може да пристигне в близките дни? Лятото почти дойде. Ти готова ли си да посрещнеш бъдещия си съпруг?

— Никога няма да бъда готова за това — тъжно отвърна Брена и премести чинията си.

— Да, принцесата е хвърлена на лъвовете. Ужасно е, че нямаше право на мнение. Никога не съм си представяла, че лорд Ангъс може да постъпи така с теб. Аз поне имах право на избор.

— Знаеш защо той постъпи така — рязко каза Брена.

— Разбира се, че знам. За да спасиш всички нас — отвърна Корделия с глас, пълен със сарказъм. — Ти поне знаеш какво те чака. Ако аз бях знаела какво ме очаква, също като теб никога нямаше да поискам да се омъжа. Господи, какъв ужас изпитвам, като знам болката, която трябва да понасям всяка нощ!

Брена я изгледа с леденостуден поглед.

— Дела, днес в селото видях мъж и жена, които го правеха.

— Наистина, и как беше?

— Няма значение. Важното е, че това, което видях, не изглеждаше толкова отвратително, колкото ти си ми разправяла.

— Няма да знаеш какво е, докато сама не го изпиташ върху себе си — рязко каза Корделия. — Ще научиш, че трябва да задържаш болката в себе си, в противен случай съпругът ти ще те бие. Чудно ми е как повечето жени не си прерязват гърлата, знаейки агонията, която ги очаква всяка нощ.

— Достатъчно, Дела! Не искам да слушам повече.

— Трябва да си ми благодарна за това, че за теб първата брачна нощ не е тайна.

Корделия приключи с яденето и стана от масата, а устните ѝ се изкривиха в злобна усмивка щом се скри от погледа на Брена.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Булгар, разположен на един от завоите на река Волга, беше голямо пристанище, намиращо се на място, където Изтокът се срещаше със Запада. Тук викингите, пристигнали със своите кораби, търгуваха с кервани, идващи от степите на Централна Азия, и арабски кораби от източните провинции. На изток от Булгар се разстилаше легендарният път на коприната.

В Булгар можеха да се открият най-различни представители на човешкия род — от крадци и убийци до свръхбогати търговци и крале. В началото на лятото Гарик Хаардрад закотви своите блестящи кораби и се впусна да увеличава богатствата си, които вече беше натрупал по време на своите пътувания. Търговията беше едно наистина чудесно занимание.

Най-неочаквано прекарал зимата с едно славянско племе, Гарик нямаше намерение да остава дълго в Булгар, защото искаше вече да се прибере у дома. Освен това трябваше да спре в Хедби, за да продаде двадесет роби, които Александър Стасов му беше дал, така че би трябвало да побърза, за да си отиде по-скоро. Това негово първо пътуване беше пълно с изненади, но също така беше и успешно.

След като напусна родните брегове преди една година с товар от кожи и роби, Гарик и екипажът му, състоящ се от девет души, отплаваха към Хедби — големия търговски център, разположен на брега на река Шлей. Продаде половината от робите си срещу разнообразни стоки, изработени от тамошните занаятчии. Купи гребени, фиби, зарове, направени от кост, а също и огърлици, и медальони от кехлибар, донесен от земите край Балтийско море.

От Хедби те отплаваха за Бирка — търговски град, разположен на остров, намиращ се в езерото Малар, точно в сърцето на Швеция, срещу славянския град Юмни. В пристанището на Бирка имаше датски, славянски, викингски и скитски кораби. Тук Гарик размени рейнско стъкло и фригийски плат, който беше много ценен заради

фината си изработка, срещу обсипани със скъпоценни камъни стремена и рейнско вино, по-голямата част от което остави за себе си.

След това Гарик и хората му отплаваха на север към финландския залив, пресякоха границата по Нева и продължиха до езерото Ладого. Олд Ладого беше разположен при устието на Волкор.

Тук те спряха, за да се снабдят с провизии. Беше средата на лятото, а им предстоеше много дълъг път.

Продължиха на изток към земите на западните славяни. Пресякоха езерото Онега и няколко не много големи реки и езера до езерото Белоя, докато най-накрая стигнаха река Волга.

На път за Булгар те попаднаха на кораб, нападнат от група славяни, живеещи край реката. Викове на мъже и жени раздираха тишината. Гарик и хората му достигнаха кораба, преди кървавата баня да е приключила. Превзеха кораба на нападателите на абордаж и ги победиха. Успяха да спасят само една млада жена и бебето ѝ, скрили се в един голям празен варел.

Хаакорн от екипажа на Гарик говореше езика на жената — славянски. Успяха да разберат, че тя е дъщеря на могъщ вожд. Бяха убили съпруга ѝ и тя ридаеше над обезобразеното му тяло. Нападателите били вражеско племе, чиято цел била да убият нея и детето, за да отмъстят на баща ѝ. Това не било първото им нападение.

Гарик веднага събра хората си, за да обсъдят какво да правят с жената и детето. Приеха предложението, което даде Перин, най-добрият приятел на Гарик. Тъй като вече си бяха спечелили врагове в лицето на племето, чиито хора нападнаха, нямаше нужда да печелят нови в случай, че поискаха откуп, за да върнат момичето. В бъдеще щяха да продължат да се движат по този маршрут и само от полза щеше да им бъде да имат повече приятели.

И така те върнаха жената и бебето, без да искат никакво заплащане. В тяхна чест бяха организирани пищни тържества, които продължиха дни, седмици. Заваляха дъждове, които им дадоха още едно извинение за тяхното забавяне. Александър Стасов беше прекрасен домакин и те не чувстваха нужда от нищо. Накрая стана прекалено късно и те нямаше да успеят да стигнат Булгар и да се върнат по домовете си, преди да е застудило, така че продължиха гостуването си и през зимата.

Напролет признателният им домакин ги изпрати с двадесет роби, а за всеки член на екипажа имаше по една торба сребро. Времето, прекарано с това племе, не беше загубено. В Булгар продадоха и последния си товар. Кожите донесоха огромни печалби, най-вече кожите от бяла мечка, които се срещаха извънредно рядко и затова бяха много ценни. Всеки от екипажа продаде стоките, които носеше. Тъй като всички участници в това пътуване на изток бяха млади — с изключение на Хаакорн, който вече беше пътувал по тези земи — не бързаха и се наслаждаваха на новото и неизвестното. Гарик купи много подаръци за своето семейство. Някои щеше да подари веднага щом се прибереше, а други щеше да запази за специални случаи. За майка му имаше огърлици и гривни, изработени от скъпоценни камъни, които беше купил евтино от арабите. За баща си откри чудесен меч, който приличаше на неговия собствен. Това беше едно истинско произведение на изкуството: прочутото рейнско острие и дръжка, богато украсена със сребро и злато. За брат му Хю имаше златен щит, символ на първенство и сила. За всичките му приятели имаше разнообразни дарове. За себе си той купи византийска коприна и брокат, от които можеше да се направят разкошни пелерини и гоблени. За робите му имаше цял варел железни оръдия на труда, които щяха значително да улеснят работата им. Всеки ден от престоя си в Булгар Гарик откриваше по нещо ново, което да прибави към разнообразната си колекция. Накрая неговите приятели започнаха да се обзалагат колко сребро ще похарчи до деня, в който ще отпътуват за дома.

Един слънчев ден към средата на лятото Гарик влезе с приятеля си Перин в къщата на гравьора Болски. Дребният мъж погледна с кривите си очи двамата млади викинги, облечени в къси туники без ръкави, обути в красиво изработени, високи гамаша. И двамата бяха много високи, с широки рамене, а мускулите им се очертаваха върху голите им ръце. Имаха силни, стегнати тела, без грам излишно тегло. Единият беше с кестенява коса и брада, другият беше рус, гладко избръснат. Русият имаше студен, скептичен поглед, което беше нетипично за толкова млад човек. Очите на другия бяха весели и засмени. Болски очакваше русия, защото той си беше поръчал сребърен медальон, от едната страна, на който трябваше да бъде изобразен ликът на красиво момиче. Беше дал на Болски рисунка на момичето и гравьорът беше доволен от свършената работа. От другата

страна на медальона имаше величествен викингски кораб с девет весла, а над кораба — щит и сабя.

— Готов ли е? — попита Гарик.

Болски се усмихна и извади от една кожена чантичка медальона, окачен върху сребърна верижка.

— Ето го.

Гарик му даде кесия, пълна със сребро, и окачи медальона на гърдите си, без дори да го погледне. Но у Перин надделя любопитството и той го заразглежда с внимание. Възхити се пред символите на власт, могъщество и сила, но когато обърна медальона от другата страна, по челото му се появиха бръчки и веждите му се склочиха.

— Защо е нужно това?

Гарик вдигна рамене и се запъти към вратата, но Перин бързо го последва и отново запита:

— Защо се измъчваш по този начин? Тя не го заслужава.

Гарик на свой ред учудено произнесе:

— Ти ли ми задаваш този въпрос?

— Да, тя ми е сестра, но аз не я извинявам за това, което ти причини.

— Не се вълнувай, приятелю. Чувството ми към Морна е отдавна мъртво.

— Тогава защо си направил това? — попита Перин, сочейки медальона.

— Да ми напомня, че не трябва да вярвам на жените — отвърна Гарик.

— Страхувам се, че сестра ми е оставила лош отпечатък върху сърцето ти, Гарик. Ти много се промени, откакто тя се ожени за този дебел търговец.

Сянка премина по лицето на младия мъж, но устните му се изкривиха в цинична усмивка.

— Научих достатъчно за жените. Никога вече няма да стана жертва на чара, на която и да е. Един път отворих сърцето си и няма да направя тази грешка отново.

— Не всички жени са такива, Гарик. Майка ти е различна. Тя е много добра и учтива жена.

Лицето на Гарик се смекчи.

— Майка ми е единственото изключение. Но хайде, време е да приключим с това. Днес е последната ни нощ тук и аз възнамерявам да изпия една бъчва бира и ти, приятелю мой, ще трябва след това да ме занесеш до кораба, тъй като аз няма да мога да стигна сам.

ГЛАВА ПЕТА

Брена беше седнала върху удобното си легло и лъскаше меча си с усърдие, идващо от уважението, което изпитваше към това чудесно оръжие. Беше лек, а острието му беше остро като бръснач.

При това беше подарък от баща ѝ за десетия ѝ рожден ден. Върху сребърната дръжка беше изписано името ѝ, а около него бяха разположени рубини и сапфири, големи колкото грахови зърна. Брена държеше на този меч повече от всичко друго, което притежаваше, тъй като беше символ на гордостта, която баща ѝ изпитваше към постиженията ѝ.

Издигна меча нагоре, а в главата ѝ се въртяха мрачни мисли.

Дали щеше да се промени, когато се омъжи? Дали ще може някога отново да владее добре този меч, да се бие така, както мъжете умеят да се бият? Или винаги ще трябва да постъпва като жена и никога вече да не упражнява уменията си. Проклети да са мъжете. Тя няма да позволи такова отношение към себе си. Да бъде подчинена и контролирана! Не, тя няма да бъде покорена. Тя е Брена Кармарам, не някаква си обикновена, глуповата девойка. Ядосана от този поток на мислите си, Брена не чу леля си, която беше влязла в стаята. Лини се загледа в своята племенница с изморени, натъжени очи.

Тя се беше грижила сама за болния си съпруг през всичките месеци на неговото боледуване и всеки ден бе отнемал от силите ѝ. Когато той умря, част от нея също си отиде с него. Сега тя правеше същото за брат си Ангъс и се молеше на господата да го спаси.

Брена се стресна, когато с крайчеца на окото забеляза изнурената фигура на леля си. Обърна се към Лини и едва я позна. Косата ѝ беше разбъркана, робата — замърсена, но това, което беше променено почти до неузнаваемост, беше лицето ѝ. То беше бяло, като тебешир, устните — стиснати, а покрай очите имаше тъмни кръгове.

Брена стана от леглото и заведе леля си до позлатената кушетка до прозореца.

— Лини, ти си плакала. Какво се е случило? — попита загрижено.

— Брена, момичето ми, в този миг животът ти се променя толкова много! Не е честно всичко да ти се струпа наведнъж.

Брена слабо се усмихна.

— Ти си плакала за мен? Не трябва.

— Не, скъпа, не за теб. Баща ти почина.

Брена отстъпи назад силно пребледняла.

— Не можеш да се шегуваш така с мен! — рязко каза тя. — Това не е вярно.

— Брена! — промълви Лини и като прегърна племенницата си, каза: — За това не бих те лъгала. Баща ти почина преди час.

Брена поклати бавно глава, отричайки казаното:

— Той не беше толкова болен. Той не може да умре!

— Ангъс страдаше от същото заболяване, което имаше и моят съпруг. Поне не се мъчи дълго.

Очите на Брена се изпълниха с ужас.

— Ти си знаела, че той ще умре!

— Да, знаех.

— За бога, защо не ми каза? Защо ми позволи да вярвам, че той ще се оправи?

— Така пожела той. Забрани ми да казвам на когото и да било и най-вече на теб. Не искаше да те вижда как ридаш до леглото му. Винаги е презирал сълзите и моите са му били предостатъчно.

Брена се разплака за първи път в живота си.

— Но аз трябваше да се грижа за него. Вместо това аз мислех само за себе си.

— Той не искаше ти да страдаш, а ако знаеше за болестта му, щеше да бъдеш ужасно нещастна. Сега ще скърбиш известно време, но болката ще затихне и ще остане скрита някъде дълбоко в теб. А и приближаващата сватба ще ти помогне.

— Не! Сега сватба няма да има!

— Но баща ти е дал дума, Брена. — Лини говореше малко нетърпеливо. — Ти трябва да я спазиш, въпреки че е мъртъв.

Брена не можа да сдържи риданията си.

— Защо той трябваше да умре, лельо? Защо?

Лорд Ангъс беше погребан през една ясна, ведра сутрин. Птиците току-що бяха започнали да поздравяват новия ден, а ароматът на диви цветя изпълваше студения въздух.

Брена беше цялата в черно, очите ѝ бяха сухи. Носеше туника и панталони, а върху тях — къса мантия, украсена по ръбовете със сребърен конец. Дългите черни къдрици бяха сплетени и както винаги — прибрани под пелерината. Единствените контрастни цветове бяха белотата на лицето ѝ и блестящото сребро на мечата ѝ.

Леля ѝ беше изразила несъгласие с облеклото ѝ, но Брена беше непреклонна. Баща ѝ се беше отнасял към нея като към момче и така я беше възпитал. Тя трябваше да бъде облечена като момче при последното му изпращане.

Хората от селото също бяха там и много от тях плачеха. Лили стоеше отдясно на Брена и нежно беше прегърнала момичето през раменете. Корделия и Дънстан бяха от лявата ѝ страна. Дънстан изказа думи на възхвала към починалия, но Брена не ги чу. През това време тя съживяваше спомените: виждаше едно малко дете, легнало в коленете на баща си. Последва друга картина: баща ѝ, окуражаващ я, когато за първи път се качи на кон. С умиление си припомняше тези тъй скъпи на сърцето ѝ мигове. Без баща си беше несигурна и чувстваше някаква ужасна празнота в себе си. Но пред хората стоеше гордо изправена. Само очите ѝ бяха изгубили своя блясък. Изпълнени с мъка, те издаваха болката ѝ.

Моментът, в който Дънстан млъкна, беше тежък и тържествен. Точно тогава всички присъстващи с изненада забелязаха ездач, който се стрелна между дърветата и стигна до мястото, където се бяха събрали. Той скочи от коня и бързо си проправи път през тълпата до Брена.

— Годеникът ти пристигна! — Беше останал почти без дъх. — Връщах се от Ейнджълсий и минах край тях.

— Как разбра, че това е той? — неспокойно запита Брена. Тя не беше подготвена за такива новини, не точно сега, когато се сбогуваше с баща си.

— Кой друг би могъл да бъде? — каза мъжът. — Това бяха много мъже, всичките едри и русокоси. Сигурен съм, че са точно хората, които очакваме.

Из тълпата се разнесоха тревожни гласове, но Брена мислеше единствено за трудното положение, в което се беше оказала.

— Защо точно сега? — отправи тя въпрос към небесата.

Лини я прегърна.

— Няма нищо, мила моя. — След това се обърна към мъжа и го попита дали са далеч.

— От другата страна на гората — каза той и посочи на северозапад. — На около миля от тук.

— Много добре — каза Лини. — Значи ще можем да ги приемем в къщата. Вие, хора, се върнете в селото. Не трябва да се страхувате от тези викинги. Те идват с мир.

Когато се прибра в къщата, Брена закрочи нервно из голямата гостна, Фергюс седеше разтревожен с останалите членове на семейството. Той носеше известна отговорност за пристигането на викингите и нямаше търпение да ги посрещне както трябва. Беше прекарал немалко време на вражеска територия, докато открие клана Хаардрад. Беше го приел старейшината на рода и двамата дадоха дума, че всичко ще стане така, както е било уговорено. След смъртта на лорд Ангъс младоженката ставаше наследничка на голямо богатство, защото сега и земята, и къщата бяха нейни, а това означаваше, че са и на съпруга ѝ. Викингите наистина щяха да останат много доволни.

— Брена, скъпа, по-добре ще бъде, ако си облечеш робата — каза Лини.

— Не!

— Брена, не можеш да посрещнеш съпруга си по този начин. Какво ще си помисли той?

— Казах не — рязко отвърна Брена и продължи нервно да обикаля из стаята.

Корделия гледеше заварената си сестра самодоволно, защото знаеше какво най-много измъчва Брена в този момент.

Младото момиче не знаеше дали годеникът ѝ няма да поиска да се оженият, преди да отплуват. Значи това можеше да се случи още тази вечер или на утрешния ден. Това означаваше, че ѝ предстои първата брачна нощ, а Брена изпитваше ужас от това, което я очакваше. Корделия едва се сдържаше да не се разсмее на глас. През първата нощ Брена ще изпита болка и благодарение на сестра си ще мисли, че това

винаги ще е така. Какво сладко отмъщение! Само ако можеше да присъства на тази гледка!

Брена също мислеше за това. Тя не беше готова за семеен живот и никога нямаше да бъде. Не беше свикнала да понася болка, без да може да отмъсти. Ще се бори! Какво щеше да се случи, ако убиеше съпруга си, че изисква правата си?

Тогава тя самата щеше да загине.

Такива мисли се въртяха в главата ѝ, когато първият голям камък удари външната врата. Всички извикаха от изненада. Въпросителни погледи се срещаха объркани, но когато от двора долетя задавен плач, последван от удар по вратата, Брена се втурна към прозореца и не повярва на това, което видя.

— Божичко, те нападат!

Един слуга лежеше обезглавен на пътеката за конюшните, а дворът гъмжеше от викинги, техните мечове, брадви и копия. Двама мъже правеха катапулт. Трети камък удари вратата. В подножието на хълма черни кълбета дим се издигаха към небето. Селото гореше. Брена се обърна към присъстващите в стаята. Уиндъм също беше там и тя му отправи поглед, пълен с упрек.

— По този начин ли викингите идват, за да вземат със себе си булката?

Уиндъм мълчеше и Фергюс неуверено произнесе:

— Не е възможно това да са викингите, които очакваме.

— Тогава виж и кажи дали са те, или са някои други! — заповяда му Брена.

— Успокой се, Брена — каза Лини, въпреки че собственият ѝ глас издаваше вътрешно безпокойство.

Фергюс отиде до прозореца и веднага разпозна високия вожд на рода Хаардрад. Анселм беше застанал пред мъжете си и издаваше заповеди.

— Не е възможно! — извика Фергюс, обръщайки се към изплашените хора в стаята. — Той даде честната си дума!

Поредният камък, ударил вратата, подтикна Брена към действия:

— Уиндъм, с нас ли си, или ще се присъединиш към измамните си сънародници? Трябва да знам това, преди да съм обърнала гърба си към теб.

Уиндъм изглеждаше силно засегнат.

— С вас съм, лейди. Не мога и не искам да имам нищо общо с такива хора като тези долу.

— И така, тези глупаци ни дадоха време да се приготвим, докато обстрелваха незаклучена врата. Дънстан, сложи резето.

Дънстан отстъпи назад, а в очите му се четеше ужас.

— Брена, те са тридесет, а може би и повече, а ние сме трима.

— Четирима, не виждаш ли? — извика тя. — Да не би да си мислиш, че аз ще стоя и ще гледам?

— Брена, бъди разумна. Нямаме никакъв шанс!

— Нима предлагаш да се предадем? Глупчо, нима забрави Холихед Айлънд? И тези, които се биха, и останалите, всички бяха избити. А сега заключи вратата. Фергюс, събери слугите и ги въоръжи. Уиндъм, ти укрепи останалата част от къщата и ме чакай в голямата зала. Ще посрещнем с готовност тези изверги.

Всички се втурнаха да изпълняват заповедите ѝ, без да задават повече въпроси. Корделия се беше свила в ъгъла и истерично плачеше. Лини също едва сдържаше сълзите си, когато сграбчи Брена за ръката, за да я възпре.

— Не можеш да се биеш с тях, Брена! Ще те убият заедно с мъжете!

— И без това ще ме убият, лельо! Моят баща ме е научил да се бия за честта си, а не да хленча.

— Ако не им се съпротивляваш, те няма да те убият. Те вземат жените...

— Никога! — прекъсна я Брена. — По-скоро ще умра, отколкото да стана пленница на викингите.

С тези думи Брена излезе от стаята, оставяйки Лини и Корделия на молитвите им. Преди обаче да успеят да съберат всички слуги и да ги въоръжат, вратата беше разбита и в същия момент дузина жадни за кръв мъже влетяха в залата, а от двора се чуха смразяващи кръвта крясъци.

Брена беше застанала до стълбите с изваден меч в леко разклучена стойка. В тоя момент край нея прелетя брадва, която едва не я улучи. Дънстан беше първата жертва. Викингите се разделиха на групи. Трима влязоха в гостната, шумно затваряйки вратата след себе си, другите се насочиха към останалите стаи.

Когато Уиндъм се завърна, трябваше да се сражава с двама викинги. Той се биеше храбро, но беше стар и бързо се измори. Успя да убие единия, преди да умре.

Към Брена се насочиха петима. Четирима минаха край нея, изкачиха стълбите и се изгубиха в лабиринта на втория етаж. Тя без страх посрещна последния.

Неговият широк меч беше по-тежък от нейния и всеки удар, който тя нанасяше, беше посрещан с огромна сила. Ръката и гърбът я боляха, но виковете, които се чуваха иззад затворената врата на гостната, ѝ вдъхваха решителност и кураж. Със сила, която не беше подозирала, че притежава, тя избие меча от ръката на противника си и го прониза. Но срещу нея веднага изникна друг. Силата ѝ се изчерпваше, тя продължаваше да се бори, докато с един мощен удар противникът ѝ не счупи меча ѝ на две.

Брена невярващо загледа дръжката в ръката си, затова нито видя смъртоносния удар, насочен към нея, нито чу изпълнения с болка вик на Фергюс:

— Спрете! Това е лейди Брена!

В същия миг Фергюс се появи между нея и блестящото острие, за да я отблъсне. Огромното оръжие отсече ръката му и Фергюс падна в краката на Брена. Анселм загледа момичето с любопитство. Беше се бил с нея и едва не я беше убил. Без съмнение, щеше да се покрие със слава след такава постъпка. Никога нямаше да успее да превъзмогне такова нещо, ако се беше случило. Значи това беше момичето, за което щеше да се жени синът му. Красива девойка, помисли си той, след като я огледа, при това безстрашна. Никога преди не беше виждал такава жена. Тя дори беше успяла да отстрани един от мъжете му и той щеше да носи този срам със себе си, докато е жив. Победен от жена! Жалко, че беше враг. Тази чернокоса красавица би могла да бъде прекрасна съпруга на сина му. Би могла да отгледа синове с нечувана дързост и сила. Наистина имаше за какво да съжалява. Слугите, които бяха закъснели, бяха нападали облени в кръв край Брена. Виковете от гостната бяха спрели. Двама викинги излязоха оттам и като се смееха и потупваха по гърбовете, се присъединиха към останалите, които вече грабежа къщата. Дали Лини и Корделия са също мъртви, чудеше се Брена.

От горния край на стълбите се чу задавен вик и Брена се обърна, за да разбере коя е нещастната жертва. Беше Алена, а в ръката ѝ имаше къс кинжал. Той тъкмо се изплъзваше от пръстите ѝ, когато Брена я погледна. Добрата стара жена с пепеляво лице и широко отворени очи се изтърколи надолу по стълбите, докато накрая падна в огромна локва от нейната собствена кръв. От гърба ѝ стърчеше брадва и от там обилно шуртеше кръв. Това беше последното нещо, което съзнанието на Брена успя да възприеме. След това нещо в нея се пречупи и тя бе залята от непрогледна тъмнина. Това не я откъсна съвсем от действителността, тъй като все още чуваше гласове и стоеше изправена. Някой викаше безспирно. Беше толкова близо, че тя чувстваше, че само да протегне ръка и ще го докосне. Но не можеше да се мръдне.

— Анселм, не можеш ли да накараш тази жена да млъкне? Лудостта ѝ започва да дразни хората ми. Няма да я търпят дълго и ще я убият.

— Знам само един начин, който може да помогне — уморено отвърна Анселм.

Брена не усети удара. Тъмнината я обгърна плътно отвсякъде. Вече не чуваше ужасните, обезумели писъци.

ГЛАВА ШЕСТА

Походът до брега им отне доста време. Нужни им бяха два часа повече, за да стигнат селото. Конете, добитъкът, прасета и коли, претрупани с плячка, ги бавеха. Все пак успяха да стигнат, преди да се е стъмнило. Огромният кораб на викингите вдъхваше ужас в сърцата на пленените, всички те бяха жени. Беше гладък, дълъг шест и широк най-малко петнадесет стъпки. На носа имаше майсторски изработено отвратително чудовище от ада. Този кораб щеше да ги отведе от земята им и така да прекъсне всичките им връзки с нещата, които познаваха и обичаха.

Беше закотвен в малко заливче, а от брега го скриваха високи дървета. Охраняваха го двама мъже. Беше им заповядано да вдигнат котва в случай на нужда. Но нищо обезпокоително не се бе случило и завръщащите се бойци бяха посрещнати с радостни викове.

Обикновено викингите прекарваха нощта на брега, но сега не можеха да си позволят да останат. Анселм вдигна платна същата вечер.

В чест на Тор принесоха жертви, за да измолят безопасно пътуване. През това време корабът беше натоварен. Жените оставиха на кърмата, където им беше издигнат груб подслон. След това ги оставиха сами.

Викингите бяха задоволили не само жаждата си за кръв, но и плътските си желания, така че поне докато не стигнеха брега, нямаше да изпитват такива нужди. Бяха насилили всички жени, с изключение на Брена, която все още беше в безсъзнание от удара, който Анселм ѝ беше нанесъл. Пленничките бяха общо седем: Лини, Корделия, Енид, още три момичета от селото и Брена.

Повечето от мъжете от селото бяха убити, само малко от тях бяха успели да избягат в горите.

Брена знаеше това и се измъчваше, защото не беше успяла да предпази хората си. Поражението, което претърпя от предводителя на викингите, мъж съвсем не в първа младост, беше за нея срам, който никога нямаше да се изличи от паметта ѝ. Омразата ѝ към него беше

неизмерима. Беше я направил безпомощна, когато я беше повалил в безсъзнание. Сега всички знаеха, че тя е жена. Той щеше да си плати за това и за всичко останало.

Корабът се носеше по вълните като блестящо чудовище, което оставяше Уелс зад себе си. Два пъти в деня даваха сушена риба, сухо месо, хляб и масло. Това беше храна, която много от тях не можеха да приемат. Корделия често повръщаше. За мъжете това беше забавно и техният смях само увеличаваше срама, който жените изпитваха.

Брена приемаше само толкова количество храна, което ѝ беше нужно, за да има сили да убие Анселм. Тя не говореше с другите жени, нито чуваше оплакванията им. Лини се опита да я успокои, но тя не ѝ обърна никакво внимание и дори не ѝ отговори.

Единственото, което чувстваше в този момент, бе срам и горчилка. В този случай Лини трябваше да отстъпи.

От време на време Анселм идваше при Брена. Той беше огромен мъж, едър като мечка. Косата му беше светлокестенява, гъста брада покриваше лицето му, а сините му очи пронизваха с погледа си. Той беше мъж, който всява страх в сърцата на враговете си, но беше безсилен да въздейства на Брена. Когато я погледнеше с любопитство, граничещо с възхищение, тя му отвръщаше със злоба. Толкова омраза и враждебност имаше в очите ѝ, че той си тръгваше раздразнен.

Анселм почти съжаляваше за това, което беше направил, но никога не би си го признал. Да, беше дал честната си дума на врага.

Срамно е, ако не изпълниш обещание, дадено на приятел, но не и на враг.

Този, който беше дошъл да организира женитбата, беше обещал, че с нея ще пристигнат скъпи дарове, и без колебание беше посочил точното място на къщата. Синът на Анселм нямаше да има булка, но за всички останали щеше да има много злато. Той се завръщаше у дома с различни богатства, за хората му също имаше и те бяха доволни.

Когато Анселм гледаше тази красавица, той оставаше безкрайно учуден от предизвикателното ѝ държание. Гордостта ѝ се равняваше с неговата и той се питаше колко време тя ще продължи да се държи по този начин.

Беше я помислил за момче и беше слиян от начина, по който се биеше с толкова силен противник. Истинско удоволствие беше да се наблюдава такава смелост. Не беше искал да я убие дори когато я

мислеше за мъж, но не можеше да си позволи да отстранява хората му. После разбра, че това беше момичето, предложено за съпруга на сина му, красива девойка, но...

След забележителната проява на кураж и сила от нейна страна Анселм се объркваше, виждайки я сега унила и безучастна. Когато беше видяла жената с червената коса да умира, тя обезумя, разкрещя се, а малките ѝ юмруци притискаха слепоочията ѝ. Дали е видяла как убиват баща ѝ? Възможно ли е червенокосата жена да е била майка ѝ? Но не, тя повече си приличаше с червенокосата жена, която стоеше до нея. Ако разбираше езика, който говорят, той щеше да получи отговор на въпросите си. Но трябваше да почака, докато се върнат вкъщи, където с тях щеше да говори Елоиз.

Засега той само можеше да се чуди, наблюдавайки тази келтска красавица. Тя наистина беше награда и той реши да държи хората си на разстояние от нея. Фактът, че беше девствена, я правеше още по-ценно завоевание. Със сигурност синът му Гарик щеше да бъде доволен от нея.

Прекосиха Ирландско море, а нощта прекараха на остров Ман. Някои от мъжете отново се възползваха от жените, но и този път не докоснаха Брена, която ги отблъскваше с дивата ярост, светеща в очите ѝ. Някои я мислеха за луда. Скоро преминаха северния провлак край Шотландския бряг, където прекараха нощта.

След това спряха на остров Хебридис, където живееха много хора от тяхното племе. Там останаха два дена. Последната си нощ на суша прекараха на Шотландските острови.

След това навлязоха в непознато море. Не се виждаше никаква суша. Жените си мислеха, че всеки момент от водите могат да изникнат страховити чудовища и дракони с невероятни размери, и да ги погълнат живи. Дори ужасната, неочаквана буря, която ги връхлетя внезапно, не успя да ги освободи от страховете им. Заливаха ги огромни вълни, а след тях океанът разтваряше бездънната си паст. Дори Корделия, която се присмиваше на мълчаливото оттегляне на Брена и чието снизходително отношение към заварената ѝ сестра беше стигнало до крайност, жално хленчеше за живота си по време на бурята.

На Лини ѝ беше много трудно да успокоява жените, тъй като нейните собствени нерви бяха силно разстроени. Молеше Брена за

помощ, но племенницата ѝ не откликваше. Разбираше я донякъде, но не мислеше, че точно сега тя трябва да се откаже от водаческата си роля. Няколко нейни ободрителни думи щяха да повдигнат духа на момичетата. Корделия също с нищо не помагаше, напротив, само плачеше и викаше, че светът свършва.

Ако Лини не беше толкова разтревожена за самата себе си, щеше да изпита удоволствие, виждайки състоянието, в което беше изпаднала Корделия. Беше се отвратила, когато убиха съпруга на Корделия и тя не проля нито една сълза за него. Само преди няколко часа червенокосата Дела се хвалеше, че не се страхува от бъдещето. Сигурна бе, че всеки мъж на кораба, включително и водачът, я желяеха повече от всички други, още повече че не се занимаваха с Брена. Корделия беше уверена, че ще успее да си намери уютно местенце на тази нова и непозната земя.

Възможно бе Корделия да не се хвалеше напразно. Повечето от мъжете прекарваха нощите при нея, а тя вече не им се съпротивляваше, както беше правила първия път. Дори Анселм ходеше при нея.

Лини изпитваше неизмерима болка, спомняйки си двамата мъже, които я изнасилиха един след друг в деня на нападението. Оттогава тя бе обезпокоявана само от вожда, който не беше така груб, както другите мъже. Всъщност това беше нежен акт, тъй като тя вече беше загубила желание да се съпротивлява, а той беше много внимателен. От толкова време беше вдовица и не беше имала мъж. От друга страна, спрямо Анселм не можеше да има никакви надежди, тъй като той си имаше жена. Лини не очакваше нищо добро от бъдещето.

Бурята не продължи дълго, но след като премина, всички бяха изморени и отпуснати. На следващия ден, като че сътворена от някакво чудо, пред очите им се появи земя. Тази дълга брегова линия се простираше докъдето им стига погледът. Не спряха за продукти и нетърпеливи по-скоро да се приберат, плаваха ден и нощ все на север, докато накрая промениха курса и навлязоха във фиорда Хортен.

Беше средата на лятото и свежата зеленина на тревите и дърветата радваше очите. Небето беше ясносиньо, изпъстрено с пухкави бели облачета. Някъде много високо няколко бяха приели формата на чук — летящия чук на Тор. Викингите приеха това като

знак, даден им от Тор, който ги благославяше. Жените също го видяха, но за тях това не означаваше нищо.

От двете страни на кораба се издигаха остри скали и го заграждаха като със стени. Когато бреговете станаха отново ниски, пуснаха котва. Пътуването приключи.

ГЛАВА СЕДМА

Селището изглеждаше много примитивно. На около една четвърт миля от фиорда се намираше голяма дървена къща без прозорци, а около нея имаше по-малки къщурки и навеси за добитък. Извън селото имаше други къщи, разпръснати на разстояние една от друга.

Няколко жени и деца, придружени от цяла орда кучета, дойдоха на брега да посрещнат мъжете. Други останаха да ги чакат в голямата къща. Завързаха Брена и останалите пленнички за китките, и ги свалиха на брега. Двама мъже ги заведоха в една от малките колиби.

Всички погледи се насочиха към нежната фигура в черно, която стъпваше гордо и внушаваше респект с присъствието си. Останалите пленнички вървяха бавно и отпуснато. След като затвориха вратата на колибата, останаха на тъмно.

— И сега какво? — проплака Енид.

— Ако знаех какво ме очаква, нямаше да съм толкова изплашена — обади се друго момиче.

— Сигурно скоро ще разберем — сопна се Корделия. — Тази тъмнина е непоносима. Видяхте ли, че всичките им къщи са без прозорци? Да не би тези смели викинги да се страхуват от светлината?

— Много на север сме, Дела — отвърна Лини. — Вероятно тук става много по-студено, от която и да е мразовита зима при нас. Прозорците, без значение колко добре са уплътнени, биха пропускали студа.

— Имаш отговор за всичко — саркастично просъска Корделия. — Каква ще бъде тогава съдбата ни занаяред, Лини? Какво ще стане с нас?

Лини въздъхна уморено. Тя стоеше в средата на стаята близо до Брена. Нямаше сили да им каже, че сега не са нищо повече от обикновени робини. Нямаше защо да плаши допълнително момичетата с нещо, в което самата тя не беше съвсем сигурна.

— Дела, ти сама каза, че скоро всички ще знаем — отговори накрая Лини.

Брена все още мълчеше, напълно неспособна да предложи някаква сигурност. Тя също можеше да си представи по-нататъшната им съдба, но съзнанието ѝ отказваше да приеме такова бъдеще. Вбесена, че не успя да ги предпази, когато най-много се нуждаеха от нея, тя не продумваше. Какво би могла да направи със завързани ръце и без оръжие? Мъжете бяха издевателствали над тях, но тя не бе успяла да предотврати и това.

Фактът, че нея не я бяха докосвали, я успокояваше донякъде. Единственото обяснение, което си даваше, беше, че я пазят за сватбата. Но тя по-скоро би умряла, отколкото да се ожени за викинг. Единственото, което искаше, беше отмъщение и все някога щеше да го изпълни.

Разтовариха кораба. Прибраха златото, пуснаха добитъка на пасището и се събраха в голямата къща на шумно празненство. Огромен глиган беше опечен на шиш. Роби приготвяха различни видове ястия.

Мъжете се разположиха на дългите маси и се заеха с пресушаването на огромни количества медовина. Други се обзалагаха кой ще изпие повече. Големият, приличащ на трон, стол, заемащ челно място на масата, беше празен, но никой не се смущаваше от отсъствието на Анселм.

В банята котел с вода вреше на огъня. Пушек и пара се смесваха, и дразнеха очите. Огромна вана, в която спокойно можеха да влязат петима души, беше разположена в средата на помещението. С чаша медовина в ръката, Анселм разпускате тялото си в горещата вода.

Красива млада робиня разтриваше гърба му. Първородният му син Хю стоеше върху пейка, опряна на стената.

— Сигурен ли си, че няма да ме придружиш? — сърдито попита Анселм. — По дяволите, това ритуално къпане, на което майка ти толкова държи. По друго време не бих имал нищо против, но тя знае колко съм нетърпелив да отида и въпреки това ме накара да дойда първо тук.

— Не само с теб е така, татко — отвърна Хю с усмивка. — Тя прави същото с мен и с Гарик, когато се завръщаме от сражение.

Мисли, че сме изцапани с кръвта на враговете си и колкото може побързо трябва да се пречистим.

— Каквато и да е причината, Локи ми се присмива в този момент. Не знам защо се съгласявам с това нещо.

Хю се разсмя от сърце и сините му очи весело заблестяха.

— Неведнъж си казвал, че жена ти управлява къщата, а ти морето.

— Това е вярно. Жена ми си присвои повече права, отколкото съм й дал. Но стига за това. Гарик завърна ли се?

— Не.

Анселм се намръщи. Последния път, когато по-малкият му син не се завърна преди зимата, беше пленен от християните. Но тогава той беше на поход срещу противника. Миналата пролет Гарик отплава, за да опита късмета си в търговията, така че поне докато не дойде зимата, Анселм нямаше от какво да се страхува.

— А Феърфакс, къде е той?

— На лов за китове — кратко отвърна Хю.

— Кога замина?

— Преди седмица.

— Значи ще се върне скоро.

Хю сковано се изправи. Едър мъж на около тридесет, той беше копие на баща си. Хю негодуваше срещу този брат, който беше от друга жена, и се възмущаваше всеки път, когато баща му се интересуваше от него.

— Защо се занимаваш с него? Съгласен съм, че майка му е свободна жена, но той е копеле не по-различно от тези, които си създад от робините си.

Сините очи на Анселм се присвиха.

— Другите са дъщери. Аз имам само двама законни синове и Феърфакс. Не се бъркай в отношенията ми с него.

— Но той не е викинг. Той е слаб и мекушав.

— Моя кръв тече във вените му. Повече няма да говорим за това. А сега ми кажи как вървяха тук нещата, докато ме нямаше. Кланът Борксен създаваше ли неприятности?

Хю сви рамене и отново седна.

— На пасището бяха открити две умрели крави, но нямаше никакви доказателства, че те са го направили. Би могло да е дело на

разбунтувал се роб.

— Но ти се съмняваш в това, сине.

— Да. По-скоро Гервис или Седрик, или някой от братовчедите им. Те ни предизвикват да им отмъстим. Кога ще ни разрешиш да ги нападнем?

— Тази борба трябва да се води честно — отвърна Анселм ядосано. — Последни ние ги нападнахме.

— Значи е техен ред — продължи Хю с глас, изпълнен със сарказъм. — Тор! Само защото ти и Латам Борксен сте били някога приятели, не е достатъчно тази борба да се води по такъв начин. Минаха години, без да се пролива кръв.

— Прекалено много си се бил с чуждестранен враг, Хю. Никога не си се бил с врагове, които да са викинги като нас. Тази борба трябва да се води честно. Не бива да се обвинява Латам за това, което се случи, защото той трябваше да вземе страната на синовете си.

— Нима си забравил, че заради тях изгуби единствената си законна дъщеря? — просъска Хю.

— Не съм забравил. Один ми е свидетел, че другите ще платят, така както Едгар си плати. Но това ще бъде направено по честен път не с подмолни атаки.

Анселм се надигна от ваната и момичето го загърна в плътна вълнена роба.

— Сигурен съм, че те също са открили две от кравите си умрели. Хю се ухили и се отпусна.

— Точно така.

— Добре — отвърна Анселм, — значи е техен ред. А сега, тъй като Елоиз не може да намери нищо повече нередно по мен, ще се преоблека и ще се срещнем в залата.

— Казаха ми, че си се завърнал с пленници.

— Да, общо са седем.

— Любопитен съм — продължи Хю. — Между тях имало дребен младеж с дълга, черна коса. Имаш достатъчно мъже роби. Защо си довел и този?

Анселм се засмя и ъгълчетата на очите му се присвиха.

— Това също е жена: момичето, за което щеше да се жени брат ти.

— Така ли? Лейди Брена? Изгарям от нетърпение да я видя.

— Тя притежава смелост, каквато не съм виждал у никоя друга жена. Би се с нас с меч в ръка и рани Торн. Красиво беше да я гледаш как се сражава.

— Искам я.

— Какво?

— Казах, че я искам — повтори Хю. — Гарик мрази жените, а ти имаш Елоиз. Моята съпруга е кротка, каквито са и робините ни. Това, от което имам нужда, е точно такава пламенна жена.

— Ти дори не си я видял, Хю — отбеляза Анселм и устните му леко се присвиха. — Тази малка красавица притежава повече енергия, отколкото би било удобно за теб. Ужасно зла е и изпълнена с враждебност и омраза.

— Храбростта ѝ може да бъде пречупена! — каза Хю, а очите му заблестяха в очакване. — Няма да се откажа, наистина я искам.

— Тя не трябва да бъде пречупвана! — рязко отвърна Анселм. — Ще я дам на Гарик. Точно от нея се нуждае той, за да превъзмогне собствената си несполука.

Анселм не каза, че тя все още е девица, защото тогава Хю още повече щеше да настоява да я има и като първороден син правото би било на негова страна.

— Между останалите има една червенокоса жена, която повече би ти допаднала. Тя е по-женствена, точно както ти ги харесваш. И е по-отстъпчива.

— А ако избира лейди Брена?

— Ще съм доволен, ако не го направиш — предупреди Анселм.

— Ще видим — отвърна Хю уклончиво.

Вратата се отвори и в малката стая влетя прах, който бе осветен от слънчевите лъчи, процедили се през отвора. Когато изведоха пленничките на двора, всички присвиха очи срещу силната светлина. Заведоха ги в голямата къща и ги оставиха в средата на пълната с хора стая.

Лини разпозна мъжете, които бяха на кораба. Те бяха насядали по дългите пейки до стените. Някои се бяха събрали в края на масата и играеха някаква игра. Висок, едър мъж, който не беше виждала досега, оглеждаше великолепен сив кон, който бяха довели в стаята заедно с

жените. Дъхът ѝ спря, когато в него разпозна коня на Брена — Уилоу. Ако Брена видеше това, беше непредсказуемо какво би могла да направи. За щастие, тя все още не го бе забелязала. Племенницата ѝ гледаше Анселм с нескрита омраза и дори не се обърна към конете, когато ги въведоха в стаята.

Анселм стоеше начело на масата. Момичета, облечени в груби вълнени дрехи, му прислужваха. До него стоеше жена на възрастта на Лили. Тя беше облечена във великолепна жълта коприна. До нея имаше друга жена, по-млада, закръглена, със същата руса коса като на останалите хора в стаята.

Високият мъж, който беше оглеждал Уилоу, отиде при пленничките. Бутна Лили настрана и спря пред Брена. Повдигна лицето ѝ, за да го огледа, постъпвайки по същия начин, по който беше действал само преди секунди с коня, но тя го удари със завързаните си ръце, а яростта, изписана върху лицето ѝ, го отказа да я докосва повече.

Брена почувства мъжкаря в него, усети миризмата на пот и на коне, която се излъчваше. Алчно загледа камата, закрепена на колана му, но гърленият му смях я накара да повдигне поглед към лицето му.

— Тор, тя е истинска красавица!

— Видя ли, че е точно такава, каквато ти я описах? — обади се Анселм от мястото си.

Хю се ухили самодоволно и започна да я оглежда от всички страни. В очите ѝ нямаше страх, макар да знаеше, че е безсилна. Безсилна дотогава, докато нямаше оръжие в ръцете си. Брена толкова се беше вгълбила в това, което си мислеше, че не забеляза кога Хю се беше приближил до нея. Заставайки толкова близо, че никой, който би го разбрал, не би могъл да го чуе, той прошепна в ухото ѝ:

— Ще излича тази непокорност в погледа ти, лейди. Ще пречупя тази смелост, на която баща ми толкова се възхищава.

Хю не знаеше, че тя разбира езика му. Към мъжа Брена чувстваше единствено презрение заради хвалбите му, докато той не я приближи към себе си и не притисна устните си в нейните. Ръката му се плзана по гърдите ѝ и грубо ги натисна. Тя не можеше да използва ръцете си, затова силно захвапа езика, който лигавеше устата ѝ. Хю отскочи, като я блъсна така, че тя падна върху останалите жени.

— Върви по дяволите! — извика и се опита да я удари, но беше възпрян от Анселм, който властно произнесе името му. Хю спря и се обърна към баща си.

— Тя щеше да ме нарани!

— Предупредих те, че е изпълнена със злоба — отвърна Анселм.

— Омраза, която ще коства живота ѝ. Мисля, че е луда. Съгласен съм да я дадеш на брат ми Гарик. Той мрази жените и ще изпитва удоволствие да я малтретира. Нека използва тялото ѝ, за да потушава омразата си. Ти само гледай как ще се избият един друг. Аз ще взема червенокосата.

— Престани да говориш по този начин, Хю — скара му се жената, облечена в жълто. — Нима си забравил, че майка ти и жена ти също са тук?

— Извинете ме, дами — невъзмутимо отвърна Хю. — Наистина бях забравил. Вече приключих. Сега можеш да изпълниш желанието на баща ми и да разпиташ пленничките.

— Не знаех, че трябва да чакам разрешение от сина си — произнесе жената.

Силен кикот се разнесе сред присъстващите и Хю настръхна. Предупредителният поглед на баща му възпря язвителния му отговор. Затова от устата му прозвуча не обидна забележка, а поредното извинение.

— Още веднъж ви се извинявам, госпожи. Знам, че е по-добре да не споря с вас.

Брена се бореше вътрешно. Тя много добре чу какво каза за нея Хю. Да я дадат на Гарик. Той да я използва както намери за добре.

Е, добре. Те скоро щяха да разберат, че няма да търпи никакви издевателства. Мъжът, който щеше да става неин съпруг, щеше да умре, само ако се опиташе да я докосне. Колко много мразеше тези викинги!

Лини беше неспокойна и загрижена. Тя си наложи да не се меси, когато викингите се занимаваха с Брена, надявайки се, че това жестоко отношение би изтръгнало Брена от мълчанието, в което беше изпаднала. Но това не стана. Толкова много ѝ се искаше да разбере какво си говорят тези хора. Само ако беше посещавала уроците, които Уиндъм преподаваше на Брена! Колко далеч бяха тогава от това, което преживяваха сега. Как биха могли да говорят с тези хора, които ги бяха

пленили, ако Брена продължаваше да мълчи. Само тя знаеше техния език.

Тревогите на Лини се разсеяха само след секунди, когато жената в жълто стана от масата и отиде при тях. Тя беше дребна и грациозна, имаше кестенява коса и тъмнокафяви очи.

— Аз съм Елоиз Хаардрад. Моят съпруг е Анселм, вождът на нашия клан, човекът, който ви доведе тук.

Лини набързо представи себе си и останалите. След това попита:

— Как така говориш нашия език?

— Също като вас при по-различни обстоятелства бях доведена тук преди много години. Бях сгодена за Анселм и се оженихме. Християнка съм, каквито може би сте и вие.

— Да, християни сме.

Елоиз се усмихна.

— Но това не ми пречи да уважавам боговете на моя съпруг. Ще ви помогна, доколкото мога, но не ви обещавам нищо.

Лини събра сили да ѝ зададе въпроса, който най-много я интересуваше.

— Какво ще стане с нас?

— Сега сте пленници на моя съпруг. Само той може да реши съдбата ви.

— Значи сме робини? — попита Корделия с дрезгав глас.

Поглеждайки я, Елоиз отговори:

— В момента, когато са ви хванали, сте загубили свободата си. Да не би да сте си мислили, че когато ви доведат тук, ще ви освободят, ще ви дадат домове и ще станете собственици? Самите вие ще бъдете нечия собственост. Ще принадлежите на съпруга ми или на този, на когото той реши да ви даде. Аз лично не одобрявам думата „роб“. Предпочитам „слуга“.

— Нашите слуги бяха свободни — сопна се Корделия.

— Вие ги наричате свободни, но в действителност това не е било така. А ти, моето момиче, побързай да свикнеш с положението или ще си имаш неприятности.

— Тя е права, Корделия — тихо каза Лини. — Внимавай какво говориш.

Корделия се извърна обидено и се престори, че не ѝ обръща внимание.

Елоиз се усмихна.

— Лини, мисля, че ти и аз можем да станем приятелки.

— Би било хубаво — искрено отвърна Лини.

Точно в този момент тя се нуждаеше най-много от приятел.

— За вас е нещастие, че сте тук — продължи Елоиз с разбиране, — но се надявам, че всички вие ще успеете да се приспособите към тукашния живот. Не мога да се съглася с нападенията, които извършва съпругът ми, и вземането на пленници, но не мога да му се меся. Разбирам, че ти и семейството ти сте били измамани. Наистина съжалявам за това.

— Твоят съпруг даде дума — отново се обади Корделия. — Нима викингите нямат чест?

— Дела!

— Не я виня, че се чувства измамена. Да, Анселм държи на честната си дума, но не и когато я е дал на враг. Той нарочно излъга вашия човек. Ще ви разкажа нещо. Веднъж малкият ми син Гарик беше взет като пленник от вашите хора и към него се отнесли ужасно. Съпругът ми мрази келтите. Той не мислеше да спази обещанието си, когато го даде. Никога не би се сродил с келти.

— Този ли е Гарик? — попита Лини и любопитно посочи високия викинг. — Този, който оглеждаше племенницата ми?

— Не, това е първородният ми син Хю. Гарик не е тук, но и да беше, това не би променило нещата. Ясно ти е, че сватба няма да има.

— Да.

— Гарик не знае нищо за това. Той отплава напролет, преди вашият пратеник да дойде тук. Наистина съжалявам за това, което се случи. Ако можех да променя съдбата ви, щях да го направя.

— Би ли си позволила твоите хора да чуят тези думи?

Елоиз се усмихна.

— Те не могат да ни разберат. Аз научих езика на съпруга ми, но той моя — не. Знае, че не обичам да води пленници. Както виждаш, тук има такива. Не мога да го спра. Това просто е част от живота на викингите.

— Какво ще стане с моята племенница? — загрижено попита Лини.

— Тя ще бъде слугиня като всички вас — отвърна Елоиз и се обърна към Брена. — Разбираш ли, дете?

Брена не каза нищо и Лини въздъхна.

— Тя е упорита и докачлива. Няма да се примири.

— Но ще трябва — мрачно произнесе Елоиз. — Няма да те лъжа. Ако причинява неприятности, ще я продадат на някой далечен пазар или ще я убият.

— Не! — възкликна Лини.

Брена изгледа Елоиз с презрение и се върна при групата.

— Все още няма за какво да се тревожиш — каза Елоиз. — Ще дадем време на момичето да свикне. Мъжът ми е възхитен от смелостта ѝ. Той няма да разреши да я наранят.

Лини отпрати тревожен поглед към Брена.

— Страхувам се, че тя сама ще си причини болка.

— Може да се самоубие?

— Не, ще търси отмъщение. Никога преди не съм виждала такава омраза. Не е проговаряла от момента, в който ни плениха. Не говори дори с мен.

— Разбирам горчивината, която изпитва, но никой тук няма да се съобразява с нея.

— Ти не знаеш защо тя храни такава омраза — бързо каза Лини. — Баща ѝ почина в деня преди нападението. Тя нямаше време да се възстанови. Не искаше да се омъжва за вашия син, но баща ѝ беше дал дума и тя трябваше да я изпълни. Очакваше своя годеник, а не вашия съпруг, който ни нападна. Този ден видях много кръв. Зет ѝ, слугите, заклани пред нея. Слушаше писъците на Корделия, моите, когато...

— Разбирам.

— И тогава Брена беше победена. За да разберете какво означава това за нея, трябва да знаете, че никой никога преди не я е побеждавал. Тя беше единствено дете, при това израснало без майка. За Ангъс — нейния баща — тя беше синът, който той никога не успя да има. Той я научи на всичко, на което би научил сина си, ако имаше такъв. Денят, когато я победиха, тя е приела като предателство спрямо баща си. И тогава нейната собствена прислужничка, жената, която я беше гледала като свое дете, беше зверски убита. Виждайки това, Брена крещя истерично за първи път в живота си. Сега тя може би чувства срам, че не успя да запази хората си. Оттогава мълчаливо страда.

— Това наистина е позор — съгласи се Елоиз. — Но тя е умно момиче, нали? Ще разбере, че няма друг избор, освен да приеме това,

което я е сполетяло.

— Защо? — запита Корделия, която ги беше слушала през цялото време. — С какво е по-различна тя от нас? Не познаваш гордост като нейната. Тя никога няма да приеме това насилствено поробване. Погледни я сега. Тя дори не ти говори, какво остава, ако трябва да ти прислужва? По-добре я убий.

Елоиз се усмихна и впи студен поглед в Корделия.

— Дали ще прави това или не, не е моя работа. Тя е дадена на Гарик и ще отиде в неговия дом. Но ти ще бъдеш под моя власт, тъй като Хю те избра за себе си, а той и жена му живеят в нашия дом. Сега ти си негова и ще бъдеш зависима от мен.

Лицето на Корделия придоби пепелявосив цвят, но тя не каза нищо. Не я интересуваше, че щеше да бъде под властта на тази жена, защото беше видяла погледите, които Хю ѝ отправяше. Може би не всичко е загубено.

— Дали ще ми разрешат да бъда заедно с Брена? — с тревога в гласа попита Лини.

— Не. Мъжът ми желае да те запази за себе си. Ти също ще останеш у дома.

Лицето на Лини се обля в червенина!

— Аз, аз...

Тя не успя да довърши.

— Не се тревожи, Лини, аз не съм ревнива. Тук е съвсем нормално мъжете да се забавляват с робините си. Не мисля, че сме съвършени или пък че по този, начин светът свършва. Някои жени не са съгласни с това, но аз не съм от тях. Така че успокой се. Все още вярвам, че с теб ще бъдем приятелки.

— Благодаря ти.

— А вие — обърна се Елоиз към останалите — ще останете в дома ми, но не за дълго. Когато мъжът ми реши, ще ви даде на свои приятели. Не мисля, че бъдещето ви ще бъде така тежко, както в този момент си представяте. След време всички ще свикнете.

ГЛАВА ОСМА

Изпратиха Брена с малка лодка, която приличаше на кану. Само един мъж на име Огден я придружаваше в това пътешествие навътре в земята на викингите. Съпругата на Анселм го предупреди да бъде много внимателен. Пътуването беше кратко. Скоро високи скали отново оградиха фиорда, хвърляйки тъмна сянка върху водата и цялата долина. И тогава тя я видя. Каменната къща на Улрик Хаардрад, кацнала високо върху скалите, напълно се вписваше в пейзажа.

Викингът, който я придружаваше, не беше доволен. Когато приближаваха брега, започна да гребе по-бързо. Би предпочел да пререже гърлото на момичето и да я хвърли в бездънните води на фиорда, защото тя беше ранила брат му и по този начин бе опетнила името му. Но тогава самият той трябваше да отговаря пред Анселм, а не смееше, и да си помисли за Гарик, който сега притежаваше момичето. Освен това, да убие жена, вързана и съвсем безпомощна, не би му донесло никаква слава. Сега тя по нищо не приличаше на черната лисица, която с такова умение се биеше срещу брат му. Все пак Огден я мразеше, тази жена, която се обличаше и постъпваше като мъж, го гледаше с очи на тигрица — злобно и отмъстително.

Спряха не точно под каменната къща, а по-нататък — нагоре, откъдето скалата започваше да се спуска. Тук Огден грубо свали Брена от лодката и я задържа по стръмната камениста пътека.

Бяха я правили робите на Улрик, които бяха мъкнали огромните камъни до мястото, което той си беше избрал, за да си построи къща.

Най-отгоре имаше грамаден камък, който можеше да блокира пътя от фиорда. Огден видя, че къщата на Улрик би била идеална крепост в случай на нападение. Сградата приличаше на дървените домове на викингите само по това, че нямаше прозорци. Иначе беше като голямата каменна къща, която Огден беше видял на шотландския бряг: имаше комини, през които пушекът можеше да излиза, и беше на два етажа. Вместо да е обърнат към морето или полето, входът на

къщата беше откъм страната, където растяха стари, разкривени дървета. Складът, оборите и конюшните бяха зад къщата.

Преди да умре, Улрик завеща на Гарик къщата и няколко акра плодородна земя. Това стана в присъствието на Анселм, за да няма спорове. Анселм и без това не искаше къщата, тъй като с каменните си стени беше много студена през зимата. Обаче за Гарик тя беше наследство, единственото, което щеше да получи, тъй като по традиция всичко, което Анселм притежаваше, щеше да бъде наследено от първородния му син Хю.

Гарик не беше фермер като Огден и другите мъже, които притежаваха земя по тези места, не беше и рибар. Беше ловец, много умел с лъка и стрелата, и непрекъснато обикаляше гъстите гори, разположени върху земите му. Обичаше да навлиза дълбоко навътре, където гъмжеше от рисове и лосове. През зимата той отплаваше на север за бели мечки. Като доказателство, че е наистина много добър ловец, за две зими той събра огромен товар кожи, които взе, когато отплува на изток.

Въпреки че самият той не беше фермер, позволяваше на робите му да отглеждат разни култури, така че върху масата му ежедневно имаше лук, грах, ръжен хляб и ечемик.

Огден беше прекарал една седмица в този дом, преди Гарик да отпътува на изток. Гостоприемството му беше толкова щедро, колкото и това на баща му. Имаше изобилие от храна и пиене, а освен това и момиче, което да стопля леглото му в тази студена къща.

Огден харесваше Гарик и реши, че младият мъж нямаше нужда от подаръка, който баща му правеше. Това момиче само щеше да пречи на Гарик, тя беше истинско възплъщение на рогатия и може би щеше да му пререже гърлото, докато той спеше. Тя щеше да бъде в тежест както на Гарик, така и на стопанството му.

Външната врата беше отворена, за да влиза лятната топлина.

Времето вече застудяваше и това беше знак, че предстоят дълги зимни нощи.

— Ярмил! — провикна се Огден, когато влезе в коридора, влачейки след себе си Брена.

— Огден! — изненаданото възклицание дойде от едно помещение в дъното на коридора.

Това място беше преградено преди време с набързо издигната стена, тъй като на стари години Улрик не можеше да понася пушека от готвенето и беше заповядал това да се прави зад стената.

Други също бяха опитвали да направят това, но се отказваха, тъй като огънят топлеше.

Ярмил излезе от помещението. Беше облечена в светлосиня ленена рокля, а сламенорусата ѝ коса беше вдигната на кок, обрамчен с пандела.

— Не знаех, че Анселм се е завърнал.

— Днес — отвърна Огден, — и сега празнуват.

— Наистина! — учуди се жената.

Красавица на млади години, сега на около петдесет, на Ярмил не ѝ беше останало почти нищо от красотата. Това беше чудно, защото тя не беше водила труден живот.

— Всичко мина успешно, нали?

Огден измърмори и отпусна хватката на Брена.

— Както винаги. За всички имаше плячка, освен това взехме и робини. Един от нашите беше убит, да се слави името му! Раниха брат ми леко.

Огден не обясни как се беше случило това.

— Надявам се, че Анселм ще му даде една от пленничките, а друга ще даде на вдовицата на убития.

— А тази? — попита Ярмил, посочвайки Брена, която стоеше гордо изправената катраненочерните ѝ коси се бяха разпилели свободно по раменете ѝ. — На теб ли я даде?

Огден поклати глава.

— Тя е за Гарик. Това е момичето, за което щеше да се жени.

Всички знаеха за това.

— Лейди Брена? Значи Анселм спази обещанието си.

На въпросителния поглед на викинга тя обясни:

— Бях там, когато този глупак, техният пратеник, си замина. Спомням си думите, които Анселм каза тогава: „Предлага ни се булка. Гарик ще я получи, но без да има сватба. Булка без съпружески права — това ми харесва. Но не мисля, че ще се хареса на Гарик“.

— Защо? Тя изглежда доста хубава. Облечена в нещо по-подходящо, би била истинска красавица.

— Може би. Но красотата, не е достатъчна, за да прикрие омразата ѝ.

Ярмил се приближи до момичето, за да го огледа по-отблизо, но Брена наведе глава, като дори не я удостои с поглед.

Ярмил се намръщи.

— Наистина е упорита.

— Още нещо. Има вид на човек, който се готви да бяга и без съмнение при първия удобен случай ще се опита да го направи. Освен това се бие много умело, така че внимавай с нея.

— Какво трябва да направя?

Огден вдигна рамене.

— Аз изпълних това, което Елоиз ми каза. Доведох момичето. Сега тя е под твое ръководство до връщането на Гарик.

— Нямам нужда от нея — ядосано отвърна Ярмил. — Когато Гарик тръгна, той взе почти всичките си роби, за да ги продаде, и тук остави само няколко, с които да поддържа тази къща-айсберг. А сега ти ми водиш още някой, който трябва да бъде много внимателно наблюдаван.

— Елоиз каза да не третираш момичето като робиня, докато не се върне Гарик и сам не реши как да се отнася към нея. Тя ще дойде след седмица тук, за да се увери лично как се чувства момичето.

— Елоиз ще дойде тук? — Ярмил се усмихна. — Трябва да е доста загрижена за момичето, за да реши да дойде тук, когато Гарик го няма.

Огден знаеше, че двете жени не се обичаха. И двете имаха синове от Анселм.

— Аз изпълних задачата си. Ще дойдеш ли с мен на празника? Анселм те кани.

Сините очи на Ярмил заблестяха радостно.

— Ще дойда.

Тя отиде до стълбите и извика:

— Яни, ела тук.

Само след миг се появи дребна млада жена, облечена в груба вълнена дреха.

— Яни, вземи това момиче със себе си, измий я, нахрани я и нека легне в стаята на господаря. По-късно ще реша къде да бъде за постоянно.

— Да, госпожо — отговори жената, гледайки Брена с любопитство.

— Сега, Огден, ще съм ти благодарна, ако заведеш момичето до стаята на Гарик и я наблюдаваш, докато извикам един роб, който да я пази.

За Брена седмицата се точеше бавно. Беше загубила представа за времето. Стаята, в която я държаха, беше голяма и студена, нямаше прозорци, но беше с две врати, които през цялото време бяха затворени. Яростта ѝ достигна неизмерими граници, когато, след като мина първият ден, я завързаха за леглото, защото Ярмил реши, че е излишно да отделят роб, който да я пази.

Развързваха я само когато трябваше да яде и да се къпе и в тези случаи един роб придружаваше Яни до вратата на банята, за да пази. Първите няколко дена Брена отказваше да яде и в изблик на ярост събаряше на пода подноса с храната. Когато проговори, от устата ѝ се посипаха ругатни, които накараха Яни да побледнее и да изхвърчи от стаята, оставяйки роба да завърже Брена за леглото. Тя се бореше и го проклинаше, но не можеше да направи нищо, тъй като ръцете ѝ бяха вързани.

След третия ден Брена почувства слабост и започна да се храни, макар и с нежелание. Продължаваше да пренебрегва Яни, когато момичето идваше при нея. Двете ястия, които ядеше на ден бяха с много подправки. Първото Яни носеше, преди да започне работата си, а другото, след като е приключила задълженията си за деня. Брена се разстройваше почти до сълзи от невъзможността да се движи. До края на деня тя огладняваше, но това по никакъв начин не ѝ въздействаше, за да смекчи яда ѝ. Първо се чувстваше виновна, след това се ядосваше, защото беше допълнителен товар за бедната Яни, която трябваше да се грижи за нея. Знаеше, че момичето работи през целия ден, а откакто Брена беше тук, трябваше да се занимава и с нея. Сутрин Яни я успокояваше, но в края на деня тя беше мълчалива и изморена като Брена. Брена не можеше да я обвинява, че не беше учтива вечер. Испитваше жал към нея, а това беше необичайно за Брена чувство. Яни говореше езика на Брена, но по необходимост беше научила и езика на викингите. Яни също беше пленничка, само че

преди колко време е станало това, Брена не можеше да отгатне, но не я и питаше. Тя знаеше, че да държи Брена завързана, беше само едно от задълженията, които трябваше да изпълнява. Беше сигурно, че съдбата ѝ щеше да бъде същата като на Яни. Брена никога не би могла да бъде слугиня. Но за това щеше да мисли, когато му дойде времето. Само веднъж да я освободят от тези въжета.

Мислите ѝ се насочваха към Гарик Хаардрад, който щеше да ѝ бъде съпруг, а сега ѝ беше господар. Преди тя често си беше мислила за него. Знаеше, че е млад, и Фергюс беше избрал него, защото никога преди това не е бил женен. Сега тя знаеше от брат му, че поради някаква причина Гарик мразеше жените, което за нея беше истински късмет. Това би означавало, че или ще я остави на мира, или ще се отнася много грубо с нея. Молеше се да бъде първото, но в противен случай какво щеше да прави? Ще я бие, а тя няма да може да се защити. Би могъл дори да я убие. Проклетата да е Яни за предпазливостта ѝ.

След една седмица Елоиз дойде, както беше обещала. Брена разпозна нейния глас и гласа на Ярмил, когато те приближиха стаята. Елоиз се спря на вратата, като видя Брена завързана за леглото.

— Разбери — каза Ярмил с нисък глас. — Както ти казах, тя е само беля на главите ни.

Елоиз се приближи, а в очите ѝ се появи студен блясък.

— Този ли е начинът, по който се отнасяш с това, което принадлежи на сина ми? Да я завържеш като животно.

— Огден каза, че тя ще избяга — обясни Ярмил. — Искрах да съм сигурна, че когато се завърне, Гарик ще я намери тук.

— Да избяга? — Елоиз раздразнено поклати глава. — Къде ще отиде? Няма къде. Нито пък ние знаем кога ще се върне Гарик. Може да го чакаме месеци. Все така ли ще държиш момичето?

— Аз...

— Погледни я — рязко каза Елоиз, — бледа е и само за една седмица е отслабнала толкова много. Нима не мислиш? Момичето е важно за сина ми. Той може да я продаде на много висока цена или да я задържи за собствено удоволствие, но няма да е доволен от начина, по който се отнасяш с нея.

Ярмил знаеше, че това е вярно, и леко пребледня. Изведнъж тя много се ядоса на момичето, но успя да прикрие гнева си зад

усмивката, която се появи на лицето ѝ.

— Права си. Отсега нататък ще се грижа за нея. Тази би могла да задоволи Гарик. Тя дори би могла да го накара да забрави Морна. Не си ли съгласна с мен?

— Не се знае — рязко отвърна Елоиз, преди да се обърне към Брена. — Ще те развържем, но ти не трябва да се опитваш да избягаш. Разбираш ли? Няма къде да отидеш.

Брена не отговори, тъй като в тези думи се съдържаше много малко надежда за нея, още повече след разговора, който жените бяха водили в нейно присъствие, отнасяйки се към нея като към стока. Тя само обърна глава.

Елоиз седна на леглото.

— Това упорито мълчание въобще не ти помага, Брена. Аз се надявах, че поне малко ще си свикнала с новия си дом. Анселм мислеше, че ще разведриш Гарик. Ако направиш усилие, това само ще ти помогне.

Брена не се обърна към нея, но Елоиз не се предаваше.

— Ако се страхуваш от нещо, кажи ми. Може да съм в състояние да ти помогна. — Тя се поколеба и след това прибави: — Няма да е трудно да обслужваш сина ми. Той не е капризен, нито е жесток. А може дори да го харесаш или да намериш щастието тук.

Брена завъртя глава, а очите ѝ блестяха като излъскано сребро.

— Никога! — просъска тя, изненадвайки двете жени със силата на гласа си и с факта, че наистина може да говори. — Аз не се страхувам. Вие сте тези, които имат причина да се страхуват и да се разкайват за деня, в който сте се опитали да ме поробите. Ще отмъстя за това, възможно е и вашият Гарик да пострада.

— Какво каза тя? — заинтересува се Ярмил.

Елоиз поклати глава и въздъхна.

— Тя все още е пълна с горчилка, но това няма да продължи безкрай. Скоро ще разбере, че няма друг избор, освен да се примири.

— А междувременно? — попита Ярмил.

Елоиз внимателно погледна Брена, срещайки предизвикателния ѝ поглед.

— Как ще се държиш, ако те освободят, но заключат стаята?

— Нищо не обещавам — студено отвърна Брена и отново обърна глава.

— Не можеш ли да бъдеш благоразумна?

Брена не отвърна и Елоиз излезе от стаята.

— Сега, Брена Кармарам, когато Нейно Величество си отиде, няма нужда да те отвързвам. Но това ще стане скоро — произнесе Ярмил на глас, без да знае, че Брена прекрасно я разбира. — Утре ще имаш допълнително храна и ще те заведат навън — тя се изсмя на собствената си шега, преди да излезе от стаята.

Брена щеше да я убие, ако имаше с какво и ако не беше завързана с тези проклети въжета. Тази лъжлива, злобна, омразна жена!

По-късно, когато я развържеха, тя щеше да обмисли бягството си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Огромният викингски кораб спокойно се завръщаше у дома, носейки се по водите на фиорда като огромен дракон с весла, вместо крила. Мъжете искаха да се веселят и да направят тържество при Анселм, когато минаха край земите му, но Гарик ги спря. Въпреки че луната светеше като огромна огнена топка на хоризонта, все още беше средата на нощта и сигурно всички спяха дълбоко. Сутринта щеше да има достатъчно време за пируване със старите приятели, но сега Гарик искаше да прекара нощта в собственото си легло.

Мъжете щяха да преспят у Гарик. Сутринта щяха да си отидат по домовете, да вземат семействата си и да се върнат при Гарик за празненството. Всички бяха изморени до смърт, защото само допреди няколко часа се бяха борили със силна буря. Двама мъже останаха да пазят товара на кораба. Останалите последваха Гарик нагоре по стръмната пътека, носейки само най-необходимото със себе си. Къщата беше тъмна и смълчана, тъй като времето все още не беше толкова студено, че да оставят огъня да гори и през нощта. Лунната светлина влизаше в къщата през отворената врата и не можеха да се придвижват, без да се блъскат в стените или във вещите.

Гарик изкачи тъмните стълби без никаква трудност, тъй като голяма част от детството и младостта си беше прекарал в тази къща заедно с дядо си. На втория етаж имаше четири стаи: неговата собствена и голямата стая на дядо му бяха от едната страна на коридора, а от другата имаше една малка работна стая и една голяма гостна с две легла и още една стая, която беше на Яни, неговата икономка. В края на коридора имаше врата, която водеше към външни стълби. Основното ѝ предназначение беше да се използва през лятото, за да пропуска свеж въздух, но Гарик много рядко си беше вкъщи, за да се наслаждава на това удобство.

Той отвори, за да пропусне светлината отвън в коридора, след това се завърна долу при мъжете. Някой от тях заедно с Перин заведе в

гостната. Другите щяха да спят долу в залата върху легла, които им харесваха повече.

Накрая Гарик влезе в собствената си стая. Тук щеше да донесе кушетката, която беше купил от един търговец на изток, и двата приличащи на трон столове, купени от Хедби. Сега в стаята му имаше само едно голямо легло, стол с висока облегалка и огромен сандък.

Нямаше никакви други постелки, освен една стара меча кожа, по стените нямаше никакви украшения. Това щеше да се промени, след като разтовареха кораба, защото Гарик беше купил различни неща за обзавеждане, някои от тях доста екстравагантни. Искаше да придаде уют на тези студени каменни стаи.

Няколко лъча от коридора се промъкнаха в стаята. Гарик отиде до голямата врата отсреща. От нея се излизаше на каменна тераса.

Пред очите му се разкри величествена гледка. Засенчен, фиордът се беше разпрострял под него. От запад синееше океанът, а върховете на планините се извисяваха от изток. Но най-зашеметяваща беше картината ниско на хоризонта, където в оранжеви огньове се къпеше дискът на слънцето.

Гарик прекара доста време на терасата, докато отново почувства колко изтощен беше. Остави отворена тази врата, за да се изпълва стаята със светлина, и отиде да затвори другата врата, преди да си легне. И изведнъж върху хермелиновата покривка на леглото забеляза една фигура. Момиче, което се беше свило на топка и затова изглеждаше още по-малко върху голямото легло. Той спря. Дългата ѝ черна коса се беше разпиляла върху белия хермелин на леглото му. Беше облечена в груба вълнена рокля и това правеше трудна за отгатване възрастта ѝ.

Гарик не чувстваше любопитство, а яд, че не може да ползва леглото си сега, когато най-много се нуждаеше от него. Той се обърна и излезе от стаята. Отиде право при Ярмил. Влезе, без да чука, и разтърсвайки я грубо, изтръгна жената от прегръдките на съня.

Ярмил с мъка отвори очи и се взря във високата фигура, изправена до малкото ѝ легло. Лицето му беше на тъмно, но тя го позна.

— Гарик! Ти си се върнал!

— Както виждаш — сухо отвърна той, а гласът му трепереше от яд. — И откривам, че ти безобразно си превишила правата си!

— Аз! За какво говориш? — попита тя възмутено, издърпвайки избродираната покривка до брадичката си. — Обвиняваш ме без причина.

Гарик смръщи чело.

— С какво право даваш спалнята ми на гости, когато стаята, предназначена за тази цел, стои празна?

— Гостенин? — Трябваше й малко време и когато се сети за какво става въпрос, тя се засмя. — Тя не е твоя гостенка.

Гарик губеше търпение.

— Обясни ми, Ярмил, но по-кратко. Кое е това момиче в леглото ми?

— Тя е твоя. Майка ти ми заповяда да се грижа за нея, ето защо тя не е при останалите жени. А аз знаех, че когато се завърнеш, ще имаш нужда от гостната. Реших, че няма да имаш нищо против да разделите с нея стаята ти.

Гарик ядно отговори, без да се интересува кой би могъл да го чуе.

— Първо, имам нещо против! Второ, какво означава това, че е моя?

Ярмил не беше свикнала да го вижда толкова ядосан. Не трябваше да забравя омразата му към жените!

— Това лято баща ти нападна Британските острови и се завърна с много богатства и седем пленнички. Това момиче е една от тях и баща ти даде тази на теб. Тя е дъщеря на лорд и щеше да ти бъде съпруга.

— Съпруга! — избухна той.

— Така си мислеха само тя и нейните хора — прибави Ярмил бързо. — Анселм ги излъга, като по този начин улесни нападението си. Това е дълга история и аз съм сигурна, че Анселм ще се радва да ти я разкаже.

— Какво му е на момичето, че брат ми не я е взел? — попита Гарик, защото знаеше, че брат му винаги вземаше за себе си най-младите и най-красивите, тъй като баща му вече не правеше това.

— Момичето е дяволски подарък. Трябва да си в немилост пред баща си, за да ти даде такъв дар. Казаха ми, че е боец и е жадна за кръв.

— Без съмнение е и грозна, заради това Хю не я е взел за себе си.

Защо баща му беше дал такова момиче?

Гарик въздъхна. Беше прекалено уморен, за да спори.

— Тя спи, така че засега можеш да я оставиш там. Но на сутринта ще я преместиш някъде, не ме интересува къде.

— Тя ще се опита да избяга. Не мога да я оставя при другите жени, защото те са постоянно на работа. За нея ще бъде много лесно да се измъкне от там.

— По дяволите, жено! Казах, че не ме интересува какво ще правиш с нея, но тя не може да остане в моята стая!

С тези думи Гарик напусна стаята и се върна в своята.

Студеният бриз разпиля косата на Брена върху бузите ѝ и я накара да се събуди. Тя сънено премигна срещу светлината, която изпълваше стаята, и си каза, че най-после е утро. Изглеждаше, като че ли само преди няколко часа я бяха освободили от въжетата и предупредили да не напуска стаята. Тя предполагаше, че пред вратата имаше някой, който да я пази, но това нямаше значение. Все още нямаше сили, за да избяга. Тялото ѝ трябваше да укрепне след принудителния престой. Знаеше, че не е в състояние да посрещне непознатото. Първо трябваше да си възвърне силите и след това да обмисли възможностите за бягство.

Тя стана и затвори двете врати, оставяйки стаята в пълна тъмнина, след това отново си легна. Беше почти заспала, когато чу висок глас ядосано да отговаря нещо. Веднага след това вратата се отвори и в стаята влезе един много висок млад мъж.

Брена веднага застана нащрек. Всеки нерв по тялото ѝ алармираше тревога. Тя не се помръдна, но наблюдаваше викинга през полуотворените си очи, готова да грабне ножа му, ако това се наложеше.

Непознатият не поглеждаше към нея, нито се насочи към леглото, а отиде до стола срещу стената и започна бързо, и нервно да се съблича. Първо махна от себе си меча, след това къс нож, после хвърли върху седалката на стола туниката си.

Брена напрегнато наблюдаваше всяко негово движение. Толкова привлекателен мъж тя не беше виждала никога преди. Дълга, чуплива, златисторуса коса се спускаше на къдри по широките му рамене.

Имаше прав нос и леко издадена брадичка. Върху голите му ръце и по гърдите, и гърба изпъкваха мускули, и трептяха при всяко негово движение. Цялото му тяло излъчваше здраве и сила. Беше почти съвършено, белязано на някои, места от незначителни белези. Такова тяло беше истинско оръжие. Брена почувства да я пронизва непознатата тръпка.

Той започна да разкопчава панталоните си и Брена почувства как изтръпва. Една част от нея искаше да види останалото от тази прекрасна физика, но разумът ѝ подсказваше, че от това няма да излезе нищо добро. За щастие, мъжът погледна към леглото и промени решението си.

Брена затаи дъх. Тя все още не знаеше какво означава присъствието на викинга в стаята. Защо той влезе при нея и се държеше, сякаш ще си ляга? Дори за миг не ѝ мина мисълта, че това би могло да бъде Гарик Хаардрад.

В този момент мъжът се обърна и озадачено се загледа в балконската врата. След това отиде и отново я отвори. После затвори другата и се върна при леглото.

Брена имаше чувството, че той знае, че тя е будна, и затова се отказа да се прави, че спи. Претърколи се до края на леглото, тъй като то беше разположено в ъгъла и от едната му страна имаше стена. Тя се присви с трептящо от напрежение тяло и разпиляна върху нощницата коса.

И двамата замръзнаха на място, когато очите им се срещнаха и се измериха един друг с погледи. Брена се почувства като хипнотизирана от тези светли очи. Ядоса се на себе си, защото за момент бе спряла да диша.

— Мисля, че играеш нечестна игра, момиче. — Гласът му беше дълбок, нито сърдит, нито нежен. — Ти не изглеждаш като дива лисица, която се готви да избяга, по-скоро си едно малко изплашено дете.

Тя силно се разсмя.

— От теб, един викинг? Първото описание, което направи, беше вярно.

— Но ти все още си тук — отбеляза той.

— Само защото до вчера бях вързана за това легло.

Лека усмивка заигра по устните му.

— Това е удобно обяснение, но лесно може да бъде опровергано.

Брена смръщи тъмните си вежди. Не беше свикнала да я обвиняват в лъжа. Тя скочи от леглото и моментално се озова пред него с ръце на хълбоците, и леко разтворени крака.

— Трябва да знаеш — каза тя със святкащи от ярост очи, — че аз, Брена Кармарам, никога не лъжа. И когато кажа нещо, то значи е така.

По лицето на Гарик се изписа учудване, докато наблюдаваше тази горда красавица. Той не обърна внимание на думите ѝ, понеже ги взе за чисто самохвалство.

— Тъй като за Ярмил е трудно да реши как да се оправя с теб, добре е, че се върнах, за да реша това — тихо каза той.

— Какво? — попита тя и преди той да ѝ отговори, добави, изпълнена със съмнения. — Кой си ти?

— Твоят господар, както ме информираха.

— Мен никой няма да ме притежава.

Гарик повдигна рамене. Очевидно беше, че няма да му бъде лесно с нея.

— Нямах избор.

— Казах, не! — извика Брена, а пламъкът в очите ѝ издаваше обхваналата я ярост. — Никога!

— Няма да обсъждам този факт с тебе. — В гласа му се промъкна нетърпение.

Тя го изненада, като му отвърна надменно.

— Нито пък аз.

Гарик се засмя. Никога преди не беше имал такава робиня. Тя притежаваше невероятна гарвановочерна коса, гъста и блестяща, кожата ѝ беше нежна и бяла, а лицето ѝ имаше божествени черти. Изкушаваше се да я опознае по-добре и да разбере какво се крие под тази нощница.

Брена го гледаше враждебно, докато той седна на леглото и прокара пръсти през косата си. Значи това беше Гарик Хаардрад, мъжът, за когото щеше да се омъжва и който сега си въобразяваше, че ѝ е господар. Той говореше нейния език, нещо, което я изненадваше, но на това вероятно го беше научила майка му.

Искаше ѝ се той да не се беше върнал толкова скоро и тя да беше имала време да прецени ситуацията. Сега не знаеше дали трябва да се

страхува от него. Беше много красив и тя откри, че би желала нещата да бяха по-различни и тя да беше тук като негова съпруга. Анселм беше причината за сегашното положение и тя никога нямаше да му прости това, което направи с нея.

— Какво означава това, че ти ще се занимаваш с мен? — попита тя.

— Не одобрявам ненужната собственост. Моите роби изпълняват различни задачи и ако не правят това, аз ги продавам.

Студенината в гласа му, както и коравосърдечните думи предизвикаха тръпки по гърба ѝ.

— Ще се опиташ да ме продадеш?

— Да опитам? Искаш да кажеш, че нямам това право.

— Нямаш! — провикна се тя, разгневена от думите му. — Казах, че никой няма да ме притежава.

— Един, помогни ми! — помоли се Гарик раздразнен и я погледна ядосано. — Ще се въздържах или иначе ще изпълня заканата си.

Тя се готвеше да попита как, но бързо се отказа. Нямаше да отстъпи, но сега, когато той не искаше нищо от нея, можеше да се направи, че не го е чула.

— Много добре, Гарик Хаардрад — спокойно каза тя.

Той я погледна със съмнение, несигурен дали тя отстъпи, защото се изплаши от думите му, или причината беше друга. Ако не беше толкова уморен, нямаше да търпи ни най-малко надменния ѝ тон.

Тази жена със сигурност се нуждаеше от укротяване. С изненада осъзна, че усилието би му доставило удоволствие. Отдавна жена не го беше привличала по този начин. Той се зачуди дали това не дължеше на красотата или на гордото ѝ неподчинение. Искаше му се да не беше толкова изморен точно в този момент. Можеше да почака. Тя щеше да бъде тук, когато бъде готов за нея.

— Можеш да спиш — изморено каза той. — Утре ще продължим да обсъждаме положението ти.

Тя объркано погледна към терасата.

— Сега е сутрин.

— Не, сега е средата на нощта и аз до смърт се нуждаю от сън.

— Не съм сляпа — остро каза тя, — прекрасно виждам слънчевата светлина.

Той нямаше намерение да спори, отметна хермелиновата завивка и легна.

— Много сме на север. През лятото дните и нощите не са каквито са при вас.

Сега тя си спомни уроците с Уиндъм. Той я беше учил, че през лятото слънцето тук не залязва, а през зимата изгрява само за няколко часа. Тогава тя си мислеше, че ѝ разказва тези неща, за да прави уроците по-интересни. Погледна Гарик, който почти заспиваше.

— А аз къде ще спя?

— Никога преди не съм делил леглото си, но този път ще направя изключение.

— Благодаря ти за щедростта, но няма да се възползвам от нея — отвърна тя. — Няма да спя с теб.

— Успокой се, момиче. Готов съм да се обзаложа, че подът също няма да ти е по вкуса.

Тя се въздържа да му отвърне и се запъти към вратата.

— Не съм ти разрешил да напуснеш стаята.

Тя се завъртя и го погледна с широко отворени очи.

— Да ми разрешиш? Не съм те питала за това.

Той се подпря на лакът.

— Не, но вече ще питаш.

— Непоносим глупак! — разярено каза тя. — Нищо ли от това, което ти казах, не ти влезе в главата? Никой няма да ми казва какво да...

— Престани да говориш — изкомандва той. — Локи може би ми се присмива в този момент. Лъжеш се, ако мислиш, че искам да споделям постелята си с теб, но за тази нощ нямам друг избор.

— Няма ли други стаи в тази къща? — попита тя.

— Да, но те са заети. Къщата е пълна с мъже, които се завърнаха заедно с мен. Сигурен съм, че няма да имат нищо против да се препъваш в тъмното в тях, но писъците ти за помощ няма да ми действат приспивателно.

— Писъците на твоите хора, не моите — каза тя.

Той дълбоко въздъхна.

— Много се надценяваш, а сега ме остави на мира и ела да легнеш.

Брена не отговори и се приближи към леглото. По-добре е, отколкото подът, помисли си тя. Легна до стената, на възможно най-голямо разстояние от него. Само след малко чу спокойното му дишане, но сънят дълго бягаше от нея.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Брена беше грубо събудена, когато Ярмил влетя в стаята и се развика.

— Ставай, преди той да се е завърнал и да те е намерил в леглото.

Брена повдигна глава и видя, че Гарик не е до нея. След това погледна суровото набръчкано лице на жената и ѝ отправи презрителен поглед. Зачуди се как би постъпила, ако я нападнеше. Най-вероятно щеше да напусне стаята с викове.

— Побързай, момиче, облечи се — продължи Ярмил, подавайки на Брена груба вълнена рокля. — Гарик не те иска повече в стаята си. Освен това въобще не е доволен от теб, което не е чудно, като се има предвид злият ти поглед.

Брена я погледна унищожително, но нищо не отвърна. Беше решила да показва презрение към езика им. Ако те говореха в нейно присъствие, като си мислеха, че не ги разбира, тя би могла да получи ценни сведения. Това беше много трудно за нея, тъй като едва се съдържаше да не отговори, въпреки това щеше да опита.

Ярмил се запъти към вратата, като даде знак на Брена, че трябва да я последва. Веселбата от долния етаж се дочуваше, докато минаваха край стълбите, за да влязат в една малка стая. Когато Ярмил запали няколко чаши, пълни с китова мас, за да освети помещението, Брена видя, че това е стая, в която се шиеше, бродираше и тъчеше.

По нищо не се различаваше от стаите, предназначени за такъв вид работа в дома ѝ, но на Брена никога не ѝ се беше случвало да прекарва времето си в тях. С любопитство спря поглед първо върху макарите за прежда, после заразглежда стана за тъкане на черги, дървени дъски за извиване на конци, гребени с дълги зъбци и ножици. Купчини от животински кожи бяха накамарени в единия ъгъл, а върху една лавица имаше различни бои. Това беше типична женска стая и Брена се чувстваше съвсем не на място.

— Гарик отиде да вземе баща си и ми заповяда да те доведа тук — каза Ярмил, като съпровождаше думите си с жестове, за да обясни. — Имам много работа долу за празника, затова не мога да остана с теб тук. — Тя отиде до големия стан в ъгъла, на който имаше груба недовършена черга и обясни на Брена, че трябва да работи върху него. — С това тук няма да мързелуваш.

— Ще потъне в прах, преди да го докосна — отвърна Брена на собствения си език, като се усмихна.

— Добре — каза Ярмил, усмихвайки се на свой ред. — Гарик мислеше, че ще ми причиниш неприятности, но аз не мисля така. Ще ни бъдеш от полза и всичко ще бъде добре — преди да излезе, строго добави: — Ти ще стоиш тук. — След това напусна стаята и затвори вратата след себе си.

Брена погледна с омраза стана и презрително каза:

— Ако тя си мисли, че ще ме накара да върша женска работа, ще си има много повече неприятности, отколкото може да си представи.

Разходи се мързеливо из стаята. Намери няколко широки кожени ленти и ги преплете в красив колан, който сложи върху себе си. След това сплете косата си в дълга плитка и в нея също сложи кожена лента.

Звучите, идващи от долния етаж, ѝ напомниха за дома и за времето, когато баща ѝ имаше гости. Това я натъжи. До този момент под влияние на яда и разочарованието не беше скърбила за баща си. Споменът за него и последната кървава сцена в дома ѝ само увеличи яростта ѝ.

— Татко, ти сбърка — прошепна тя. — Ти ги доведе при нас. Искаше да ни спасиш, а вместо това ни предаде.

Брена нямаше да плаче повече. Щеше да прикрие мъката дълбоко в себе си и никога вече нямаше да показва сълзите си. Тя твърдо реши да не остава на това място. Трябваше да намери начин да напусне тази забравена от бога земя и да се върне у дома. Щеше да ѝ е нужно време, за да я изучи и да намери път за бягство. Но преди това трябваше да отмъсти!

Без да иска, мислите ѝ се върнаха към Гарик Хаардрад. Викингът беше загадка за нея. Той нямаше никакво участие в измамата и въпреки това представляваше най-голямата заплаха за нея. Той я притежаваше и можеше да прави с нея каквото си иска. Скоро щеше да разбере, че тя няма да му позволи това.

Този висок силен мъж не погледна на нея като на жена и това, въпреки че беше обърквашо, беше добре дошло за нея. Брена знаеше, че той очаква от нея да прави това, което ѝ се каже. Ако само се сетеше за нещо, което наистина би могла да прави, тя не би имала нищо против, защото и без това трябваше някак си да запълва времето, докато проучи района. Но тя не знаеше никаква женска работа.

Брена тихо отвори вратата. Предполагаше, че ако напусне стаята, ще предизвика гнева на Ярмил.

Звуците от долу започваха да стават все по-силни. Тя се зачуди дали Гарик се беше върнал. Ако той вече беше тук, това значеше, че Анселм е също тук. Тя щеше да изпита огромно удоволствие, унищожавайки този мъж, както той беше избил нейните хора. Бедните Фергюс и Уиндъм, Дънстан, който не искаше да се сражава, и скъпата ѝ Алейн, която беше като майка за Брена — всички те бяха мъртви.

Не беше Анселм човекът, който ги беше убил, но за всичко беше отговорен той. Точно той счупи мечата ѝ, оставяйки я безпомощна за първи път в живота ѝ. Да, Анселм трябва да умре. Тя щеше да реши как.

Брена излезе и затвори вратата, за да не разберат останалите, че е напуснала стаята. В края на коридора имаше друга врата, която водеше навън, и тя се запъти към нея. От там видя сградите около къщата, но край тях нямаше никакви хора.

В далечината искреше синевата на океана. Повърхността му беше като пелерина, обсипана с блестящи диаманти. Отляво беше фиордът и тучните ливади, които се простираха на отсрещния бряг. Отдясно се простираха гори и полета, в далечината се виждаха малки къщи.

Брена реши да слезе до водата и да разбере дали има кораб.

Когато бъде готова да избяга, най-много ще се нуждае от кораб, но как ще го управлява сама? Може би ще успее да се скрие на такъв, който се готви да нападне земите ѝ. Но това няма да стане, преди да е дошла пролетта. Би ли могла да издържи чак дотогава?

Тя слезе по стълбите и бързо отиде до малките постройки зад голямата каменна къща. Отнякъде се чуваха животни и тя влезе в една от тези сгради, чиято врата беше отворена. Това беше конюшня и в нея имаше четири чудесни коня. Брена беше очарована.

Невероятен черен жребец грабна погледа ѝ и тя тръгна към него, но тогава дъхът ѝ спря, защото забеляза възрастен човек, който почистваше коня. Той се изправи и изпъшка, слагайки ръка на кръста си. Лицето му беше скрито зад посивяла брада, косата му също беше прошарена. Кафявите му очи напрегнато се впиха в нея.

— Коя си ти, момиче? — попита той на нейния език.

— Брена Кармарам. Тук ли работиш? — попита тя и повдигна ръката си, за да я помирише конят.

— Да, от около четиридесет години се грижа за конете.

— Някой помага ли ти?

Той поклати глава.

— Не, откакто господарят взе голяма част от нас, за да ги продаде, когато отпътува на изток. Мен ме остави, защото съм прекалено стар, за да му донеса добра печалба.

— Говориш, за Гарик, него наричаш свой господар, нали?

— Да, той е добър момък. Преди него служих на дядо му — с гордост отговори старият човек.

— Как можеш да говориш с уважение за човека, който те притежава? — заинтересува се тя.

— Той се отнася добре с мен. Гарик е млад човек, който се стреми към успеха, но към всички нас се отнася много добре.

Брена не го слушаше.

— Само това ли са конете?

— Не, останалите са на паша. Други три бяха дадени на заем на приятели на Гарик. Тези, които плаваха с него и отидоха да доведат семействата си за празника. Тези — той посочи останалите коне — са на Анселм, който току-що дойде със семейството си. — Той потърка хълбоците на жребеца. — По-хубаво от това животно не съм виждал досега.

— Да, много е красив — съгласи се Брена. Тя погледна лъскавия жребец.

Мъжът нежно прокара ръка по гърба на животното. Очевидно конят току-що се беше завърнал от езда.

— Господарят го доведе тук със себе си. Открил го в Хедби. Каза, че е струвал цяло състояние.

Брена поклати глава, но мислите ѝ бяха на друго място. Значи Гарик вече си беше вкъщи и Анселм също беше тук. Без съмнение Хю

също беше с тях, това вулгарно животно, което се осмели да я опипва пред всички. Тя свъси чело, отиде до вратата и внимателно се загледа в каменната постройка. Колко време имаше? Дали той вече я търсеше, или въобще не се тревожеше, защото си мислеше, че тя е на сигурно място в онази работна стая? Той вече ѝ показа, че не се интересува от нея и че тя е само една неприятност за него. Дори Ярмил каза, че Гарик не ѝ е обърнал внимание. За Брена това беше най-добрият вариант. Така можеше да прави каквото си иска, без да привлича вниманието върху себе си. Тя се върна при човека.

— Как се казваш? — попита тя.

— Ерин Маккей.

— Ерин, познаваш ли едно момиче Яни? — запита Брена и се усмихна.

— Познавам я. Тя е хубаво момиче.

— Къде мога да я намеря сега? Тя се грижеше за мен, когато бях затворена, но аз се държах грубо и искам да поправя грешката си.

— Била си затворена? — Той я погледна с любопитство. — Значи ти си тази, за която всички говорят. На Гарик новата...

— Да — прекъсна го бързо Брена, преди да е произнесъл думата, която тя толкова мразеше.

— И са те освободили?

Тя кимна.

— Да. А сега ми кажи къде е Яни?

— Тя е в къщата. Ще бъде там целия ден и по-голямата част от нощта заради празника.

Брена се намръщи.

— Колко време ще продължи този празник?

Ерин се засмя.

— Възможно е да се проточи с дни.

— Какво?

Той се развесели.

— Да. Ще се празнуват много неща. Господарят се завърна с много богатства и семейството отново се събра. Наистина имат повод да празнуват.

Върху лицето ѝ се изписа възмущение. И през цялото това време тя трябваше да бъде скрита някъде на заден план. Защо Гарик не иска да я показва?

— Мога ли да ти помогна, Ерин? — най-неочаквано каза тя.

— Не, това е мъжка работа.

Брена се отказа да спори по този въпрос и попита:

— Ако получа разрешение от Гарик, ще ми дадеш да работя при теб, нали?

— Разбираш ли от коне?

— Да — усмихна се тя. — Обзалагам се, че съм точно толкова добра, колкото си и ти. — За момент тя спря, след това продължи, а в гласа ѝ се беше появила тъга. — У дома яздих всеки ден по полета, през потоци, прескачах каменни огради, навлизах в дълбоки гори. Колко свободна се чувствах тогава. — Тя спря. Върху лицето ѝ се изписа дълбока тъга. Когато се опомни, отново се обърна към Ерин. — Ако работя с теб при конете, ще ми разрешаваш ли да яздя?

— Да, разбира се. Нищо не би ми доставило такова удоволствие. Но първо трябва да съм сигурен, че господарят ще ми разреши. В противен случай нищо не мога да направя.

— Добре, значи ще говоря с него.

— По-добре ще е да изчакаш празникът да свърши. Господарят ще пие доста и може след това да не помни какво ти е казал.

Брена би предпочела да свърши това веднага, но разбра, че Ерин е прав и реши да изчака.

— Ще постъпя, както ме посъветва. Ще изчакам.

— И още нещо, предлагам ти да не се приближаваш до залата, в която празнуват, докато не си тръгнат всички гости. Няма да е добре за теб, ако те забележат.

Очите на Брена заблестяха от любопитство. Първо Гарик беше казал да я държат в онази малка стая. Сега и Ерин я предупреждаваше да не се показва.

— Какво не ми е наред, че другите не трябва да ме виждат?

— Брена, момиче, трябва да знаеш, че си много привлекателна. Викингите са много похотливи и си падат по красиви момичета като теб. Господарят е щедър с робините си. Приятелите му не трябва дори да го питат за разрешение, когато поискат някоя от тях, защото им е известна неговата гостоприемност.

— Не говориш сериозно! — възкликна Брена отвратена.

— Това е вярно! Един път след много пиене насилиха едно момиче пред всички.

Отвратена, Брена попита:

— И Гарик е позволил това да се случи?

— Той би спрял такова нещо, но слуховете говорят, че бил напълно пиян.

— Това наистина ли е станало?

— Да, така че внимавай. Не бих желал да чуя, че и с теб се е случило.

— Не се тревожи, Ерин. Аз няма да го допусна.

Старият човек поклати глава със съмнение, докато тя излизаше от помещението.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Гарик стаеше на челното място на дълга маса. Баща му беше отляво, а майка му отдясно. Брат му Хю също беше тук заедно с пълничката си съпруга. Следваха най-близките приятели на Гарик, тези, които бяха с него по време на дългото пътуване. На края на масата беше седнал брат му Феърфакс.

Гарик се вгледа в братята си. Въпреки че по телосложение и височина той си приличаше с по-големия си брат, с по-малкия те имаха като обща черта само цвета на очите, които бяха като на дядо им Улрик. Феърфакс беше само с година по-малък от Гарик, но беше с цяла глава по-нисък.

Гарик и Хю си съперничеха във всичко, но роднинската връзка между тях беше много силна. С Феърфакс Гарик имаше други взаимоотношения — близост, не по-различна от тази, която Гарик имаше с най-добрия си приятел Перин.

Но между Хю и Феърфакс имаше явно неразбирателство и винаги се чувстваше напрежение, когато двамата бяха в една стая. Хю проявяваше недоволство спрямо Феърфакс и той реагираше на тази неприязън, както всеки — с враждебност.

За разлика от Феърфакс, Гарик беше спечелил симпатиите на Улрик и по този начин къщата и принадлежащите ѝ земи наследя той.

Феърфакс нямаше нищо друго, освен малката къща на майка си и една рибарска лодка. Истинско чудо беше, че най-малкият брат не беше озлобен. Животът му не беше лек и всеки ден той се трудеше упорито, за да оцелее. Но Гарик знаеше, че това му харесва, Феърфакс обичаше простия живот на рибаря.

Скалда изпя веселата песен, възхваляваща Локи, и напусна залата, изпратен от доволни възгласи. Дори очите на Анселм се бяха насълзили от смях.

Когато шумът утихна Елоиз се наклони към сина си и на шега му подхвърли:

— Разказът ти за това племе, на което сте попаднали, беше почти толкова смешен, колкото и тази песен. Сигурен ли си, че не си украсил поне малко истината?

— Засрами се, жено! — прогърмя гласът на Анселм. — Моят син няма нужда да украсява фактите, както правя аз — той се засмя на собствената си шега.

— Да, с теб човек никога не знае къде свършва истината и къде започва лъжата — отвърна Елоиз и замислено продължи: — Например за тази история с келтското момиче аз продължавам да се чудя дали всичко, което казваш, е вярно.

Анселм се намръщи.

— Всичко е вярно, точно тази история не се нуждае от допълнения.

Гарик го погледна с любопитство. Той бе разказал за пътешествието си и сега можеше да разпита за онова упорито момиче, което намери в леглото си предишната нощ.

— Как е момичето, Гарик? — попита майка му. — Видях я вчера. С нищо не беше променила поведението си. Почти не говори.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но с мен проговори, и то не по най-учтивия начин.

При тези думи Анселм се изкикоти.

— Значи успя да разбереш що за характер е?

Гарик се обърна към баща си.

— Тя е страшно твърдоглава, татко. Наистина ли е моя?

— Да, само твоя.

Гарик изсумтя.

— Тя съвсем не е съгласна с това.

— И аз не мисля, че ще се примири — ухили се Анселм, а синът му се намръщи.

Той разказа как са я заловили — история, която беше повтарял неведнъж, затова другите не слушаха с вниманието, с което Гарик слушаше.

Накрая той попита:

— Защо тогава реши да я дадеш на мен? — И отново напълни чашата си с медовина.

— Момичето ме мрази, защото аз съм причина за сегашното й положение. Видях я как владее оръжието и не я искам край себе си,

тъй като винаги ще се намирам в опасност. Майка ти също няма нужда да се занимава с момиче като нея. Хю я искаше, но след като тя му показа ноктите си, той се отказа. Знаеше, че искам да я дам на теб, затова избра за себе си сестра й. Въпреки това аз вярвам, че ако опиташ, би могъл да я усмириш.

Гарик се намръщи.

— Ако е такава, за каквато ми я представяш, защо ми е да се занимавам с нея. Тя ще причини само неприятности, затова смятам, че ще бъде по-добре да я продам.

— Ти не я искаш, но друг ще я поиска — навъсено каза Анселм.

— Прекрасно знаеш отношението ми към жените — сухо отвърна Гарик. — С тази не е по-различно. Да бъде моя собственост съм съгласен, но не и за удоволствие. — Той бавно поклати глава, отричайки да е привлечен от нея по някакъв начин. — Не, нямам нужда от нея.

Брена току-що се беше завърнала в стаята, когато вратата се отвори и Яни влезе с поднос с храна. Потиснатата, с разбъркана коса и уморени очи, тя приближи Брена.

— Яни!

— Ти говориш с мен? — изненада се момичето. — Съмнявах се, че някога ще го направиш.

— Съжалявам — виновно каза Брена. — Не исках да изливам гнева си върху теб. Знаем, че съм ти само в тежест.

Яни уморено каза:

— Не беше добре Ярмил да те завързва. Имаше право да се противиш. Изглежда, че ще трябва да продължа да се грижа за теб, дори и когато си свободна.

Брена се почувства много неудобно, тъй като момичето изглеждаше крайно изтощено.

— Щях да се оправям сама, ако не ми бяха забранили да напускам тази стая.

— Зная — опита се да се усмихне Яни. — Красавица като теб би накарала мъжете долу да се хванат за гушите. Може би вече си гладна. Ярмил те беше забравила, аз също, но преди малко се сетих за теб.

Заповядай — тя подаде подноса на Брена, — хапни това засега, довечера ще ти донеса от ястията.

— Можеш ли да останеш да си поговорим? Бих искала да ти благодаря за грижите, които полагаш за мен.

— Няма нужда. Беше ми заповядано, но и да не беше така, аз пак щях да го сторя. Нали сме от една народност.

— Тогава остани за малко.

— Не мога, Брена. Мога ли да те наричам Брена? — Когато Брена ѝ кимна, тя продължи: — Долу има страшно много работа. Загубих почти цяла сутрин в гостната — намръщено каза тя. — Тези мъже не се интересуват от времето и правят каквото си искат.

Брена я погледна, като излизаше. Дали Лини, Корделия и останалите момичета изпълняваха същите задължения като това момиче? Дали щяха да накарат и нея да слугува?

— Не, никога! — високо каза тя и седна на пода до храната, почувствала внезапен глад. — Нека само да опитат!

Тя се нахвърли лакомо и мислено благодари на Яни, че се беше сетила за нея. В чинията имаше плешки от фазан, половин самун хляб, обилно намазан с масло, и купичка счукал лук.

Ястието беше чудесно и само пиенето не беше по вкуса ѝ. Чаша мляко. Мляко! Нима Яни я смяташе за дете? Тя жадуваше за бира или поне вино.

Преди Брена да приключи с яденето, вратата отново се отвори и в стаята влезе Гарик. Беше облечен с красива туника и сини ленени панталони, общити със сърма. Широк златен колан с голяма катарاما, обсипана със сини камъни, опасваше кръста му. На гърдите му блестеше внушителен сребърен медальон.

Брена премести поглед върху голите му ръце. От мускулите, трептящи под загорялата кожа, се излъчваше сила и мъжественост. Тя си представи как тези ръце я обгръщат и сърцето ѝ лудо се разтуптя. Но всичко бързо изчезна, когато си спомни за онова, което щеше да последва. Корделия неведнъж ѝ беше описвала.

Накрая тя го погледна в очите и лицето ѝ се покри с руменина, виждайки развеселения му поглед. Беше я наблюдавал, докато го беше оглеждала, и разбра, че е прочел мислите ѝ.

— Какво искаш? — рязко попита тя, за да прикрие смущението си.

— Дойдох да видя как се чувстваш. Дали си успяла да свикнеш с обстановката.

— Не мисля да свиквам. Така че няма смисъл да ме питаш.

Независимо от държанието ѝ Гарик се усмихна и разкри равни бели зъби, а на бузите му се появиха две дълбоки трапчинки.

— Радвам се, че си се вслушала в заповедите на Ярмил и си работила. Това ли си направила? — Той посочи към стана.

Тя щеше да се разсмее, ако не го виждаше, че говори сериозно.

— Не, дори не бих го докоснала.

Викингът застана сериозен.

— Защо?

— Това е женска работа. — Тя продължи да се храни.

— Да не би да искаш да кажеш, че не си жена?

Тя го прониза с поглед, пълен с презрение.

— Разбира се, че съм жена, но никога не съм вършила женска работа.

— Предполагам, че това е под достойнството ти — саркастично каза той.

— Да — беше категоричният ѝ отговор.

Гарик поклати глава.

— Казаха ми, че си щяла да бъдеш моя съпруга. Така ли щеше да дойдеш, без да знаеш как се управлява къща и как се води домакинство?

— Това мога да правя. От леля знам всичко за домакинската работа, но никога не съм я правила. А с това, дете съм щяла да ти бъда жена, вече е приключено. Никога не съм го искала и се съгласих само защото баща ми беше дал дума. Ние държим на дадената дума.

Той разбра какво имаше предвид тя:

— Нямам нищо общо с измамата. Обвиняваш ли ме?

— Не, аз знам кой точно е виновен и някой ден той ще си плати.

Гарик се засмя на заплахата ѝ. Значи баща му беше прав, когато каза, че тя го мрази. От предизвикателното ѝ държание той разбра, че може да вярва на всичко, което Анселм беше казвал за нея.

Гарик я огледа внимателно. Възможно ли е това крехко момиче да рани един силен мъж? Не, изглеждаше невъзможно. Нежното ѝ тяло бе създадено да доставя удоволствия, не да воюва. Отново се почувства привлечен от нея и се ядоса на себе си. Наистина беше

опасна, но не със заплахите си, а с чара си. Той не вярваше на жените и ги търсеше само при нужда. Не се занимаваше с тях и реши, че с тази ще постъпи по същия начин.

— Ако не ме обвиняваш за това, че си тук, защо отправяш яростта си към мен?

— Глупаво е да се задава такъв въпрос. Довеждат ме тук, след това ти идваш и казваш, че съм твоя собственост. Знай, че никой не може да каже това за мен. Никога няма да бъде нечия собственост.

— Значи се връщаме там, откъдето тръгнахме — въздъхна той.
— Е, добре, скоро ще разбереш кой е господарят тук.

Тя се засмя, чувствайки силата си.

— Знам, че ти си господарят тук. Никога не съм се съмнявала в това.

Блясъкът в очите ѝ го накара да се усмихне.

— До момента, в който продължаваш да мислиш по този начин, ще се разбираме. — След тези думи той напусна стаята.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Сепната в съня си от кошмар, Брена скочи напълно разбудена и се зачуди дали вече е утро или все още е нощ. Тя спеше върху набързо приготвено от кожата легло. Шумът от долу я накара да се пита как е възможно тези викинги да са пили толкова много и все още да продължават.

Празнотата, която почувства в стомаха си, я принуди да стане.

Нима трябваше да умре, докато се сетеха за нея. Да вървят по дяволите, тя сама ще си намери храна. Яд и решителност просветнаха в очите ѝ и без да се колебае тя напусна стаята. Не беше толкова глупава да рискува да слезе по вътрешните стълби. Вместо това отново използва външните и се озова от другата страна на къщата, откъдето се носеше приятен аромат.

Брена нервно надникна вътре. Имаше две жени: едната — стара, другата — на средна възраст и двете въртяха цяло прасе на шиш. Зад тях Яни извади два хляба от дълъг железен поднос и ги сложи в голям панер върху масата, Ярмил не се виждаше наоколо и Брена внимателно влезе в дългата тясна стая.

Очите на Яни се разшириха от учудване.

— Брена! О, аз отново те бях забравила. Толкова съм заета! Откакто Ярмил ме е събудила, не съм сядала за минутка — извини се тя.

— Няма нищо, Яни. Аз и без това току-що станах от сън. Кажете ми сега ден ли е или нощ?

— Следобед е и много от мъжете също тъкмо стават от сън — уморено отвърна Яни.

— Нищо чудно, че съм толкова гладна — каза Брена, изненадана, че е спала толкова дълго. — Те през цялата нощ ли са гуляли? — попита Брена и се обърна към залата.

Яни въздъхна.

— Да, не са спирали. Някои преядоха и препиха, но повечето почиваха и пак продължаваха. Все още има такива, които са със

замъглени очи, пеят и не стават от масата.

— Кога ще свърши всичко?

Яни сви рамене.

— Да се надяваме — утре сутрин. Но за теб ще е по-добре веднага да се върнеш в стаята си. Мъжете влизат тук и ако те видят, това няма да е никак хубаво. Знаят мен и Мойда, но когато видят ново момиче, побесняват.

— Разбирам — отвърна Брена сигурна, че Яни преувеличава. Гарик не се бе отнесъл с нея грубо.

— Ще приготвя нещо и ще ти го донеса горе.

— Добре — каза Брена и се наклони да си върви. Но беше късно.

Зад себе си чу ръмжене като на диво животно. Разтревожена, тя се обърна и видя огромен мъж, който се насочваше към нея. Други двама стояха до вратата и се смееха.

— Брена, бягай! — извика Яни.

Въпреки че беше против природата ѝ да бяга, от каквото и да било, здравият разум ѝ подсказа, че не би могла да се съпротивлява, защото нямаше оръжие. Тя се втурна към вратата, но беше загубила прекалено много време, докато вземе решението. Викингът я сграбчи за плитката и я придърпа към себе си!

— Пусни ме, кръвожаден дивак! — избухна тя.

Мъжът само се разсмя на яростта ѝ, на напразната ѝ борба, още повече, че не разбра думите ѝ. Трябваше да прехапе устни, за да не отговори на собствения му език. Ако го беше направила, щеше да обърка плановете си, затова просъска на келтски, докато той я влачеше навътре. Беше я сграбчил с едната си ръка, докато преминаваше през кухненското помещение, за да отиде при другите двама. Яни вече не бе в стаята, но тя и без това не би могла да ѝ помогне.

— Горм, ти хвана нещо много добро. Кълна се, че тя е дар от боговете.

— Вероятно е новата робиня на Гарик. Чудя се защо я е крил досега — каза другият.

Този, който държеше Брена, се изкикоти.

— Погледни я и ще разбереш.

— Не, откакто Морна го изигра, Гарик вече не се интересува от жени.

— Да, но тази е по-различна.

— Съгласен съм, Горм. Но Гарик не би я използвал така, както аз бих го правил. Той не се отнася собственически дори към това, което е негово.

— Тогава защо не я е показвал досега?

— Мисля, че тя се е криела. От начина, по който се съпротивлява, бих казал, че не е искала да бъде открита.

— За нея Гарик казва, че се бие като мъж.

— С оръжие, да, но когато го няма!

Тогава Горм внезапно извика и изпусна Брена на пода, за да притисне ръка върху бедрото, където го беше ухапала.

— Тя се бие като мъж, когато има оръжие, но когато няма, се бие като жена — заля се от смях другият.

Брена веднага се изправи на крака, но се намери между тримата, а зад гърба ѝ беше залата, пълна с мъже. Огромният мъжага, който я беше сграбил, се намръщи и отново се насочи към нея. Брена вече беше изпитала силата му и не би му се дала още веднъж.

Престори се на изплашена, извъртя протегнатата ръка на Горм и отблъсна другия, като успя да измъкне ножа от колана му, след това отстъпи назад, размахала блестящия метал пред очите им, за да бъде сигурна, че виждат какво държи в ръката си.

— Тор! Една жена те изигра, Баярд.

Мъжът, чиито нож Брена бе отнела, погледна убийствено приятеля си.

— Трябва ѝ един хубав урок!

— Тогава направи го! Аз самият не мисля да се връщам при жена си с рана, която не бих могъл да обясня.

— Горм?

— С теб съм, Баярд. С нея бих прекарал много по-вълнуващо, отколкото съм прекарвал с друга жена.

— Тогава ти хвани ръката ѝ с ножа, а аз ще я сграбча.

Брена раздвои вниманието си. Глупаци, помисли тя презрително. Това, че си говореха на висок глас пред нея, беше по-добро оръжие от ножа. Беше напълно подготвена, когато я нападнаха. Държеше ножа пред себе си и когато Баярд скочи, за да я хване за ръката, тя бързо се наклони напред и раздра туниката му. Мястото мигновено се обагри с кръв.

— Това е за теб, свиньо! — извика Брена и в същото време насочи ножа към Горм.

Омразата върху лицата им ѝ подсказа, че трябва да бъде предпазлива и тя бавно започна да отстъпва. Но трябваше да спре, тъй като срещу нея се появи друг викинг. Прекалено късно разбра грешката си. Намираше се в залата и една група мъже вече я обграждаше. Тя мигновено се отдръпна, когато един от тях се опита да я сграбчи.

В помещението се възцари тишина. Брена изгледа всички и това, което видя, бяха изумени погледи. Никой не помръдваше, включително Горм и Баярд. Знаеше, че, ако се нахвърлеха върху нея, е загубена. Би могла да убие само няколко.

Важното бе, че все още можеше да се контролира. Не беше паникьосана, както биха били други на нейното място. Когато един от мъжете — порядъчно пиян се запъти към нея, опита се да я докосне и направи неприличен жест, тя се обърна към него, но не се нахвърли с ножа. Вместо това повдигна полата си и го ритна така, че го изпрати далеч от себе си. След това отново се обърна към двамата си нападатели, които бяха използвали момента, за да се приближат до нея. И тогава цялата зала избухна в смях, отправен към унижения пияница. Тъй като някои започнаха да коментират каквото знаеха за Брена, част от напрежението изчезна.

Всички я наблюдаваха с любопитство, а също и двамата мъже, които я преследваха.

— Моите поздравления за представлението, което ни изнесе, Баярд — чу се плътният глас на Анселм от другия край на стаята, — но няма мислиш, че е разумно да се въоръжават робите?

При тази очевидна подигравка лицето на Баярд се покри с червенина. Вместо да предизвиква толкова могъщ мъж като Анселм, Баярд влезе в тона му.

— Не мисля, че това е разумно, но беше най-малкото, което бих могъл да направя, за да оживя събирането. Прекалено много са тези, които заспаха, и много малко от тези, които пият и се веселят.

Смехът в залата се засили и Брена предпазливо се огледа дали двамата ѝ преследвачи не се бяха отказали от нея. Тя се обърна по посока на гласа, който не беше трудно да разпознае, и видя Анселм в

края на една от двете дълги маси. Очите им се срещнаха. Брена трябваше да наложи цялата воля, за да не се нахвърли върху него.

— Остави ножа, Брена.

Тя се напрегна цялата, когато чу този глас.

— Не, няма да го оставя!

— С какво ще ти помогне той? — попита Елоиз.

— Ще държи далеч от мен тези нескопосани нещастници, които се опитват да ме хванат — отговори тя, като се оглеждаше още веднъж, преди да сложи ножа в колана си.

— Да, вероятно ще ти е от полза, но не мисля, че Гарик ще ти разреши да го задържиш.

Брена присви очи и сложи ръка върху дръжката на ножа.

— Той наистина ще съжалява, ако се опита да ми го отнеме — студено отвърна Брена и поглеждайки към Анселм, каза: — Предай му, че го предизвиквам на борба. Той може да избере оръжието, тъй като аз мога да боравя с всички видове.

Елоиз въздъхна и поклати отрицателно глава.

— Не, Брена. Това аз няма да му кажа.

— Защо? — намръщи се Брена. — Ти просто ще преведеш думите ми.

— Един викинг никога не би се сражавал с жена. Това няма да му донесе слава — спокойно отвърна Елоиз.

— Но той трябва да умре! — извика Брена, а гласът ѝ трепереше от ярост. — Не нападам в гръб, аз се бия честно очи в очи.

— Той няма да се бия с теб, защото знае чувствата ти към него.

— Не можеш ли да разбереш, че за сегашното ми положение е виновен изцяло той? Близките ми, хората, с които съм израснала, всички те са мъртви и за това е виновен съпругът ти. Мъжът на сестра ми, дори един викинг, който... — тя се спря, преди да е казала останалото — който беше наш приятел. Той също е мъртъв. И моята прислужница, една възрастна жена, която толкова много обичах. — Брена извиси глас. Спомените я бяха разстроили. — Посякоха я с брадва. Защо нея? Тя нищо не би могла да им направи. Щом викингите не се бият с жена, защо тя е мъртва?

— Мъжете се променят на война — отвърна Елоиз тъжно. — Много невинни и беззащитни хора умират тогава и това е много жалко,

но нищо не може да се направи. В такива случаи мъжът ми също съжалява.

Брена я погледна, а в погледа ѝ се четеше неверие.

— Това не е вярно! Защо тогава държи сестра ми и леля ми като слугини, защо не ги освободи?

— Ти се намираш в същото положение, Брена.

— Не, аз на никого няма да слугувам!

— Ще трябва, Брена.

— Предпочитам да умра!

Избухването на Брена стана причина залата отново да утихне. Мъжете не разбраха думите ѝ, но тези, които я познаваха, знаеха за гнева ѝ. Хю Хаардрад се приближи до майка си, загрижен за безопасността ѝ.

— Да не би да те заплашва? — попита я той.

— Не, гневът ѝ е насочен срещу баща ти.

— Нямам доверие на роб, който държи в ръцете си нож, а още повече на нея — грубо каза Хю. — Задръж вниманието ѝ, а аз ще я сграбча откъм гърба.

— Не, Хю, остави я — заповяда му Елоиз. — Точно сега тя е готова за борба. Всъщност тя иска точно това.

Хю се изсмя.

— Така ли? И какви са ѝ шансовете?

Брена му хвърли убийствен поглед. Това беше мъжът, който се беше осмелил да я опипва, когато тя беше, напълно безпомощна.

— Свиня! — каза тя и се изплю в краката му.

Погледът на Хю стана заплашителен и той инстинктивно повдигна ръка, за да я удари.

— Защо ти...

— Хю, спри! — заповяда му Елоиз.

В това време Брена извади ножа от колана си и го размаха заплашително. Предизвикваше го.

— Кучка! — изръмжа Хю. — Цяло щастие е, че не взех този дявол. Ако беше при мен, досега да е мъртва. Но и той чувства същото, както личи по вида му — прибави Хю, посочвайки към другата страна на залата.

Брена се обърна и видя Гарик, който стоеше на прага на вратата, от която преди малко тя беше влязла. Лицето му беше намръщено, а в

очите му се четеше гняв.

Откога ли е тук? Какво ли е чул?

Яни стоеше зад гърба на Гарик, а на лицето ѝ беше изписана тревога. Очевидно тя го беше повикала. „Яни, вместо да ми помогнеш, ти само увеличи неприятностите ми“ — с болка си помисли Брена.

Гарик се приближи с бавна стъпка към тях, а върху лицето му беше изписано недоволство. Когато отиде при тях, той се обърна към майка си, но заговори на езика на Брена.

— Какво прави тя тук?

— Питай мен! — извика Брена.

Той я погледна смразяващо.

— Твоите приятели Горм и Баярд я преследваха — набързо му обясни Елоиз.

— А ножът?

— Тя го отне от Баярд.

— Това и сама мога да обясня — намеси се Брена.

— Сигурен съм, че можеш — отвърна Гарик с плътен глас. — Тогавка кажи ми как са те намерили? Не вярвам приятелите ми да са влезли в стаята ти.

— Аз слязох долу.

— Казано ти беше да не мърдаш от там! — рязко ѝ напомни той.

— Значи в такъв случай целта ти е да умра от глад? — възмутено попита тя, чувствайки буца в гърлото си. — Никой не ми донесе храна и слязох да си потърся сама.

Чертите му леко се смекчиха.

— Добре, значи това е причината да те открият. Но това не ти дава право да крадеш оръжия.

— Взех го, защото трябваше да се защитя.

— От какво? — рязко запита той. — Никой не би те наранил.

— Може би не да ме наранят, но да ми причинят нещо също толкова ужасно — отвърна Брена.

— Това, което са възнамерявали да направят, е разрешено в тази къща — намръщено каза Гарик.

— Значи би ме дал на тях?

— Да, аз не съм отказвал на приятелите си това удоволствие и ще продължавам да им го осигурявам, докато мога.

Объркването ѝ беше очевидно.

— Тогава защо ме беше скрил от тях?

— Имаш нужда да свикнеш с обстановката — спокойно отвърна той, сякаш очакваше тя да оцени жеста му. — И все още разполагаш с това време.

Тя го изгледа с презрение.

— Отново се показваш като пълен глупак, защото аз никога няма да се приспособя към живота, който ми налагаш! С твоите приятели няма да имам нищо общо!

Очите му заблестяха от зле прикрит гняв.

— Мисля, че дойде времето, когато трябва да се разбере кой е господарят тук.

В този момент се намеси Елоиз:

— Гарик, не! Не тук пред всички — каза тя на техния език.

— Тя има нужда от урок!

— Да, но не пред толкова много хора. Към нея трябва да се отнасяш по различен начин, защото тя не е като останалите робини, много е горда.

— Гордостта ѝ може да се смири.

— Ще направиш това с едно толкова прекрасно същество?

Тогава той попита:

— Защо си на нейна страна? Да не би да очакваш от мен да понасям гневните ѝ изблици?

— Не, но към нея чувствам някаква близост, защото сме дошли от една страна. В началото, когато дойдох тук, аз се чувствах като нея, но любовта ме промени.

— Тогава какво предлагаш?

— Би могъл да бъдеш по-учтив, сине — нежно каза тя.

— Не, това не ми е присъщо.

— Преди време ти беше по-различен. Морна ли те направи такъв? — Като видя, че очите му се присвиха, тя бързо добави: — Прости ми, не мислех да ти напомням за нея. Но това момиче не е Морна. Защо не опиташ да бъдеш по-внимателен с нея?

— Нали е моя?

— Да — неохотно отвърна майка му.

— Тогава остави ме да се отнасям, както аз реша.

Брена настръхна. Беше много трудно да се сдържа, когато разговорът се отнасяше за нея. Гарик се беше показал като безсърдечен

неприятел, не по-различен от това, което тя бе очаквала. Сега поне го познаваше. В този момент осъзна, че я гледа.

— Дай ми ножа! — Гласът му изискваше подчинение, но тя само поклати глава.

— Не, ти сам трябва да си го вземеш.

— Гарик, за бога, остави сега този нож — със сериозен глас каза Елоиз. — Искаш да те рани ли?

— Тор! — избухна той. — Тя говори смело, но ти я надценяваш, както и тя себе си. Тя не би могла да се сражава с мъж.

— Моля те, Гарик!

Той се бори известно време с чувствата си, но накрая молбата на майка му взе връх. Обърна се към Брена, която го гледаше предизвикателно.

— Ще ме последваш ли спокойно?

— Да — с готовност отвърна тя, сигурна в победата си.

Той ѝ направи място и тя мина пред него. Докато се придвижваше напред, тя не поглеждаше встрани, и сигурна, че вече никой няма да ѝ посегне, прибра ножа в колана си.

Когато изкачиха стълбите, Брена се насочи към работната стая, но Гарик я спря и я вкара в спалнята си. Тя не се възпротиви. Там поне леглото беше удобно. Но в момента, в който влезе вътре, той я изненада, като я повдигна от земята с едната си ръка, а с другата ѝ отне ножа. След това с всичка сила я завъртя и я хвърли на студения под.

— Трябваше да направя това долу и пред всички да ти покажа къде е мястото ти! — извън себе си от яд извика Гарик.

— Лъжец! — изкрещя тя и скочи на крака. — Ти не посмя да се биеш с мен, когато бях готова за това. Нападаш ме в гръб като страхливец, какъвто всъщност си.

— Внимавай какво говориш! — закани се той. — Или ще си получиш заслуженото, и без това отдавна го търсиш.

— Значи ще биеш една беззащитна жена? Колко си жалък!

— Не беззащитни жени, а непослушни роби — ядно каза той.

При тези думи тя се нахвърли върху него.

— Спри, ако ти е мил животът!

Беше изцяло завладяна от желанието да му причини болка. Но изведнъж чу зловещо ръмжене, което идваше от леглото, и се закова на

място. Когато се обърна, видя огромно бяло куче, оголило остриите си зъби срещу нея.

— Само се приближи до мен и той ще ти се нахвърли.

— Изгони го от тук — тихо каза тя.

— Не, това няма да направя. Само кучето би могло да предотврати друга твоя беля — отвърна Гарик, а устата му се разтегли в насмешлива усмивка.

— Не можеш да ме оставиш тук с него.

— Той няма да те нарани, докато стоиш мирна.

На вратата Гарик спря, а по лицето му се четеше оживление.

— Все още не сме се били с теб, Брена Кармарам. Но когато му дойде времето, аз се надявам това да бъде удоволствие за мен.

За момент тя забрави кучето:

— Аз също се надявам да е така!

Гарик се разсмя от сърце и погледна към животното на леглото.

— Пази я добре.

Момичето и кучето останаха сами в стаята.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Леденостуден въздух, нахлуващ през балконската врата, събуди Брена. Тя потрепери и бързо скри босите си крака под завивката.

Докато стоеше така, свита на топка, за да се стопли, вратата се отвори и Брена погледна натам, за да разбере кой влиза. Появи се Гарик с поднос храна. Той заповяда на кучето да излезе, след това затвори с крак вратата и сложи подноса върху масата.

— Нима си против свежия въздух? — сърдито запита той и широко отвори вратата на терасата.

— Предпочитам да ми е топло — пренебрежително отвърна тя.

Неочаквано той се разсмя.

— Страхувам се, че през зимата ще умреш от студ, щом това прекрасно време е студено за теб.

При тези думи тя потрепери. Как би понесла зимата? Толкова далеч на север зимните месеци нямаха нищо общо с това, което тя знаеше от родното си място. И ако беше вярно, че през цялата зима няма слънце, значи снегът нямаше да може да се стопи.

— Ела да хапнеш. — Гарик придърпа двата високи стола към масата.

— Заминаха ли си твоите гости? — Брена произнесе думата гости с отвращение и омраза.

— Да, в къщата е спокойно. Сега първо ще ядем, после ще поговорим.

Тя го изгледа с подозрение.

— За какво ще говорим?

— За теб и за това какво се очаква да вършиш тук.

При тези думи тя почувства, че отново ще застанат един срещу друг, въпреки че на нея съвсем не ѝ беше до това. Винаги ли ще трябва да бъдат на нож с този мъж? Точно сега имаше нужда да остане сама и да се отдаде на спомени и мисли за баща си.

Въздъхна и се присъедини към Гарик на малката масичка. Той беше донесъл две големи купи, пълни с обичайната сутрешна закуска

— овесена каша. Освен нея имаше затоплено месо от фазан и хляб от ечемичено брашно. Когато Брена посегна към чашата си и отново видя топлото мляко, тя се намръщи. Погледна Гарик, а в погледа ѝ се четеше обвинение.

— Защо всяка сутрин ми дават мляко като на бебе?

— Аз също пия мляко — отвърна той и повдигна чашата си към нея. — Това е здравословно.

— Мразя млякото! Нима тук не се позволява на жените да пият вино или медовина?

Той се наведе към нея, а на устните му играеше лека усмивчица.

— Да, позволяваме им, но не и на слугите.

В този момент тя изпита желание да захвърли чашата с мляко в лицето му и да изтрие тази самодоволна усмивка от устните му, но не знаеше как би реагирал той и като реши, че в никакъв случай такава постъпка не би била в нейна полза, се отказа. Отново мислено прокле злата си участ и лакомо се нахвърли върху яденето.

Гарик мълчаливо я наблюдаваше, докато тя се хранеше. Не беше трудно да я ядоса човек, както личеше по зачервените ѝ бузи. Само да ѝ се споменеше в какво положение се намира в момента, беше напълно достатъчно. Той никога досега не беше срещал жена с нейната гордост и решителност. Това, че беше негова собственост, означаваше, че трябва да бъде подготвен за какви ли не изненади.

Той си спомни как бе изглеждала първата нощ, когато се върна и видя в леглото си малката ѝ, свита на кълбо фигура. Лицето ѝ излъчваше очарование като лице на малко дете. Красотата му беше нереална. Веднага след това обаче паметта му извика образа ѝ вчера, когато цялата се беше превърнала в едно зло и страховито дяволче. Дори тогава той беше заслепен от красотата ѝ. Ядоса се, обаче, когато я видя да спори с майка му. Той се заслуша, когато я чу да споменава изпитанията, на които е била подложена при викингите. Част от яда му изчезна, чувайки това, но когато тя открито заплаши брат му, той отново се вбеси. Нечувана дързост беше роб да се държи по този начин. А след това майка му я защити, като не му разреши да я набие. Все пак това не беше толкова лошо, защото той така би могъл да нарани момичето, че след това дълбоко да съжалява.

— Как възнамеряваш да упражняваш върху мен правото си на господар?

Дръзкият ѝ въпрос го накара да се усмихне.

— Приемаш ли ме за свой господар?

— Първо ще те изслушам, след това ще чуеш отговора ми — с равен глас каза тя.

— Чудесно, повече няма да има такива изпълнения като вчерашните — каза той, облягайки се удобно на стола.

— Това не са изпълнения. Аз говоря каквото мисля и правя каквото искам — спокойно отвърна тя.

— Още нещо. Аз си имам име и бих искал да се обръщаш към мен с него.

— Аз също имам име, но досега не съм те чула да го произнасяш.

— Добре, Брена — засмя се той.

Тя също се усмихна.

— Не е толкова трудно да се разбираме с теб.

— По-добре запази мнението си до мига, в който приключим. — Той видя как усмивката ѝ бавно се стопява. — А сега — продължи със заповеднически тон, — Ярмил предложи да те преместим в помещенията, където са останалите жени. Яни и Мойда живеят в една малка къщурка съвсем близо до конюшните. Ще останеш при тях. Съгласна ли си?

— Да.

— Добре. Задълженията ти с нищо няма да се различават от тези на другите жени. Ще помагаш в кухнята, ще чистиш, ще миеш, ще доиш кравите и ще счукваш царевицата. Всъщност работата не е толкова много, тъй като домакинството не е голямо и само аз съм този, на когото трябва да се прислужва. Ярмил ще ти обясни. Ако нея я няма, ще питаш Яни, когато не знаеш как да направиш нещо. И тъй като нямам съпруга, понякога ще ползваш работната стая, където ще поправяш дрехи и ще шиеш нови.

— Това ли е всичко? — студено запита Брена.

— Да, тъй като не възнамерявам да се женя, няма да има нужда да се занимаваш с деца или пък с господарка. Само аз съм този, когото ще трябва да обслужваш — бързо прибави Гарик, предположил от тона на гласа ѝ, че няма да има повече спорове.

— И всички тези неща, които ми изброи, ти наричаш женска работа?

— Разбира се.

Тя го изгледа спокойно, като едва се сдържаше да не избухне.

— Прав беше, когато ми каза, че би трябвало да изкажа мнението си чак когато приключим разговора си. Защото, ако това е единственото, което ти би ми предложил да правя, ние двамата никога не бихме постигнали съгласие.

Гарик я погледна намръщено.

— Нима отказваш да работиш?

— Вече ти казах, че няма да върша женска работа! Никога не съм го правила и няма да го правя.

Той се наведе напред, а очите му се бяха превърнали в две цепнатини. Беше видимо ядосан.

— Ще правиш това, което аз ти кажа.

— Това няма да стане! — сопна се тя, с което прекрати крехкото примирие, настъпило между тях.

— Храната, която ядеш, дрехите, които носиш, къщата, в която спиш, всичко това е мое! — избухна той и скочи на крака. — Ако по някакъв начин не си ми полезна, тогава аз нямам нужда от теб тук.

— Мога да ти бъда полезна — изненада го тя със спокойния си тон.

— Как? Не си мисли, че леглото би оправило нещата, ако това имаш предвид.

— Бъди сигурен, че това никога няма да се случи. Не това имам предвид. Ерин ми каза, че бих могла да му помагам с конете, ако му дадеш разрешението си.

— Кога успя да говориш с Ерин?

— В деня, когато ти се върна.

— Бях ти казал да не напускаш работната стая в този ден.

— Не съм свикнала да бездействам — разпалено отвърна тя. — Нито пък съм свикнала да ми заповядват.

— Е, значи е време да се научиш — грубо каза Гарик. — А сега ме чуй: не е възможно да работиш с Ерин.

— Защо? — запита тя. — Ти каза, че трябва да върша някаква работа, а това е единственото, което мога да правя. Познавам конете толкова добре, колкото познавам и оръжията, и нямам нищо против почистването на конюшните, защото съм го правила и преди. Ако това не е достатъчно, бих могла да ходя на лов и да осигурявам месо.

— Дотук ли привършват талантите ти? — саркастично я запита Гарик.

Неочаквано Брена се усмихна.

— Не. Ако имаш врагове, бих могла да се бия срещу тях.

Гарик избухна в смях.

— Ти наистина си невероятна! Каква ли щеше да бъдеш, ако не беше жена, а мъж?

При тези думи тя тъжно каза:

— Не съм виновна, че съм такава. Така са ме възпитали.

— Значи ще трябва да се промениш.

— Няма да отстъпиш, така ли?

— Не, ще работиш в къщата.

— Нима не разбираш, че не ми оставяш друга възможност, освен да си тръгна.

— Какво? — Гарик не повярва на ушите си.

— Тъй като няма да правя това, което ти ми казваш, а не ми разрешаваш да се занимавам с това, което искам, значи ще бъда напълно безполезна за теб. Ето защо ще си тръгна отук.

Гарик бавно завъртя глава и скръсти ръце пред гърдите си.

— Това е напълно невъзможно. Ти забравяш, че вече не си свободна да избираш какво да правиш и къде да ходиш. Сега си моя собственост.

— Непоносим и отвратителен викинг! — избухна Брена, а сребристосивите ѝ очи блестяха от ярост. — Да не би да си мислиш, че можеш да ме спреш, ако реша да тръгна?

Гневът на Гарик се усилваше и той се зачуди как я е издържал досега.

— Ако се осмелиш да напуснеш къщата, всеки викинг в областта ще бъде предупреден да те търси. А когато те заловя, ще бъдеш заключена в подземие то за неопределено време.

Тя му се присмя.

— Ако избягам, то няма да бъде, за да ме хванете отново, така че запази си заплахите за други случаи.

— Достатъчно се държах учтиво с теб, но с това вече е свършено. Време е да разбереш какво точно означава да имаш господар.

Брена погледна затворената врата и се отказа да бяга. Би могла да отнеме ножа на Гарик и да го победи.

— Какво имаш предвид? — запита тя.

— Здрав пердах — каза той и тръгна към нея.

Очакваше тя да се втурне да бяга, затова бе напълно изненадан, когато тя се хвърли срещу него и ловко се провря под ръцете му.

С проклетие той се обърна, за да я хване, но се закова на мястото си, като видя в ръцете ѝ собствения си нож.

Тя се разсмя на изненадания му поглед.

— Веднага ми дай ножа! — заплашително изрече той.

— Ела и си го вземи сам! — отвърна тя с враждебен тон.

— Зле ще си изпатиш за това!

— Все пак бъди по-внимателен, защото кучето ти не е тук да те защитава.

От устата му се изтръгна вик, когато я нападна. Брена държеше ножа пред себе си повече с намерение да го откаже да я напада, отколкото да го убива. Той беше едно арогантно животно, но тя не искаше неговата кръв, а тази на баща му.

Въпреки това беше грешка, че не го нападна, защото той мигновено хвана китката, която държеше ножа. Болката, която ѝ причини, като стисна с всичка сила ръката ѝ, беше наистина непоносима, но тя прехапа устни и не извика.

След това умело извъртя ножа, така че успя да прободне ръката му и той освободи хватката си. Тя се загледа в кръвта, която се стичаше от раната, и отвлече вниманието си за момент. Точно тогава Гарик със силен удар изби ножа и той издрънча на пода. След това хвана ръцете ѝ зад гърба и ги изви с всичка сила. Тя го изгледа предизвикателно и без страх.

— Можеш да направиш най-лошото, на което си способен.

Дълго време той нищо не каза и част от яда му се стопи. Когато започна да сваля колана от себе си, тя не направи опит да побегне, но очите ѝ заблестяха с омраза, когато погледите им се срещнаха. Тогава най-неочаквано той пусна колана на земята. Тя изглеждаше объркана, а когато той продължи да се съблича, в очите ѝ се появи ужас. Той започна да сваля панталоните си и тя изплашено го запита:

— Какво правиш?

— Нали виждаш. Събличам се.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Ще ме биеш съблечен? — запита тя невярващо.

— Не — студено каза той и приключил с панталоните продължи да сваля ботушите си. — Реших да се отнеса към теб по друг начин.

— Как?

Той изви вежди.

— Мисля, че е очевидно. Ще постъпя по единствения начин, по който мъжът изцяло поставя в своя власт жената.

Трябваше ѝ известно време, за да разбере какво всъщност означаваха думите му. Когато осъзна смисъла им, тя пребледня и направи крачка назад. Изведнъж я обхвана паника. Въобще не беше допускала, че ще се стигне дотук. Всички бяха казвали, че той мрази жените. Баярд беше казал, че Гарик не би я използвал за това, още повече че той не беше гледал на нея както другите мъже — с желание. Би ли могла да понесе болката? Нима щеше да се унижи, молейки за милост? Нямаше ни най-малката представа дали всичко, което сестра ѝ беше разказвала, беше вярно.

Гарик намръщено я наблюдаваше. Това, което го изненадваше, беше ужасът в очите ѝ. Наистина необичайно, защото до този момент беше показвала само непоколебима смелост и кураж. Беше се държала дръзко и предизвикателно, когато той се канеше да я бие, а сега, когато се готвеше да я отведе в леглото си, се беше изплашила. Такава промяна беше повече от объркваща. От досегашното ѝ държане той си беше направил извода, че нямаше начин, по който би могъл да я направи уязвима и да постигне резултата, който беше постигнал сега.

— Нима открих как да те укротя? — тихо попита той.

— Аз не съм животно, което трябва да бъде укротявано! — избухна тя.

— Но си робиня, чиято наглост не би могла да бъде търпяна повече.

— Но ти не ме желаеш, тогава защо искаш да правиш това с мен? — едва дочуто попита тя.

Гарик я погледна замислено.

— Вярно е, че нямам нужда от жени, освен ако тялото ми не се нуждае от тях. Дори една апетитна жена не ме привлича така, както беше преди. Но изглежда, че това е единственият начин, по който бих могъл да те усмиря.

Той направи крачка към нея и лицето ѝ още повече пребледня. За момент тя остана като вкаменена, но след това рязко се втурна към ножа, който все още беше на пода. Гарик беше предвидил и успя да я хване, преди да е достигнала оръжието.

Брена се бореше като същество, което знае, че скоро ще умре.

Острите ѝ нокти раздраха кожата на гърдите му, но това предизвика единствено смях в очите му.

— Сега нямаш оръжие и бихме могли да си премерим силите, но ти много добре знаеш, че ще си победена.

В отговор Брена с всичка сила го захвапа за ръката, която я държеше. Той извика и през това време тя успя да се освободи и се втурна към вратата, но той хвана края на роклята ѝ. Тя се дръпна и дрехата ѝ се скъса до кръста. Гарик я притегли към себе си, но тя се обърна и го удари с юмрук в лицето. Тогава той хвана ръката ѝ като в менгеме и я извъртя зад гърба ѝ.

— Пусни ме! — истерично изкрещя тя.

— Не, няма да го направя.

Тя го погледна в очите и видя желание в тях. Тялото ѝ се притискаше плътно до неговото и тя можеше да усети, че той я искаше. Страхът, който я обхвана, я обезсили и единственото, което можеше да направи, когато той се опита да я целуне, беше да извърне глава.

Но той я хвана в силните си ръце и приближи устните си до нейните. Преди да я докосне, тя сграби в шепите си косата му и дръпна силно назад главата му.

— По дяволите, момиче! Ти се бориш с мен, сякаш все още си девица, а това не е така.

— Не съм била с мъж — тихо прошепна тя, а от болка лицето ѝ се изкриви, тъй като той все още не беше освободил ръката ѝ.

Той се загледа в дългата плитка, която се спускаше на гърба ѝ, и леко отпусна хватката, но продължаваше да я държи притисната в себе си.

— Не мога да повярвам, че мъжете на баща ми не са се опитали да те прелъстят.

— Не са ме докоснали. — Горещо се молеше той да промени решението си. — Баща ти ги държеше далеч от мен.

Изведнъж гръмкият му смях изпълни цялата стая.

— Значи затова те е страх от мен?

— Не ме е страх от теб.

— Напротив, страх те е — с по-мек глас каза той, — защото аз ще ти бъда първият мъж. Не се притеснявай, ще бъда нежен с теб.

С тези думи той я повдигна на ръце, но тя се бореше с всички сили и не му беше лесно да я занесе до леглото. Там той я положи с внимание и легна върху нея. Тя го блъскаше и дереше с нокти гърба му, опитвайки се да го отхвърли от себе си. Накрая той хвана двете ѝ ръце и я принуди да спре.

— Защо не престанеш? Казах ти, че ще бъда внимателен. Само леко ще те заболи.

— Лъжеш! — извика тя, опитвайки се да освободи ръцете си.

— Стига си се въртяла — заповяда ѝ той, когато коляното ѝ заплашително се насочи към слабините му. — Ти би предпочела боя с камшик пред това, което носи само удоволствие. Или те е страх, че по този начин ще унижиш себе си, тъй като тогава вече без съмнение ще бъдеш моя.

— Лъжите ти няма да ме накарат да ти се покоря. Аз знам за болките, които ме очакват.

— Болки? — Той погледна очите ѝ, в които имаше страх, и се зачуди какви мисли се въртяха в главата ѝ. — Но ти сама ще се увериш каква всъщност е истината.

С тези думи той се отдръпна от нея и за момент Брена си помисли, че е променил решението си. Но това беше грешка, защото в следващия момент той я остави без дрехи. Брена изстена унижена от жадния му поглед, впил се в голото ѝ тяло. Тя затвори очи засрамена.

— Значи това е тялото, което криеш? — дрезгаво промърмори той. — Аз си мислех, че ще видя момчешки форми, а ти си съвършена жена. Такава красота не бях виждал досега.

— Престани с бръцолевенията си. Не съм твоя, а ако ти си мислиш обратното, бъди сигурен, че се лъжеш.

Той се усмихна.

— Скоро ще те направя моя, при това ще го направя с най-голямо удоволствие.

Той здраво притисна ръцете ѝ и нежно долепи устни върху гърдите ѝ, които го мамеха. Започна бавно да изсмуква сладостта им и те набъбнаха под езика му. Почувствала някаква промяна в себе си,

Брена не се отдръпна. Тя никога не беше си представяла, че устните на мъжа могат да бъдат толкова горещи. Те сякаш изгаряха кожата ѝ там, където се докоснеха. Нима тази горещина също беше част от страданията, които я очакваха? Тя погледна към златистите къдрици, които я гъделичкаха, след това погледът ѝ се премести върху раменете му, по които имаше белези от ноктите ѝ, по мускулестия му гръб. Тя се възхищаваше от силата и мъжеството, а този мъж ги притежаваше в изобилие. Толкова лесно му беше да я удържи, когато тя положи всичките си усилия, за да се освободи. Тялото му наистина заслужаваше възхищение, но това, че беше зависима от него, беше непоносимо.

— Гарик, Гарик!

Той я погледна с учудване.

— За първи път произнасяш името ми на глас. Харесва ми да го чувам от устата ти.

Брена продължи:

— Гарик, пусни ме. — Тонът, с който каза тези думи, беше най-умолителният, който би могла да си позволи.

Той леко се усмихна, а очите му горяха от страст.

— Не, красавице моя, късно е за това.

Опита се да я целуне, но тя се обърна, тогава той освободи ръката ѝ, за да обхване главата ѝ, но тя издра гърдите му, оставяйки белези като от зъби.

Гарик изстена от болка и бързо хвана ръката ѝ отново.

— Виждам, че и без оръжие се справяш много добре.

— Да, и единственото, за което съжалявам, е, че не можах да стигна сърцето ти и да го изтръгна, за да го дам за храна на вълците.

— Е, тогава знай, че вместо ти да ми отнемеш сърцето, аз ще ти дам нещо, което няма да отиде за храна на дивите животни, а ще отиде между краката ти — Гарик леко се надигна.

Тъй като за момент краката ѝ бяха свободни, тя го ритна силно, но не успя да му причини болка. И тогава твърдият му и набъбнал член се притисна в бедрата ѝ. Когато Брена погледна към този нов за нея орган от човешкото тяло, беше изумена от размерите му и вече знаеше, че Корделия не беше лъгала. Това нещо със сигурност щеше да я разкъса и щеше да я принуди да крещи до безпаметност. Въпреки че страхът я обхвана цялата, тя не можеше повече да моли за милост.

Паниката я беше завладяла до такава степен, че тя не беше усетила кога беше пхнал коленете си между краката ѝ. Когато се приведе бавно над нея, тя знаеше, че е хваната в капан, от който по никакъв начин не би могла да се освободи.

— Държиш се така, сякаш ще те коля. Не се страхувай. От това все още никой не е умрял. — Той все още беше учуден, че тя се бореше така свирепо.

— Не си мисли, че ще ти повярвам! Предупреждавам те, че ако го направиш, ще съжالياваш, защото ще си отмъстя.

Той се направи, че не е чул заплахите ѝ, и тихо прошепна в ухото ѝ:

— Успокой се, Брена, ще бъда внимателен с теб.

— Това е невъзможно!

Тя не успя да види, но върху лицето му се изписа яд, който пролича и в гласа му.

— Тогава ще бъде така, както ти желаяш!

Той рязко раздалечи краката ѝ, а членът му беше като стоманен кол, който напираше да влезе в нея. Срецинал защитата на моминството ѝ той я премина безмилостно разкъсвайки плътта ѝ. След този момент тялото ѝ остана в очакване мъките да продължат. Но единственото, което чувстваше, беше това непознато нещо, влязло дълбоко в нея, което излезе за малко, но след това отново се върна този път още по-дълбоко в нея. Това продължи дълго, но къде бяха болките, за които Корделия ѝ беше говорила неведнъж? И какво беше това странно усещане, което се разливаше в слабините ѝ и я правеше да се чувства, сякаш се носи върху вълшебен облак? Брена не знаеше, че Гарик я наблюдава през цялото време.

Накрая той затвори очи и влезе толкова навътре в нея, сякаш имаше намерение да ги свърже навеки. След това престана да се движи.

Когато погледна Брена на челото ѝ се беше изписала дълбока бръчка. Той се запита защо тя беше толкова неподвижна. Беше му много хубаво и за свое най-голямо учудване осъзна, че вече мислеше за следващия път, когато отново щеше да бъде с нея.

— Защо спря? — попита тя най-неочаквано.

Той я погледна и се засмя.

— Защото семето ми вече е в теб и ще трябва да мине известно време, за да мога отново да бъда във форма.

— Но аз те чувствам все още твърд в мен. Защо да не можеш да продължиш?

Гарик я изгледа крайно изненадан.

— Нима наистина го искаш?

За момент тя се замисли и след малко отвърна:

— Не, настроението ми се смени.

Отговорът ѝ го раздразни и той се зачуди дали е спечелил тази битка, или се беше провалил.

— Виждам, че преживяването не беше чак толкова страшно за теб — каза той, обръщайки се, за да си вземе панталоните.

— Вярно е. — Тя се протегна мързеливо. Но изведнъж изражението ѝ се смени и тя ядно каза: — Но някой някъде ще отговаря за това, което ме беше накарал да вярвам, че ще бъде.

— За кого говориш?

— Това е моя грижа, няма нищо общо с теб! — Тя се засмя и допълни: — Все пак през днешния ден научих доста неща, за което ти благодаря, викинге.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Тъй като нито Гарик, нито Ярмил ѝ бяха казвали да върши нещо, Брена изкара един мързелив ден из къщата, през който се запозна със слугите. Гарик беше изхвърчал от стаята веднага щом се облече. Върна се само за да ѝ подхвърли една друга рокля и без да каже дума, отново излезе. Брена знаеше, че той е бесен заради резултата от близостта им, който беше нещо съвсем изненадващо за него. Бе очаквал да бъде унижена, а в крайна сметка тя излезе господар на положението. Това въобще не му хареса. Може би сега обмисляше нови начини, за да я разстрои, но за нея нямаше нищо, с което да не може да се справи, след всичко, което преживя. Брена се замисли за Корделия. Без малко да вземе един от конете на Гарик и да отиде да я търси. Това, което Дела ѝ беше причинила, бе непостимо. И заради нея Гарик я видя да се страхува от нещо. Противно на желанието си тя с удоволствие си спомни чувството, което я беше обзело, когато той проникна в нея. Но бързо прогони тази мисъл от главата си. Защо Корделия ѝ беше наговорила лъжи — беше загадка за нея, но скоро щеше да разбере.

Брена седна на масата в дългата и тясна кухня, и започна да наблюдава как Яни приготвя хляба за вечерята на Гарик. Мойда бъркаше на огнището гъста супа от пилешки дреболии.

Мойда беше на около четиридесет години, имаше гъста кестенява коса, беше ниска и пълна, с румено лице.

И двете жени разказаха на Брена как са попаднали на това място.

Изненадващо беше, че те не чувстваха омраза към Гарик и останалите викинги. Те били съседки в селището, в което живеели. Преди четири години Гарик и хората му нападнали земите им и ги взели в плен. През този период Гарик се биел за баща си и участвал в много набези. Двете жени нямаха нищо против живота си тук. Ако бяха останали в селото си, щяха да правят същото. Мойда, за разлика от Яни, намираще за нещо съвсем нормално да преспива с приятелите на Гарик, когато те пожелаеха това. Бяха робини и нямаха право на

избор. Това беше единственото, от което Яни се оплакваше, но то поне не се случваше често.

И двете слушаха изпълнени със страх историята на Брена за нейното залавяне. Беше благодарна на баща си, който не се интересуваше от обичаи и традиции, защото в противен случай тя щеше да гледа на нещата, точно като тези жени и да приема положението си безропотно. Но тя нямаше да се подчини и Гарик щеше да разбере това, дори да не иска да го приеме.

— Разкажи ми за Гарик — помоли се Брена, докато хрускаше орехи, които Ерин бе донесъл същата сутрин. — Честен човек ли е?

— Да — беше краткият отговор на Мойда.

— С изключение на случаите, когато ни дава на приятелите си — прибави Яни.

— Мисля, че прекалено много се оплакваш — засмя се Мойда. — И ти като мен се смееше, когато те въргаляха из сламата.

— Когато е един мъж, нямам нищо против, но когато са един след друг, както се случва на събирания, това не мога да понасям — ядосано отвърна Яни. — Да не би на теб да ти е много хубаво след такива ноци?

Брена бързо трябваше да смени темата, тъй като собственият ѝ опит с мъжете беше много малък и тя все още не можеше да говори за това.

— А робите, които е продал, въобще ли не го интересува какво става с тях след това?

— Той трябваше да ги продаде, Брена — каза Яни. — Те наистина бяха много — неговите собствени и тези, които баща му беше дал. Той продаде само тези, за които щяха да му дадат много пари, и тези, които създаваха неприятности.

При тези думи Брена пребледня, но Яни и Мойда не забелязаха. Тя скоро се съвзе.

— Колко роби има в момента тук?

— Мисля, че сме около дванадесет. Ние двете, още две възрастни жени, които видях вчера, Енид, старият Дънкан и петима млади мъже. И децата, разбира се.

— Деца?

Яни се усмихна гордо.

— Аз имам едно момченце, Шелдън, той е на две години. Мойда има три деца, двете са близнаци. През деня ги гледат двете старици, ще ги видиш по-късно. Надявам се, че обичаш децата.

— Да — усмихна се Брена. — Вземах с мен малките на лов, когато бащите им бяха на полето. Може би ще вземам и вашите, когато пораснат.

Брена с ужас осъзна, че говори за бъдеще тук, без да има намерение да се задържа дълго на това място. Тя трябваше да внимава да не се сближи с тези хора, защото, когато си тръгнеш, щеше да тъжи за тях.

Продължи да разпитва за Гарик.

— Те деца на Гарик ли са?

— Господарят никога не ме е докосвал — намръщи се Мойда, — въпреки че неведнъж се опитвах да привлека вниманието му.

— Той ме вземаше в леглото си няколко пъти, когато в началото ни доведе тук — добави Яни, — но след това загуби интерес към мен и ходеше до дома на баща си, при неговите робини. А баща на Шелдън е Перин, сигурна съм в това.

— Перин?

— Той е най-добрият приятел на Гарик. За да скрепят тази дружба, те станаха кръвни братя. Това стана преди шест години. Тогава Гарик беше на деветнадесет, а Перин на четиридесет и три.

— Перин ли ти каза това?

— Да, той често идва да ме види и ми разказва много неща.

— Той знае ли, че Шелдън е негово дете?

— Разбира се.

— Тогава защо не се ожени за теб?

И двете жени изгледаха Брена, като че ли неочаквано тя си беше загубила разсъдъка.

— Викинг не може да се ожени за робиня. Това е забранено — отговори Мойда.

— А не може ли да ги освободят?

— Това е невъзможно да се случи тук, Брена. Има само един начин, по който роб може да получи свободата си, и той е ако убие враг на клана. Но дори и тогава не е сигурно, че ще го освободят. Само много добър и великодушен господар може да го направи. Перин мисли да ме откупи. Той изчаква удобно време, когато мъката,

обхванала Гарик, го напусне. Господарят беше весел младеж, внимателен с всички. Но преди три години сестрата на Перин промени всичко. Сега той презира жените и би се подигравал на приятеля си за това, че ме обича. Сестрата на Перин причини болка на всички ни и най-вече на Гарик.

Любопитството на Брена се изостри.

— За Морна ли става въпрос?

Яни погледна към вратата, за да се увери, че бяха сами, и й разказа историята.

— Да, точно за Морна става въпрос. Истинска змия, ако питаш мен, въобще не прилича на Перин. Гарик се влюби в Морна и мислеше, че тя отвръща на любовта му. Щяха да се женят. Но тогава се появи един богат търговец и Морна избяга с него. Предпочете парите пред любовта. Оттогава Гарик се промени. Не понася жените и се дразни от най-малката неразбория. Затвори се в себе си, стана жесток, постоянно участва в битки и загуби много приятели. Две години плава далеч на север, където ловуваше до пълно изтощение. Миналата пролет, когато отплава на изток, той взе тези кожи и робите, за да ги продаде там. Желанието му да забогатее беше много силно и той успя. Перин казва, че сега Гарик е много богат човек. И вече не е толкова безсърдечен към нас, както беше, преди да замине, но все още е студен и изпълнен с неверие към жените.

— Мислиш ли, че той възнамерява да спечели Морна отново? — попита Брена.

— Възможно е — отвърна Яни, — но аз самата не го разбирам. Знам само това, което Перин ми казва, и то е, че Гарик никога вече няма да отдаде сърцето си на друга жена. Единствената жена, която той обича и уважава, е майка му.

— Да, това наистина ми направи впечатление в залата — каза Брена. — Кажете ми, защо тя го е научила на нашия език, а другият син не го знае?

— Хю е първородният и трябва да бъде истински викинг. Тя не може да показва обичта си към него пред други хора, защото това би се посрещнало с неодобрение от клана. Гарик е вторият син и тя го обсипва с цялата си майчина любов. Говори нашия език и знае боговете ни така добре, както и своите. Беше много добър и това

идваше от обичта, с която майка му го обсипваше, но Морна унищожи всичко.

— Трудно ми е да повярвам, че едно наранено сърце може да причини толкова нещастия — замислено каза Брена.

— Не е трудно да се отгатне, че ти никога не си се влюбвала, защото иначе щеше да познаваш жаждата за мъст, която обхваща отхвърления. Затова Гарик е зъл сега. Прякорът му е Гарик — Каменното сърце.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

По пътеката за конюшните Брена сплете косата си на плитка. Вътре намери Ерин да превързва ранения крак на една кобила.

— Бях започнал да се чудя дали не си забравила за конете — каза той, когато Брена го приближи. — Можеше да ми помогнеш тази сутрин да успокоим младата кобила. Жребецът беше неспокоен и я ритна, когато излизаше навън.

Брена нежно потърка носа на животното.

— А аз си мислех, че ти не би приел помощта ми, преди Гарик да си е дал разрешението.

— Той се съгласи още снощи.

— Наистина? — възкликна с изненада Брена, след това весело се разсмя. — Значи аз спечелих!

— Не съм чул за никаква победа — оживи се Ерин. — Той ми каза да работя с теб, докато се откажеш.

— Не мисля, че би се предал лесно — каза Брена напълно доволна от себе си. — Изгарям от желание да се занимавам с нещо. Нека да довърша това, което правиш.

Ерин бавно се изправи и тя коленичи на негово място до кобилата. Той я наблюдаваше с критичен поглед, но това не смущаваше Брена. Тя знаеше, че трябва да мине време, за да се увери възрастният човек, че може да се справи.

— Зимата бързо приближава — замислено каза Брена. — Вятърът беше много студен, когато изкачвах хълма.

Ерин се засмя:

— Ти ще се радваш на такова време, след като преживееш една зима тук. Но тя наистина скоро ще дойде. Реколтата е прибрана преди две седмици и слънцето слиза все по-ниско на хоризонта. Не след дълго със сигурност ще призоваваш пламъците на ада да те стоплят.

— Със сигурност няма да го направя — увери го тя. — Може би ще спя тук, при конете, когато падне снегът.

— Хм, господарят никога няма да ти разреши.

Брена се усмихна скрито.

— Ти мислеше, че той няма да ми позволи да работя тук, но виждаш, че вече имам това право. Не е чак толкова трудно да го убеди човек. А как прекарва той времето си през зимата?

— Никой няма много работа, когато паднат снеговете. Господарят ходи на лов и се събира с приятели. Обикновено с брат си Хю отиват на север за лов на полярни мечки.

— Къде е той сега?

— На сутрешна езда.

— Всяка сутрин ли язди?

Ерин я погледна с почуда.

— Защо задаваш толкова много въпроси, момиче? Да не би да си му хвърлила око?

— Разбира се, че не — отвърна Брена. — Но ако ще живея тук, трябва да знам що за човек е господарят.

— Ако ще живееш тук? Нямах друг избор, запомни това!

Брена се изправи и изтупа праха от полата си, беше приключила работата си.

— Имам избор, Ерин, не се съмнявай ни най-малко в това — уверено каза тя.

Ерин се намръщи.

— Каква дяволия си намислила? За твое добро те предупреждавам, че господарят няма милост към тези, които се опитват да избягат.

— Ако ги намери обаче. Нима никой не се е опитвал?

— Да, двама опитаха. Една жена, казваше се Хоуп, се опита да избяга по средата на зимата, но господарят бързо я откри и я върна обратно. Тя прекара два дена в мазата и когато я освободиха, беше премръзнала до смърт. Беше отведена с другите на пазара за роби.

— Ти каза двама?

— Миналата година избяга един мъж, с него се занимава Хю, тъй като Гарик го нямаше. Когато го хванаха, го биха с камшик почти до смърт и пред всички. Хю обича да прави тези неща, така че да се запомнят добре.

Брена потръпна.

— Маза, в която наказват провинилите се? Наистина ли съществува такова място?

Ерин тъжно поклати глава.

— То е точно под къщата. Улрик го направи, защото не използва камшика като средство за наказание. Това е просто една малка стая, изсечена в скалата с много здрава врата, която не може да бъде разбита. Това е дяволско място, но понякога господарят го използва.

— Не се страхувай, Ерин, аз няма да попадна в тази стая. Ако замина, никой няма да може да ме намери.

— С кораб? — засмя се той. — Как ще стане това? На този фиорд има само три кораба: на господаря, на баща му и един, който е общ за целия клан. Никой от тези кораби няма да отплава, преди да е дошла пролетта, а ти сама никога не би се справила с един кораб.

— Въобще не мисля, че бих могла да го направя — хладно отвърна Брена, усетила, че я обзема отчаяние.

В този момент чуха ездач, който се приближаваше. Само след секунда великолепият черен жребец влетя при тях. Гарик стоеше гордо изправен върху гърба на коня. Беше облечен в тъмнокафява туника и панталони в същия цвят, русата му коса беше разбъркана от вятъра. Брена внимателно огледа коня и ездача. Конят беше с лъскав косъм, едър, расов, това безспорно беше едно великолепно животно.

Но ездачът също беше прекрасен. Тялото му излъчваше сила, по голите му ръце изпъкваха мускулите, удоволствие беше да го наблюдава човек и не малко жени биха се влюбили в него от пръв поглед. Толкова момчешки вид имаше, когато се смееше, и толкова мъжествен беше, когато беше сериозен. Всъщност до този момент Брена не беше виждала толкова привлекателен мъж. С леко колебание тя си помисли, че би могла да го наблюдава, без да ѝ омръзне.

Известно време Гарик не се помръдваше, учуден от явното внимание, с което Брена го разглеждаше. Изглеждаше доволна от себе си. Без съмнение си мислеше, че е спечелила победа над него. Дали бе така?

Гарик се усмихна и слезе от коня, като хвърли поводите в ръцете на Брена. Тя ги пое и без да ѝ се казва, поведе коня към мястото му, което знаеше отпреди. Ерин се насочи към животното, за да махне тежкото седло, но Гарик вдигна ръка и го освободи. Стариият човек се върна, мърморейки си, че малко почивка би му се отразила добре.

— Конят има нужда от почистване — обърна се Гарик към Брена.

— Мислиш, че не мога да го направя? — отвърна тя леко раздразнена. — Това проверка ли е?

— Не, това е заповед. Дадох ти задача и ти трябва да я изпълниш.

— Ти... — Тя спря и го погледна с омраза. След това се зае да смъква седлото. Няколко пъти трябваше да го дърпа с всичка сила, докато най-накрая огромната тежест се стовари върху ѝ и тя, олюлявайки се, се запъти да го окачи на мястото му. Задъхана, триумфално погледна Гарик. — Готово.

Той скръсти ръце на гърдите си:

— Не си свършила. Нима аз трябва да ти казвам какво трябва да правиш по-нататък?

— Мога да се грижа за конете по-добре отколкото ти. Обзалагам се, че им разбирам повече. — Тя грабна парцал, с който да попие потта от коня. — Ако тази сутрин аз бях с него, той нямаше да ритне кобилата.

— Ти се залавяш за всяка възможност, при която би могла да унижиш мъжа. Но аз те видях и в друга светлина.

— Махни се от тук! — избухна Брена. — Нямам нужда да ме наблюдаваш.

Гарик се разсмя.

— Заповядваш ми в собствената ми конюшня? Няма ли край безочияето ти?

Тя го погледна и, без да иска, се разсмя. Този път наистина бе пристъпила границите на допустимото.

— Прав си. Остани, ако искаш, въпреки че не разбирам защо е нужно.

Той се отказа да ѝ обяснява, че не се нуждае от разрешението ѝ. Вместо това внимателно я наблюдаваше. Трябваше да отбележи, че тя наистина знае какво прави. Когато Брена се върна с овес за жребеца, Гарик отново проговори:

— Как прекара предишната нощ?

Тя го погледна зачудена от неговата загриженост.

— Добре.

— Не ти ли липсваше удобството на моето легло? — запита той с игрив поглед.

Тя се засмя.

— Намирам новото си легло по-удобно, защото не ми се налага да го делия с друг.

Гарик се приближи до нея, възползвайки се от доброто ѝ настроение, и повдигна брадичката ѝ.

— Какво те кара да мислиш, че няма да го делиш?

Преди тя да успее да отговори, той я прегърна и наклони главата си към нейната. Целувката, която последва, изненада Брена. Устните на Гарик бяха нежни върху нейните. Езикът му проникна в устата ѝ, предизвиквайки нови усещания в нея. За свое най-голямо учудване Брена откри, че близостта му ѝ беше безкрайно приятна. Кръвта се движеше по-бързо във вените ѝ и това ѝ замайваше главата. Нещо повече, тя откри, че иска да бъде по-близко до този мъж и обгърна с ръце шията му, като силно притисна тялото си в неговото. Усети, че той се изненада, но след това я прегърна още по-здраво и целувките му станаха още по-настойчиви, сякаш с тях искаше да я погълне цялата.

Нима нейното движение беше причина за тази страст? Усещането ѝ харесваше и тя не искаше то да свършва. Сякаш отвътре в нея се разгаряха буйни огънове. Той ѝ беше враг, но това нямаше значение за предателското ѝ тяло. Той ѝ действаше като наркотик и я оставяше безчувствена към всичко друго. Това не е правилно, помисли си тя. Трябва да спре! Трябва. Накрая успя да го отблъсне и да спечели време, за да събере мислите си. Тъй като той не я пускаше, тя прошепна в ухото му:

— Тук ли ще го направиш, в сламата и Ерин край нас?

Той я пусна толкова бързо, че тя залитна назад. Гарик втренчи поглед в нея, а върху лицето му беше изписано явно недоволство.

След това се обърна и излезе, а тя трябваше да прикрие смеха си, за да не я чуе той и да се разяри повече. Бе спечелила още един рунд, макар че този път беше по-трудно.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Минаха две седмици, откакто Брена бе започнала да работи в конюшните. Дватамата с Ерин станаха много добри приятели, защото той се отнасяше към нея като към дъщеря и на нея също ѝ беше приятно да работи с него.

Брена приключи с разчесването на бялата кобила и я потупа по хълбоците. Когато свършеха работата си, Ерин ѝ разрешаваше да вземе един от конете и да пояди около час. Този път тя избра кафявия жребец. Махна с ръка на Ерин, качи се на коня и напусна двора. Подкара в лек галоп. За първи път този ден се почувства свободна. Отпуснала поводите с едната си ръка, тя се носеше покрай дърветата към мястото, което се простираше между скалите и фиорда. Забрави, че е затворничка в тази непозната и чужда земя. Обзе я опиянение, което от месеци не я беше обхващало. Небето беше синьо и в далечината водите на фиорда примамливо блестяха на слънцето. Върху устните ѝ се появи усмивка и тя почувства оживление по цялото си тяло наред с усещането за свобода и радост. Загуби ориентация за време.

Струваше ѝ се, че язди с часове, с дни, а наред с това не чувстваше умора и конят беше толкова бърз, както когато напусна конюшнията. След известно време усмивката изчезна от лицето ѝ, тъй като тя видя двама ездачи да я приближават. Бяха прекалено далеч, за да ги разпознае. Кой биха могли да бъдат? Не беше Гарик, защото той се беше върнал и тя трябваше да се погрижи за ранения му жребец. Може би Хю и Анселм? Чертите ѝ се изостриха при мисълта, че би могла да се срещне тук със смъртните си врагове. Но когато те се приближиха, тя с изненада забеляза, че не ги познава. Вече се изравняваха с нея и когато разбраха, че пред себе си виждат жена с тъмна коса, се спогледаха, засмяха се и спряха конете си. Бяха високи и руси. На Брена не ѝ хареса погледът, с който я наблюдаваха. Единият имаше неспокойни очи, на които не можеше да вярва, а по дясната буза на другия преминаваше дълъг белег, който му придаваше зловец вид.

— Ти не си от нашите, с тази черна коса — каза този с белега. — Най-вероятно си пленничка.

Върху лицето на Брена се изписа неприкривана ярост. Посегна за ножа, който държеше скрит в ботуша, хвана го здраво и зачака удобен момент, за да ги атакува. Те видяха острието и си кимнаха. Единият хвана юздите на коня ѝ, а другият се опита да изтръгне ножа от ръката ѝ.

Тя замахна с оръжието и го рани. Раната веднага започна да кърви. Лицето на другия погрозня от ярост.

Когато Брена се обърна, той успя да я свали от коня. От удара за момент остана да лежи замаяна. В това време той взе ножа ѝ и завърза ръцете ѝ.

— Ще ме предизвикваш, значи! — изхили се раненият и се наведе към нея. Брена го почувства близо до себе си и силно го ритна, но тежестта му я приковаваше и тя не можеше да се помръдне. Той бясно раздра ризата ѝ до кръста, излагайки на показ идеално оформения ѝ мраморнобял бюст. Тя риташе и хапеше, но това само увеличаваше удоволствието му и той започна да сваля панталоните си. В момента, в който щеше да проникне в нея, се чу тропот на копита и той разтревожен се огледа.

„Моля те, Господи, нека бъде приятел, не враг!“ — помоли се Брена. Тя се възползва от колебанието му и се опита да го отблъсне, но отново не можа да го помръдне. Той обаче сам се надигна от нея и със страх в гласа каза на другия:

— Трябва да тръгваме.

Бързо си навлече панталоните и се качи на коня. Двамата препуснаха и скоро се загубиха в далечината. Брена се обърна и видя Гарик на няколко крачки от себе си. Тя лежеше, без да се помръдва, със зачервено от унижение лице. Страхът ѝ вече беше преминал. Той щеше да я спаси, като че ли беше една от тези безпомощни и слаби жени, които тя така презираше. На всичкото отгоре беше с вързани ръце. За момент затвори очи засрамена. Когато ги отвори, с изненада видя, че Гарик се беше навел над нея, а в сините му очи се четеше загриженост.

— Не си ранена, нали, Брена? — нежно каза той.

— Остави ме на мира — извика тя.

Той се отдръпна, като че ли му бяха ударили плесница, и чертите му се изостриха.

— Ставай! — рязко каза и я изправи на крака. Даде ѝ скъсаната риза и я поведе към коня ѝ. — Това ти е последният път, когато яздиш сама — рязко нареди той. — И кой ти даде разрешение да излизаш от двора на къщата?

Брена не отговори.

Той погледна в далечината, където се бяха загубили двамата ѝ нападатели.

— Не можах да ги видя отблизо, но когато се върнем, ще изпратя хора след тях. Мисля, че са или странстващи търговци, или бандити. Има вероятност да напуснат фиорда, преди моите хора да ги открият. Можеха да те убият — ядно прибави той, обръщайки ѝ гръб. — Сега се качвай на коня си. — Той я повдигна, за да ѝ помогне. — Започвам да си мисля, че може би най-добре ще е да те продам на следващата продажба в Хедби.

Не ѝ проговори повече. Когато се върнаха, ѝ хвърли юздите и бързо се отдалечи.

Оттогава Брена го виждаше всеки ден. Сутрин, когато той излизаше за редовната си езда, а понякога и следобедите.

Всеки път, когато се завръщаше, той отвеждаше запотения си кон при нея. Не си говореха. Всъщност не ѝ беше продумал от деня, в който я беше спасил. Сякаш не забелязваше присъствието ѝ.

Брена често се чудеше защо така упорито я отбягва и си мислеше дали това, което беше казал, че не се интересува от жени, освен когато тялото му го искаше, е истина. Измъчваше я донякъде фактът, че няма влияние върху него. От друга страна, той ѝ въздействаше с присъствието си. Понякога най-неочаквано за самата себе си се хващаше, че мисли за него, и това я дразнеше. Най-изнервящ от всичко беше фактът, че не можеше да забрави деня, в който се беше опитал да я унижи.

Очевидно Гарик отдавна беше забравил за това.

Брена се беше потопила в една малка вана. Главата ѝ лежеше облегната на рамката, а гъстата ѝ черна коса се беше разпиляла във водата около нея. Беше спокойна и сънливо отпусната. Беше сама в малкото помещение, в огнището гореше огън. Яни и Мойда бяха в голямата къща, където сервираха вечерята на Гарик.

Брена не чу тихото отваряне на вратата, но усети нахлуването на студен въздух, който облъхна лицето ѝ и я накара да потрепери. Отвори очи и видя висок викинг, застанал от вътрешната страна на прага. Гледаше я учудено със зелените си очи.

— Излез и затвори вратата след себе си, преди да съм хванала настилка.

Той затвори вратата, но от вътрешната ѝ страна, и се приближи до нея. Брена първо се увери, че косата ѝ я прикрива добре и след това подозрително изгледа натрапника. Не беше виждала този мъж преди, но височината и фигурата му ѝ напомняха за Гарик и тя с възхищение плъзна поглед по него. Лицето му беше привлекателно и интелигентно. Той широко се усмихна. Очевидно не беше разбрал думите ѝ. Тази езикова бариера беше наистина непоносима. Затова тя му посочи с ръце, че трябва да излезе, но той само поклати глава и остана на мястото си.

— Върви си, по дяволите! — извика тя разгневена.

— Няма защо да се разстройваш.

Брена широко разтвори очи.

— Ти говориш моя език!

— Да, Гарик ме научи, когато бяхме малки — отвърна той, развеселен от объркването ѝ.

— Кой си ти? — попита накрая тя.

— Перин.

Изражението ѝ се промени.

— Ако си дошъл за Яни, тя не е тук.

— Виждам това — отвърна той и отново се приближи към нея. — Значи ти си новата робиня на Гарик? — Той произнесе тези думи, без да забележи яростта, която се появи в очите ѝ, и продължи: — Слушал съм много за теб.

— Аз също знам за теб — рязко каза Брена. — Не мога да уважавам човек, който не признава сина си, или не се жени за жената, която е майка на детето му.

Лицето на Перин изрази безкрайна изненада, след това се намръщи.

— Значи Яни ти е казала.

— Не обвинявай Яни — студено каза Брена. — Тя говори за теб само с гордост и любов, и не те обвинява за малодушието ти. При това

ти нямаш нищо против други мъже да спят с майката на детето ти.

Върху лицето му се изписа дълбока скръб.

— Напротив, не съм съгласен. Но все още не мога да направя нищо. Тя принадлежи на Гарик.

— И ти се страхуваш да я поискаш от него? — попита Брена с очевидно презрение.

— Това, от което се страхувам, е, че той може да ми откаже, а след това аз не бих могъл да го моля отново.

— Ако аз бях на твое място, щях да си взема това, което искам.

Перин внезапно се разсмя.

— Наистина си толкова пряма, колкото казват. Виждам, че Гарик все още не те е опитомил.

Въпреки че преди малко беше избухнала, Брена звънко се засмя.

— Ако разгледаш нещата по-отблизо, ще видиш, че този, който е опитомен, е Гарик. Не представляваше никаква трудност за мен.

— Чудя се дали той ще се съгласи с това — отвърна Перин и се приближи съвсем до ваната.

Брена се загледа дяволито в него.

— Харесва ли ти това, което виждаш? — закачи го тя, изненадана от себе си.

— Разбира се.

— Знай, че ако искаш да видиш повече, няма да стане. Любовниците си ще избирам аз, не те мен. И ти със сигурност няма да бъдеш между тях.

Той искрено се разсмя, и в зелените му очи засвяткаха огънчета.

— Това са много смели думи за жена, която зависи от благоволението ми. — Той разбърка с пръст водата. — Внимавай!

В гласа ѝ се появиха стоманени нотки:

— Яни никога не би ми простила, ако те нараня.

Той се разсмя.

— И ти без съмнение би й казала, нали?

— Да.

Той отстъпи:

— От мен не бива да се страхуваш. Аз няма да те докосна.

— Не се страхувам от теб, Перин. Не се страхувам от никой мъж.

Той смръщи вежди.

— Дори от Гарик?

— Най-малко от него.

— Трябва да внимаваш, момиче — каза той сериозно.

С тези думи напусна стаята, оставяйки я да се чуди на неочакваното му предупреждение.

Гарик стоеше сам на дългата маса и привършваше голямата порция задушено. Беше се замислил над самотата, която го обгръщаше.

Кучето лежеше в краката му и удряше пода с опашката си, търпеливо изчаквайки да му хвърлят нещо. Гарик обичаше тишината, но понякога, както беше в случая, се разкайваше, че беше напуснал дома на родителите си и бе дошъл в тази студена празна къща.

Липсваше му топлината на семейството, разговорите и компанията им. Дори Ярмил не оставаше с него по време на ядене, защото тя беше в къщата само когато него го нямаше. Когато той си беше у дома, тя живееше в собствената си къщичка със сина си. И сега, когато той имаше по-малко роби, тя идваше само два пъти в седмицата, за да им нареди какво трябва да правят.

Гарик взе парче еленско и го даде на кучето. Скоро слугите щяха да приключат задълженията си в къщата и да се върнат в своите къщурки за през нощта. И тогава щеше да остане съвсем сам, и само кучето щеше да го последва в стаята му.

Преди три години си мислеше, че нещата ще бъдат по-различни. Колко се бе заблуждавал тогава. Беше се надявал, че ще има ново семейство, което би направило живота му по-щастлив.

Щеше да отгледа синове, които да прославят името му, и щеше да има съпруга, с която да споделя радости и тревоги. Какъв глупак е бил! Вече никога не би повярвал на жена дотолкова, че да я дари с любовта си. Никога не би допуснал да изпита същата болка отново. Кучето повдигна глава, когато от кухнята се чу радостният глас на Яни. Миг по-късно при него влезе Перин с широка усмивка на устата. Той поздрави Гарик и седна до него на масата.

— Заклевам се, че идваш да ме посетиш само за да прекараш повече време с тази жена — весело каза Гарик, щастлив, че бяха прекъснали мрачните му мисли.

— Допусни, че компанията ѝ ми е по-приятна от твоята. Обикновено си в мрачно настроение, докато тя винаги е мила и весела с мен — засмя се Перин.

— Хм, трябваше да знам, че е единствената причина, заради която идваш тук. — Гарик се правеше на обиден. — Добре тогава. Освобождавам я от задълженията ѝ, за да има време да ти се наслади.

— Обиждаш ме, Гарик. — Перин сложи ръка на сърцето си, за да подсили думите си. — Не е добре, когато един мъж предпочита компанията на жена пред възможността да прекара времето си с верен приятел.

— Да. — Гарик вече не се шегуваше. — Сега казвай къде беше толкова време? Липсваше ми на празненството, а и не съм те виждал, откакто се завърнахме от пътешествието.

— Събирах реколтата от малкото земя, която притежавам. Не съм като теб с толкова много роби и трябва да вземам участие в тази работа.

— Трябваше да ми кажеш, че имаш нужда от помощ, Перин. Моята реколта е събрана отпреди един месец. С радост щях да изпратя роби, които да работят за теб.

— Може би следващата година ще се възползвам от предложението ти, но само срещу заплащане.

— Искаш да оценяваш приятелството. Така ме обиждаш.

— Добре, Гарик, ще ти припомня какво си ми говорил, ако следващата година се завърнеш навреме от изток.

Върху лицето на Гарик се изписа изненада.

— Няма ли да отплаваш с мен догодина?

— Все още не съм решил — сериозно отвърна Перин. — На майка ми не ѝ е добре да бъде далеч цяла зима.

— В търговията ни провървя — отвърна Гарик. — Много време загубихме при славяните, но това няма да се повтори.

— Това само Один знае със сигурност — каза Перин. — Ние можем само да предполагаме.

Яни влезе с две халби бира и мъжете млъкнаха. Гарик забеляза погледите, които си размениха Перин и момичето, и почти завидя на връзката им. Той също би искал да има жена без никакви задължения към нея.

Когато Яни излезе, Перин се ухили и се наклони към Гарик.

— Видях новото ти момиче.

— Е, и?

— Чернооката красавица. Тъкмо се къпеше.

Очите на Гарик потъмняха.

— И?

— Чудя се защо я държиш далеч от себе си, когато в леглото ти има достатъчно място за двама.

— От това, което казваш, съм сигурен, че не си говорил с нея, защото иначе нямаше да ми задаваш такъв въпрос. Тя наистина е роза, но бодлите ѝ са твърде остри, за да се правя, че не ги усещам.

— Не е вярно, разговарях с нея малко — усмихна се Перин. — Тя първо ме подразни, веднага след това ме заплаши да не я докосвам.

— Ти направи ли го?

— Не, но се обзалагам, че ако след мен се появи друг, той няма да си излезе, без да ѝ се порадва. Нямах нищо против да я делиш с други?

— Защо трябва да я пазя? Може би точно това ще я постави на мястото ѝ — ядно каза Гарик.

Перин се засмя.

— Ти не си изпълнил обещанието, което даде на празника. Момичето все още не ти се е подчинило, нали?

— Не ми припомняй за това пиянско обещание — намръщи се Гарик.

Той ясно си спомняше всичко, защото не беше толкова пиян, а просто ядосан на брат си Хю, който го дразнеше, като го убеждаваше, че никога не би могъл да се справи с жена като Брена. Тогава Гарик бе сложил ръце върху жертвения глиган, отреден на бога Фрей, бе отпил от свещената чаша и бе обещал пред всички, че ще я смири. Много малко знаеше тогава за трудната задача, която го очаква. Това, с което беше опитал, се беше оказало безполезно.

Тя не се чувстваше унижена, а напротив — доволна и това само допълнително го разяри. Да я бие с камшик, също не би помогнало. А и самият той беше против това. Въпреки че тя не се подчини на волята му, поне му служеше, макар и не по начина, по който той искаше.

— Значи не ти е прислужница?

— Не, работи в конюшните.

— И ти си го позволил? — попита Перин изненадан.

— Това е единственото, на което тя се съгласи — отвърна Гарик и се намръщи.

Смехът на Перин изпълни стаята.

— Явно не ме е излъгала, като ми каза, че подчиненият си ти.

— Тя е казала това?

Смехът на Перин замря и той се намръщи, виждайки гнева, който се изписа по лицето на приятеля, му.

— Хайде, Гарик, не бих искал да причиня неприятности на момичето.

— Нищо лошо няма да ѝ се случи. По дяволите! На сутринта тя няма да бъде толкова доволна от себе си.

Сякаш тъмен облак обгърна Гарик. Перин го погледна и тихо въздъхна. Искрено съжаляваше за необмислените си думи и се надяваше момичето да не пострада заради него.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Разяждащ гняв гризеше Гарик при всяка стъпка по пътя му към помещенията на слугите. Той тихо отвори вратата на къщичката, в която живееха жените. Тлеещият огън придаваше на помещението мека, червена светлина.

Брена спеше върху парче кожа до огнището, старо одеяло ѝ служеше за завивка. Копринената ѝ коса се беше разпиляла зад нея и от пламъците на огъня се получаваше илюзията, че е обсипана с рубини. Дълги, гъсти мигли засенчваха бузите ѝ, а полуотворените ѝ устни бяха влажни, като покрити с роса розови пъпки.

Гарик усети, че му става горещо, виждайки я толкова мила и невинна в съня ѝ. Вече не си спомняше, че когато беше будна, беше истински дявол. Наведе се и внимателно махна одеялото ѝ. Студеният въздух, идващ отвън, докосна голите ѝ ходила, тя се намръщи и се сви. Дребничкото ѝ тяло беше скрито под груба широка нощница. Вероятно беше ѝ я дала Мойда, която спеше в другия край на стаята.

Гарик прекрасно си спомняше копринената кожа, нежните ръце, издължените бедра. Не беше забравил и деликатната извивка на кръста, и заобления ханш, кадифената гладкост на гърба ѝ и чаровните извивки на шията, които беше целувал.

Бързо прогони тези мисли от съзнанието си, преди да са го разколебали. Със сръчно движение постави ръка върху устните ѝ, за да сподави вика ѝ, защото би събудила останалите. Тя моментално отвори очи, но преди да успее да види кой е нападателят ѝ, той плътно я притисна до гърдите си и я изнесе от стаята.

Когато стигна конюшните, я пусна на земята. Тя го погледна сърдито. Косата ѝ беше разпиляна по раменете и гърба ѝ като черна пелерина. Когато го разпозна, се успокои.

— Значи ти си бил! — От тона ѝ личеше, че той не е нещо, което би я заинтересувало.

— А кой друг би могъл да бъде?

— Някой от твоите приятели — отвърна тя. — Обзалагам се, че този Баярд с удоволствие би ми върнал това, което му направих. Брат ти също има за какво да ми отмъщава.

— Нима се страхуваш от тях?

— Не, но не съм чак толкова глупава, че да не ги вземам на сериозно — отвърна тя.

— Значи само от мен нямаш страх, така ли? — прогърмя той.

Тя го изгледа изненадана.

— Защо да се страхувам от теб? Ти ми показва най-лошото, но то всъщност се оказва нещо доста хубаво.

Той се приближи до нея. Гневът му нарастваше.

— Ще те нося или ще вървиш до къщата?

— Не, няма да дойда с теб. Не ми харесва само за твое собствено удоволствие да разваляш съня ми.

— Не е за мое удоволствие.

— Ами какво е тогава?

— Ще тръгнеш ли?

Преди тя да каже да, тъй като започна да става любопитна какво я очаква, той я хвана за лакътя и грубо я блъсна пред себе си. Тя се отдръпна, но почувствала студената земя под босите си крака, и спря.

— Защо спиращ? — нетърпеливо попита той.

— Нима искаш да си разкъравя краката? Изглежда, че въпреки всичко ще трябва да ме носиш. — Тя дяволито се усмихваше.

Той се поколеба, след това силно я дръпна към себе си и я повдигна. Тя веднага обгърна врата му с ръце. Скоро се озоваха до външните стълби на къщата, които водеха към втория етаж.

Бързо ги изкачи, вземайки две стъпала наведнъж. За него Брена не тежеше повече от чувал с пух. Вече вътре, я пусна на пода, но Брена не се отдели веднага от него. Не беше стъпвала в тази къща от деня, в който бе отнел девствеността ѝ. Веднага забеляза промените, които бяха настанали. Върху стените бяха прикрепени красиви златни свещници, а между тях имаше изящно избродирани гоблени, обшити със златни конци. На пода по цялата дължина на коридора беше постлана мека пътека в черно и сребристо, със златисти кантове. Всичко това придаваше много по-уютен вид на тази мрачна и неприветлива къща.

Брена се поколеба, когато видя, че се насочват към покоите на Гарик, но той я бутна вътре и затвори вратата. Тя се обърна към него, скръстила ръце, а очите ѝ стрелкаха светкавици.

— Излъга ли ме? Защо сме тук?

— Защо ли? Тъй като знам, че не можеш да понасяш студа, избрах тази стая като най-топла в къщата.

— Колко мило. — В гласа ѝ имаше неприкрит сарказъм.

Всъщност стаята наистина беше приятна. Брена забеляза, че тук също бяха настъпили промени. Два еднакво големи килима, които почти се съединяваха, покриваха студения под. Бяха сини на цвят със златисти фигури. Върху стените бяха окачени два големи гоблена. Единият представляваше работници на полето, над тях небето беше лъчезарно синьо; другият беше пейзаж. В стаята имаше и нар без облегалка, покрит с брокат от тъмносиньо и бяло. Краката ѝ представляваха лъвски лапи.

Брена огледа всичко това с удивление, преди отново да се обърне към Гарик.

— Добре, сега ще ми кажеш ли истинската причина, заради която съм тук, и защо дойде да ме вземеш по такъв начин?

Той вдигна рамене и отиде до малката масичка, върху която имаше един мях с вино и чиния със сирене.

— Не знаех как ще реагираш и не исках да рискувам. Можеше да вдигнеш шум и да събудиш другите. Няма смисъл да отнемаме от съня им само защото аз и ти имаме сметки за оправяне.

Брена застана нащрек.

— Мислех, че всичко е наред. Какво още имаме да обсъждаме?

— Нищо не е както трябва.

— Дори и това, че работя за теб? — каза тя с по-висок глас. — Какво друго искаш от мен?

Той отиде до големия сандък и извади копринена роба, изтъкана със сребриста нишка, съчетана с бяла кожа. След това застана съвсем близо пред нея и каза:

— Да, ти работиш добре, но не това, което аз искам. Дадох ти тази работа, защото не знаех какво друго бих могъл да те накарам да правиш. Не е задължително робите да правят само това, което могат. — Той спря за малко. — Същото се отнася и за теб. — Върху лицето му се появи подигравателна усмивка. — Ще започнем нещо ново. Ще

изпълняваш задачи специално определени за теб и като начало ще започнеш с това. — Той ѝ подаде робата. — Под едното рамо се е разпорила и трябва да го зашиеш.

Тя го погледна слисана.

— Господи! — вбесена извика Брена.

— Нито твоят бог, нито който и да било друг ще ти помогне. Единствено аз съм този, от когото зависиш.

— Няма да се занимавам с такива неща — ядно заяви тя и хвърли дрехата на земята. — Знаеш, че няма да правя това.

Той сви рамене необезпокоен и се върна на масата.

— Тогава ще останеш в тази стая, докато промениш решението си.

— Ще остана тук до момента, в който заспиш.

— Тогава ще трябва отново да бъдеш пазена.

Той повика кучето. Брена не го беше забелязала, защото бялата му козина се сливаше с хермелиновата завивка.

— Застани до вратата и не я пускай да излезе — заповяда му Гарик.

Изглежда, кучето разбираше всяка дума на господаря си. То се обърна и погледна Брена, преди да отиде до вратата и да легне там.

Брена хвърли унищожителен поглед на кучето, след това на господаря му.

— Опитвах се да не те мразя, защото не си ти пряко виновен за това, че съм тук, но започва да ми става трудно да бъда великодушна.

Той високомерно се усмихна.

— Ненавиждай ме, колкото искаш. Това нищо няма да промени. Моите чувства към теб не са по-различни, тъй като от самото ти пристигане тук поведението ти е като на непоносима опърничава жена, от която нямам абсолютно никаква полза. Сега поне знаем мненията си.

Той отпи голяма глътка от виното, след което започна да се съблича.

— Сега какво?

— Тази нощ приключваме с обясненията. Време е за сън.

— Аз вече не съм изморена — кисело каза тя.

— И?

— Можеш да ме накараш да стоя в тази стая, но не можеш да ме принудиш да легна в това легло с теб — избухна тя.

— Така ли? От играта, която ми изигра последния път, когато беше в това легло, аз реших, че изгаряш от нетърпение да я повториш.

— Грешно си мислил — сопна се тя, а цялото ѝ лице поруменя.

— Това няма никакво значение. Тъй като аз нямам нищо против да разделя леглото си с теб, ти ще спиш в него. Няма от какво да се страхуваш. Няма да се възползвам от това. А сега — в леглото и ако не спиш, то поне помисли върху упоритостта си.

Брена се събуди изведнъж. Някъде дълбоко в нея един глас крещеше: стани и ще разбереш какви удоволствия те очакват. Сънят ѝ беше преминал и очите ѝ бяха широко отворени. Учудена от чувствата, които я бяха обзели тя се обърка още повече, когато разбра какво всъщност става.

Лежеше обърната към стената с ръце върху възглавницата, леко присвила единия си крак. Под нея беше постлана меката хермелинова постелка и Гарик беше до нея, както преди да заспи. Но сега нощницата ѝ беше навита около кръста и краката ѝ бяха съвършено голи. Тя не се помръдна и продължи, да се прави, че спи. Гърдите на Гарик опираха гърба ѝ и тя усещаше топлината му. Беше пъхнал ръка под дрехата ѝ и си играеше с едната ѝ гърда. Усещаше го как диша във врата ѝ. Ръката му се смъкна надолу, насочвайки се към бедрата ѝ. Това предизвика трептене в слабините ѝ. След това ръката му умело се промъкна от вътрешната страна на бедрата ѝ и много бавно достигна покрития с черен мъх хълм между краката ѝ. Там пръстите си поиграха с гъстите къдри, след което продължиха пътя си в горещия и влажен проход и това я изпълни с доволство.

От устата ѝ се изтръгна стенание и Брена се сепна. Знаеше, че трябва да избяга, но вместо това се обърна по гръб, за да улесни пътя на тези жадни пръсти. Срещнала разпаления поглед на Гарик, съблазнително се усмихна.

— Много време ти беше нужно, за да се събудиш — закачи я той.

Беше учудена, че би могъл да бъде толкова нежен и внимателен, защото обикновено беше груб и рязък. Беше сигурна, че този момент ще дойде. Последния път, когато беше в това легло, бе изпитала

върховно удоволствие, но сега усещаше, че би могла да изпита нещо много по-вълнуващо.

— Готова съм да се закълна, че ти каза, че само ще спя в това легло. — Тя прокара пръсти през русия мъх на гърдите му. — Ти не държиш дори една нощ на думите си.

— Изглежда, съм избързал — дрезгаво отвърна той и я целуна. — Но за това трябва да виниш себе си, защото цялата ти упоритост изчезва, когато си в леглото. — Той се засмя. — Как става това?

Тя повдигна рамене и дяволито се усмихна.

— Намирам, че да бъдеш жена понякога си има своите предимства и аз не съм чак толкова срамежлива, за да го отричам.

— Срамежлива! — разсмя се той. — Най-малко си такава.

— Ти добре знаеш това, нали, Гарик. — Тя се обърна и обгръщайки го с ръка, се долепи до него и горещо го целуна. — Сега вече няма да бъдеш изненадан от действията ми.

Но въпреки предупреждението, беше изненадан от вихъра на чувства, които го връхлетяха. Близостта ѝ го извади от контрол. Тя разбуждаше страстите в него. Изкушаваше го! Тя разтвори крака и той влезе дълбоко в нея. Сграбчи я здраво, за да я притисне по-близо. Преди последния тласък почувства как краката ѝ се извиха около бедрата му и тогава се изгуби в белите пламъци на удоволствието.

Задъхан, Гарик се отпусна с цялата си тежест върху нея и положи глава върху раменете ѝ. Ръцете ѝ здраво се заключиха на тила му, а краката ѝ обгръщаха бедрата му. Той я погледна и видя блесналия поглед в очите ѝ и чувствената извивка върху устните ѝ.

— Време е да ми покажеш силата си — прошепна тя, съблазнително извивайки тялото си под неговото. — Продължавай!

— По дяволите, жено, нямаш ли срам? — попита той, невярващ.

— Защо? — Тонът ѝ беше невъзмутим. — Нима е лошо, че това ми харесва? Или не трябва да го показвам?

— Не, но никоя жена не е искала повече от мен.

— Не ме сравнявай с другите жени! — разгорещено извика тя и го освободи от себе си. — А щом не можеш повече, аз няма да настоявам.

Той сграбчи ръцете ѝ и широко ги разтвори.

— Средствата, които използваш, са много хитри.

Внимателно той започна отново да се движи в нея, като в същото време я обсипваше с целувки. Желанието отново го обзе. Движеше се ритмично и в един момент пусна ръцете ѝ и взе в шепи лицето ѝ. Целувките му ставаха все по-настойчиви. Ръцете ѝ се плъзгаха по изпъкналите мускули на гърба. Тя тихо започна да стене, а ръцете ѝ все по-здраво се вкопчваха в плътта му. Вече достигаше края и точно в този момент той се присъедини към нея.

Когато се излегна от едната ѝ страна, тя не протестира. И двамата лежаха изтощени и дишаха тежко.

— Все още е нощ — уморено каза той. — Хайде да поспим.

— Аз просто исках да ти благодаря, това е всичко.

Той отвори очи и видя нежното изражение върху лицето ѝ, преди тя да се обърне на другата страна и да си облече нощницата. Той се загледа в косата ѝ и отново се зачуди над противоречивата природа на Брена. Женствената ѝ страна най-много му допаднаше. Нежно произнесе:

— Ела при мен. — И я притегли към себе си.

Знаеше, че няма да се отдръпне и това още повече го радваше.

Когато се стуши в него, вече не се съмняваше, че ще свикне с тази жена.

Почти заспала, Брена прошепна:

— Хубаво е, когато не воюваме с теб.

Той се усмихна и нежно я прегърна. Ефектът, който упражняваше върху него, беше зашеметяващ. Ако продължеше да се държи по този начин, щеше да я желае все по-често.

— Да, Брена, хубаво е.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Брена седна до малката масичка срещу Гарик. Сутрешната ѝ закуска беше сложена пред нея. Облегната на стола, тя мрачно се хранеше. Гледаше ядосано Гарик, но той беше прекалено зает с яденето, за да забележи това.

От една седмица я държеше затворена в тази стая и само проклетото куче ѝ правеше компания. Гарик сам ѝ носеше храна, но през целия ден я оставяше сама. Идваше при нея само за през нощта. Не я беше докосвал, откакто я доведе, дори ѝ позволяваше да спи на нара вместо до него.

Онази сутрин след нощта, когато бяха прекарвали заедно, тя се събуди отвратена от нещата, които бе вършила с него. Не беше Брена тази умела мръсница, а презряното ѝ женско тяло. Тази предателска част от нея беше поискала от Гарик да ѝ разкрие всички тайни, за които досега не беше подозирала. Той беше разпалил непознати огънове в нея, но това нямаше да се случи никога вече. Удоволствията, на които се беше насладила, ще бъдат забравени. Да, тя не се нуждае от този екстаз, защото така се предава прекалено много във властта на друг, непознат човек.

Въпреки че беше късно да промени това, което се беше случило, тя би се проклела, ако се повтореше отново. Беше глупачка да си мисли, че след това Гарик би променил отношението си към нея. Той продължаваше да настоява тя да му служи както той иска. Нямаше да му прости това, не и след върховния момент, който бяха преживели.

Кучето лежеше в краката ѝ и тя по навик му хвърли парче риба.

Така беше свикнала да прави в бащината си къща с хрътките на баща си, които лудуваха из стаите. Когато животното потърка муцуната си в ръката ѝ за още, тя осъзна какво е направила и като погледна Гарик, видя, че се беше намръщил. Добре, злобно си помисли тя. Това беше по-приемливо от самодоволната усмивка, която постоянно цъфтеше на лицето му.

— Какво те разстрои? — невинно попита тя, а в очите ѝ блестеше дяволито пламъче. — Нима се страхуваш, че отнех верността на кучето ти?

Тъй като видът му стана още по-мрачен, тя се ухили и продължи:

— Не знаеш ли, че ние станахме приятели? Какво очакваше, като ни заключи в тази стая? Скоро той дори няма да повдигне глава, когато изляза от тук.

Гарик студено я изгледа, преди да отговори:

— Ако това, което говориш, е вярно, ще трябва да сложа катинар на вратата.

Лицето на Брена потъмня.

— Няма да го направиш!

— Ще го направя! — В гласа му прозвуча стоманена нотка. — И без това довечера съм свободен.

— Просто те подразних, Гарик — опита се Брена да смекчи нещата. — Можеш да вярваш на кучето си, че ще изпълни заповедите ти.

— Ти си тази, на която не вярвам. — Той ядосан се отправи към вратата.

— Колко време ще ме държиш тук? — извика тя.

— От тебе зависи. Просто почни да правиш това, което искам.

— Отвратителен, долен мръсник! — избухна тя и скочи със свити юмруци. — Ще се пържиш в ада.

— Упорита, опърничава жена — отвърна той презрително. — Скоро ще разбереш на какво съм способен.

С тези думи напусна стаята, оставяйки я толкова ядосана, че тя сграбчи пълната с мляко чаша и я запрати във вратата, но това не я задоволи. Обхваната от разрушителен гняв, прекатури масичката и храната се разпиля по пода, а кучето избяга в другия край на стаята. След това отиде до леглото и разкъса завивките.

После отиде до раклата на Гарик и със злоба разпиля съдържанието ѝ по пода.

Беше толкова вбесена, че не чу кога Гарик се беше върнал в стаята. Той я сграбчи и я хвърли на леглото.

— Така не би постъпила една жена, каквато си всъщност!

Когато Брена се обърна да го погледне, той беше коленичил и се готвеше да я удари. Изгледа го с настойчив, предизвикателен поглед.

За момент Гарик се поколеба. Мигът бе достатъчен, за да премине гневът му. Отпусна ръка, проклинайки, и я погледна унищожително.

— Ти сама си намери работа. Ще подредиш тази стая, преди да се е стъмнило, или ще легнеш гладна тази вечер. И знай, че няма да ти се дава храна, докато не оправиш всичко сама — като каза това, Гарик напусна стаята и хлопна вратата след себе си.

— Какво да правя? — запита Брена кучето, сякаш то можеше да намери разрешение на проблема ѝ. — Дали да гладувам, за да му докажа, че няма да ме промени? Това не ми харесва, но така този деспот ще разбере, че не може да ми заповядва. Да върви по дяволите. Защо прави това с мен? Иска да пречупи гордостта ми и да я овъргаля в праха. Всичко вървеше толкова добре. А сега ще ме подложи на глад. Да, каза го и няма да отстъпи. Този път трябва да се примиря...

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Гарик се изкачи по един невисок хълм и остави жребеца да почине. Слезе от коня и прокара пръсти през разрошената си коса.

Загледа се в северното сияние: мистичните светлини, които хвърляха странни отблясъци върху земята.

Беше яздил почти през целия ден, оставяйки конят му да го води. В някои моменти дори не знаеше къде се намира. Все още не се беше справил с бъркотията в главата си. Хиляди пъти се проклинаше за думите, които беше изрекъл в изблик на гняв. Но как можеше да бъде толкова упорита? Без малко щеше да я удари. Ако се върнеше и завареше същата бъркотия, какво щеше да прави? Ако този път отстъпеше, никога нямаше да успее да се справи с нея. А ако всеки от тях си държеше на своето, тогава момичето щеше да загине. Само ако знаеше нещо повече за характера ѝ, вероятно би могъл да се досети как би реагирала в този случай. Но кой би могъл да му помогне?

— Идиот! — гласно изрече той. — Има един човек, който би могъл да каже нещо повече за тази неразбрана жена.

Гарик обърна коня към дома на баща си. След кратка езда влезе в задимената къща и намери баща си и брат си да играят някаква игра. Майка му шиеше.

— Ха! Какво носи принца на търговията в нашия скромнен дом толкова късно вечерта? — закачи го Хю веднага. — Аз си мислех, че си зает в броене на златото, което си натрупал.

— Тъкмо съм на средата. — Не беше в настроение да се шегува. — Дойдох, за да приказвам с една от новите робини.

— Само да говориш? — попита Хю и се шляпна по коленете развеселен от собствената си досетливост.

— Престани, Хю! — строго каза Анселм. Любопитството му беше възбудено и той се обърна към Гарик. — Коя?

— Тази, която е роднина на Брена.

— Така ли?

Гарик се намръщи.

— Татко, виждам, че искаш да ме питаш още нещо, но недей. Аз трябва да задавам въпросите.

— Роднина на Брена — произнесе Анселм със смях. — Искаш да знаеш повече за нея, така ли?

— Да, трябва да разбере до какви граници достига гордостта ѝ.

— Не се изразяваш ясно, Гарик. Проблеми ли имаш с нея?

— Ти ми задаваш този въпрос, ти, който толкова много я възхваляваше? Наистина ли вярваше, че тя ще се приспособи към този живот?

Анселм въздъхна.

— Значи момичето не ти носи удоволствие.

— Все още не мога да преценя дали насладите, които ми дарява в леглото, компенсират бедите, които ми причинява извън него.

— Дай я на мен — обади се Хю. — Аз зная какво да правя с тази жена.

— Ти ще пречупиш не само нея, но и желанието ѝ — обърна се Анселм към по-големия си син. — Такава жена си заслужава, но към нея трябва да се подхожда по специален начин. Ех, Гарик, ако тази жена ти се покори по свое желание, няма да има друга като нея.

— От собствен опит ли го казваш? — попита Гарик, поглеждайки към майка си.

— Да — потвърди Анселм. — Знам, че не заслужавам това, което имам. Върви и намери отговорите на въпросите си, сине. Знаеш къде са жените.

Когато Гарик излезе от стаята, Анселм се обърна към Хю.

— Брат ти, изглежда, е в затруднение.

— Да бях аз с неговите тревоги. — Хю се ухили, но Анселм не намираще нищо смешно в тази ситуация.

Корделия бързо отвори, чула решителното чукане по вратата.

Не искаше шумът да събуди другите жени. Предположи, че беше Хю, защото го очакваше. Последните няколко дена не беше идвал при нея. Бързо бе привикнала с него. Много добре знаеше какво очаква от нея — да му се подчини изцяло — и тя без затруднение играеше тази роля. Не можеше да си позволи той да загуби интерес към нея, не и при положение, че се надяваше да осъществи плановете си. Хю

Хаардрад трябваше да повярва, че детето, което тя очакваше, е негово. Щеше да го дари със син и така да осигури собственото си бъдеще. За жената на Хаардрад говореха, че е неплодна. Освен това Корделия беше научила от Елоиз, че той няма деца от други робини. Можеше да поиска да се ожени за майката на единствения си син. Със сигурност знаеше, че детето, което носеше, не бе на Хю, но тя щеше да се закъдне, че е негово, и собствената му майка щеше да я защити, защото Корделия нарочно ѝ се беше оплаквала от негодите на презокеанското пътуване, защото тогава е било месечното ѝ неразположение. Да, тя щеше добре да се погрижи за бъдещето си.

Постара се да не изглежда много разтревожена, когато отвори вратата. Навън стоеше братът на Хю. Тя случайно го беше виждала веднъж, когато бе дошъл да посети баща си, и веднага бе оценила привлекателността му. Бе по-красив от Хю. Но тя предпочиташе Хю, тъй като един ден начело на клана щеше да застане първородният син и цялата власт и могъщество щяха да се съсредоточат в неговите ръце.

— Ти ли си сестрата на Брена? — Тя леко кимна и той рязко продължи: — Трябва да говоря с теб. Ще дойдеш ли с мен?

Корделия потрепери, когато студеният вятър развя грубата ѝ пола.

— Ще си взема наметало.

— Не. — Той свали тежката си кожена пелерина и я метна върху раменете ѝ. — Нямам търпение.

Тя хапеше устните си, докато се отдалечаваше от мястото, което делеше с останалите жени. Малко се страхуваше от този висок викинг, който я искаше и я отвеждаше далеч от другите за собствено удоволствие. Нямахше нищо против да бъде с него, но това можеше да провали плановете ѝ. Никой друг, освен Хю, не беше спал с нея от пристигането ѝ тук и той я беше признал за своя.

— Трябва да говоря с теб — каза Гарик, докато вървяха бавно. — Нужна ми е помощта ти.

Той ѝ разказа за опърничавостта на Брена и упорития ѝ отказ да му служи. Когато приключи, попита:

— Искам да знам дали и след това ще продължи да упорства. Толкова малко ли държи на живота си?

Корделия потисна смеха си. Значи Брена се държеше по своя начин. Този викинг показваше загриженост, каквато тя със сигурност

не заслужаваше. „Може би сега ми се отдава възможност да продължа отмъщението си“ — злобно си помисли Корделия.

— Това поведение е обичайно за Брена — отвърна тя. — Но никога не би направила нещо, с което да застраши живота си — прибави тя.

— Но се е сражавала с баща ми в деня, когато са нападнали дома ви. Тогава е рискувала живота си.

— Брена знаеше, че няма дори да бъде ранена. Тя беше убедена, че вие викингите никога не бихте посегнали на жена. А колкото за твърдоглавието ѝ, то е само колкото да ви подведе. За нея ръчният труд е унизителен, защото е мързелива и би била щастлива, ако не трябва да помръдне пръст, за да направи нещо. През целия си живот е имала слуги, които да правят всичко.

— Работеше в конюшните ни — противопостави ѝ се Гарик. — Казва, че не би вършила само женска работа.

— Виждал ли си я да работи? — попита Корделия. — Или е убедила някой друг да прави това, което тя е трябвало да свърши. Не, същото беше и у дома. Брена очакваше всеки да ѝ прислужва, дори и семейството ѝ, докато тя прекарваше времето си, забавлявайки се с мъжете от селото, отвличайки ги от жените им.

— Ти ми описваш друга Брена, не тази, която аз знам и която отбягва мъжете.

— Просто иска ти да повярваш в това — лукаво каза Корделия. — Знае, че е хубава и че би могла да има всеки мъж, който се поддаде на чара ѝ. Изкуши дори собствения ми съпруг, който също се влюби в нея.

— Но тя беше девствена.

Корделия се усмихна.

— Все още ли е такава? — Виждайки как се промени изражението му, тя прибави: — Ако я искаш само за себе си, по-добре ще е да бъдеш много внимателен, защото никога не би се задоволила само с един мъж. Добре познавам сестра си.

— Не съм казал, че я искам за себе си — рязко каза той.

Гарик напусна къщата на баща си още по-намръщен и объркан, отколкото когато бе дошъл. Трудно му беше да повярва в това, което му бе казала Корделия, и той се завърна у дома си в ужасно настроение.

Няколко минути по-късно застана пред вратата на стаята си.

Поколеба се за известно време, чудейки се какво ще го посрещне вътре. В едната си ръка неловко държеше поднос с храна, а с другата бавно отвори вратата и влезе. Кучето веднага дойде при него и завъртя опашка. Той изпрати животното долу и затвори с крак вратата. Вътре гореше само една свещ, но и на слабата светлина успя да види, че стаята беше подредена. Изненадан, обходи пространството с поглед и видя Брена седнала на стола, загледана в огъня. Остави подноса и отиде при нея. Отново се зачуди дали това, което сестра ѝ беше казала, е вярно. Дали Брена просто си играеше с него? И защо сестра ѝ би го лъгала?

— Защо се забави толкова дълго? — попита Брена. — Ужасно съм гладна.

Той се запита дали не е подредила стаята чак след като е усетила глада.

— Да, късно е — отвърна Гарик.

Той подсили огъня, след това се изправи и зачака гневния ѝ изблик. Тъй като това не стана, отиде към масата, подтикнат от глада, който изпитваше. Брена се хранеше замислена.

— Доста се забави.

— Да, бях забравил, че ще ме чакаш да се върна — отвърна рязко.

Тя неочаквано се разсмя.

— Щастлива съм, че можеш толкова лесно да ме забравиш.

— Защо?

— Ти си мислиш, че искам да объркам живота ти, а аз нямам желание да ти преча.

Той измърмори.

— Защо тогава поведението ти беше толкова странно?

— Значи въпреки всичко си мислил за мен? — невинно попита тя с шеговита нотка в гласа. — Съжалявам, Гарик. Предполагам, че в такъв случай ще трябва да се променя.

Той престана да яде и настоятелно я изгледа.

— Каква игра играеш?

— Това не е игра.

— Да разбирам ли, че вече ще ми се подчиняваш? — попита той изненадан от тази внезапна промяна.

— Да, нали ти искаш точно това. Ще ти се подчиня, Гарик. Как се чувстваш като победител?

Той по-скоро се чувстваше победен, но не можеше да й каже това.

— Радвам се, че накрая разбра как трябва да се държиш.

— Ти не ми даде право да избирам — каза тя с горчивина в гласа.

Гледаше я, докато тя се хранеше и все още не можеше да си обясни промяната. След такава упорита съпротива, след начина, по който го беше погледнала, когато се готвеше да я удари, очакваше да удържи поне няколко дена без храна, преди да се предаде.

Наистина ли искаше само да го заблуди, както сестра й беше казала, за да разбере колко би могла да си позволи?

— Стаята ти е подредена, Гарик — каза Брена, прекъсвайки мислите му. — И робата ти е защита. — Тя отмести празната чиния и стана. — Ако повече не се нуждаеш от мен тази вечер, би ли ми позволил да се върна при другите жени?

Той не отвърна веднага приковал поглед в нейния.

— Не.

— Значи трябва да направя още нещо?

— Няма никаква работа, но ти вече няма да живееш заедно с останалите. Отсега нататък ще спиш в стаята, която Ярмил ползва, когато ме няма. Тя е срещу работната стая.

— Защо? — рязко запита тя, а очите й светеха със стоманен блясък.

Той въпросително повдигна вежди, а в гласа му имаше присмех, когато каза.

— Мислех, че ще се подчиняваш на желанията ми. Нима си излъгала?

Тя бе ядосана, но гласът й беше безкрайно спокоен, когато каза:

— Добре, щом това е желанието ти.

След това с достойнство напусна стаята, оставяйки го да се чуди защо я иска толкова близо до себе си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Брена влезе в кухнята изморена и със зачервени очи, защото беше спала много малко през нощта. Яни готвеше телешко задушено. Изглеждаше изключително привлекателна в сивата рокля, а червеникавата ѝ коса беше красиво прибрана на тила. От нея лъхаше свежест и спокойствие, което накара Брена да се почувства още по-изморена. Като видя Брена, кучето наостри уши и напусна мястото си край огнището. Отиде при нея и пъкна муцуната си в ръката ѝ. Тя го погали и то се върна на мястото си.

— Добро утро — каза накрая Брена, за да привлече вниманието на Яни.

— О, Брена! — възкликна Яни, когато Брена дойде при нея на масата. — Бяхме много разтревожени за теб. Когато господарят те затвори горе, не знаехме какво да мислим. И не смеехме да го попитаме, защото през цялото време беше в ужасно настроение.

— Гарик не е съгласен да работя с Ерин. Иска да работя тук. Моя беше вината да ме държи горе, защото отказвах да правя това, което искаше.

— Но сега си се съгласила. Тази сутрин господарят ни каза, че отсега нататък ще ни помагаш и ще работиш с нас.

— Да, ще правя това, което и вие правите.

— Нямах вид на човек, който обича да се занимава с тези неща. Но всъщност работата не е много.

— Не съм против работата, Яни, но бях подготвяна да бъда съпруга на Гарик, не негова робиня. Това ме дразни.

— Помисли си, че не е той мъжът, за когото си щяла да се омъжваш.

Брена се усмихна.

— Съмнявам се, че това би било от някакво значение.

Тя си сипа овесена каша и се върна на масата.

— Казваш, че няма много работа, но защо беше толкова изморена, когато дойдох тук за първи път?

— Това беше, когато Ярмил стоеше през цялото време в къщата, а тя е тук, когато Гарик го няма. Тя не притежава свои собствени роби и затова ѝ доставя удоволствие да ни командва. Освен това е жена, която не търпи бездействие. Би ни накарала дори да чистим стая, която е вече безупречно чиста само за да ни намира работа. Цяло щастие е, че идва само веднъж или два пъти в седмицата, когато Гарик си е вкъщи.

— Гарик знае ли, че тя се отнася така към вас? — попита Брена.

— Не, но не можем да му го кажем. Защото до известна степен Ярмил е част от семейството. Анселм е баща на сина ѝ.

— Разбирам.

— Господарят има нужда от нея. Другите оставят съпругите си да се грижат за домакинството, когато заминат за някъде, Гарик има Ярмил.

— Значи той доста би размислил, преди да я укори за отношението ѝ.

— Да, предполагам.

— Но това е ужасно! — избухна Брена. — Той трябва да знае какво става, когато го няма.

— Не е толкова страшно, Брена. Повечето време той си е в къщи, с изключение на миналата зима. Но това няма да се повтори. Иначе неговите изисквания към нас не са толкова големи. Едно от нещата, на които обаче особено държи, е да се отнасяме с уважение към гостите му.

— И да изпълнявате всичките им прищевки — с отвращение прибави Брена.

Яни се усмихна:

— О, да, тези викинги наистина държат на удоволствията.

— Те са само едни сладни, мръсни гадове — ядосано каза Брена. — Слугиня мога да бъда, но не и негова наложница.

— Може би няма за какво да се тревожиш. Когато дойдат гости, ти можеш да се скриеш както миналия път. Те идват в нашето помещение, но ти можеш да отидеш в работната стая и там те няма да те намерят.

— Аз няма да се върна при вас — каза Брена. Тя все още не можеше да си обясни защо. — Гарик ми заповяда да спя в стаята на Ярмил.

— Значи няма за какво да се страхуваш. Изглежда, че Гарик те иска за себе си.

— Не, ако беше така, щях да прекарам много горещи нощи в леглото му през тази седмица, но това не стана. Той няма такъв интерес към мен.

— Нима все още не те е имал? — запита Яни изненадана.

Брена поруменя.

— Да, но само два пъти. И със сигурност ще съжалява, ако пак се опита да го направи.

— Без съмнение, ще мине известно време, преди да те потърси отново. Той се опитва да живее без жени, не им вярва. И ако ти си спомняш причината за това, ще разбереш защо напоследък е в такова ужасно настроение. Морна се е върнала.

— Върнала се е?

— Да, преди няколко дена. Перин ми каза. Нейният богат съпруг е починал и тя се е върнала при семейството си. Това може да означава само беда.

— Защо?

Яни се намръщи.

— Перин мисли, че тя е решила отново да привлече вниманието на Гарик.

— И той би я приел?

— Тя беше първата му любов и той все още не я е забравил, въпреки че му причини много болка. Мисля, че ще е глупак да я приеме отново след това, което тя направи. Но кой може да каже какво се таи в сърцето на един мъж?

В този момент Брена би дала какво ли не, за да разбере мислите на Гарик.

Яни и Брена прекараха останалата част от утрото в пране. Тъй като денят беше кратък, дрехите не можеха да изсъхнат и привечер трябваше да ги приберат вътре. Тогава за първи път Брена видя северното сияние. В началото тя се изплаши от странната светлина, обляла небето, и Яни й обясни, че това е нещо обичайно за тези места. Тя също й каза, че тази светлина може да има различни нюанси, а понякога може да бъде и бяла. Но е по-красиво, когато е синя, червена

или дори виолетова. Брена беше като омагьосана и не откъсваше очи от необикновената гледка. Тази земя, пълна с мистерии, беше толкова различна от нейната родина.

Беше вече късно, когато Гарик слезе да се храни. Вниманието на Брена веднага беше привлечено от изцапаните му с кръв панталони и тя въпросително го загледа.

— Не знаех, че имаш врагове на собствената си земя.

— Трябва да те разочаровам, като ти кажа, че кръвта не е моя, а на сърната, която Айвъри сега одира.

— Айвъри?

— Да, един от моите роби.

Начинът, по който Гарик ѝ напомни нейното собствено положение, не отмина незабелязано от Брена.

— Виждам, че доста непохватно си се справил със сърната — насмешливо каза тя: — Не знаеш ли, че трябва да я улучиш в главата, за да не кърви?

Той се засмя.

— Първо се обзалагаш, че познаваш конете по-добре от мен, а сега ме съветваш как да ловувам. Кога ще престанеш да ме учудваш, Брена?

Не ѝ харесваше да я нарича по име.

— Вечерята те чака — студено каза тя, а вътрешно ѝ се искаше по-скоро да напусне стаята.

— Нима това означава, че ти ще ми сервираш? — Очите му зашариха по тялото ѝ. — Къде са другите?

— Може би не си забелязал, че вече е късно — раздражено отвърна тя. — Останалите си легнаха.

— А ти си ме чакала?

В този момент беше зад нея и сваляше тежката си кожена пелерина.

— Наистина има забележителна промяна в поведението ти, Брена. Намирам за странно, че не си си легнала и не си предоставила на други да ме обслужат. Да не би да си ме очаквала с нетърпение?

— Ти, непоносим изрод! По-скоро бих прекарала времето си с ревящо магаре, отколкото с теб!

Тя се запъти към вратата, но заповедническият му тон я спря.

— Не съм те освободил.

Обърна към него ядно очи, но прехапа устни и го зачака да продължи. Настръхваше цялата от подигравателната му усмивка. На него това му харесваше.

— Ти ще ми сервираш — каза той с равен глас. — Но първо ще приготвиш вода за банята ми.

— Баня? Сега? — попита тя невярващо.

Той поклати глава и тя изстена. Ръцете я боляха от прането, тъй като не бяха привикнали към такава работа. А сега трябваше да мъкне вода чак до неговата стая.

— Защо се бавиш? — попита Гарик, разбрал чувствата, които се изписаха по лицето ѝ. — Да се приготви вана, не е сложна работа.

— Тогава ти си я направи. Аз няма да нося вода до стаята ти.

— Да съм ти казвал такова нещо? Ваната ще бъде тук. Така по-добре ли е?

Наистина така беше по-добре.

— Както кажеш.

След това тя взе две големи кофи и отиде навън, за да ги напълни от големия казан, който беше пълен с прясна дъждовна вода. Студеният вятър повдигна полите на роклята ѝ и по гърба ѝ полазиха мразовити тръпки. Тя напълни кофите, но едва не ги изпусна, когато ги изваждаше, а дръжките се забиха в изранените ѝ пръсти.

Гарик беше преместил съда, който се използваше за вана, близо до огъня. Мълчаливо я наблюдаваше, докато наливаше студената вода. Когато изпразни кофите, тя с неохота се отправи навън, за да ги напълни пак.

Когато този път се върна, Гарик нетърпеливо я посрещна на вратата.

— Приготви ми яденето — каза той и взе кофите от ръцете ѝ. — Ако трябва да те чакам, ще ми се наложи да се къпя чак утре сутринта.

Брена забърза към огнището, благодарна на нетърпението му. Още много кофи трябваше да се донесат, за да се напълни ваната.

Тя му беше обърнала гръб и слагаше в една чиния задушено, което Яни беше приготвила. Върху поднос имаше хляб и чаша с бира.

Гарик дойде и седна на дългата пейка. Брена остана зад него загледана в мощния му гръб, светлорусата му коса, големите силни ръце, върху които личаха ясно очертани мускули. Тя тръсна глава, за да

отклони погледа си, усещаше, че в този мъж имаше нещо, което ѝ действаше, и това я плашеше.

— Ти яла ли си? — попита Гарик, без да се обръща.

— Да, отдавна — промърмори тя.

Брена хапеше устни, докато той се хранеше. Не ѝ се искаше да напусне тази топла стая. Чувстваше присъствието на Гарик по особен начин тази вечер.

Заобиколи масата, за да може да го гледа в лицето.

— Сега свободна ли съм, Гарик? Ще запалия огъня в стаята ти и тогава ще си легна.

Гарик дълго я гледа, преди да отговори. Погледът му постепенно се местеше от лицето към нежните извивки на гърдите ѝ, след това към леко заоблените бедра, които се очертаваха под грубата тъкан на роклята ѝ.

— Какво ще кажеш? — запита притеснена от погледа му.

Той я погледна в очите и се усмихна.

— Можеш да запалиш огъня в стаята ми, но след това ще се върнеш тук.

— Защо?

Усмихна се по-широко, виждайки объркването, което се изписа по лицето ѝ.

— Не трябва да задаваш въпроси, а веднага да изпълняваш това, което искам от теб, Брена.

Тя потисна гневния отговор, който ѝ беше на устата, и излезе от стаята. Запали огън в стаята на Гарик, после и в своята, и след това се върна при Гарик. Когато влезе, той вече се беше нахранил и беше излял горещата вода в съда. Беше застанал с гръб към огъня и събличаше туниката си.

Тя му подаде халата, който да облече след банята.

Гарик ѝ посочи туниката си и ѝ каза да я накисне.

— След това ще почиваш — бяха следващите му думи и започна да сваля панталоните.

Тя му отправи унищожителен поглед и пусна туниката в една от кофите. Нима нямаше да се окъпе сам? Как смееше да се съблича пред нея, когато тя беше напълно облечена? Нямаше ли срам този мъж?

Тъй като не се обръщаше към него, той я запита:

— Тревожи ли те нещо?

Продължаваше да стои с гръб към него. Той се разсмя и хвърли панталоните си в краката ѝ. Брена го чу, като влезе във водата, и чак тогава взе панталоните и също ги накисна. Когато се обърна и го погледна, беше привлечена от мъжественото му тяло. Този мъж имаше силата да се справи с всякакви препятствия.

— Ще дойдеш ли при мен, Брена?

Лицето ѝ три пъти смени цвета си и задъхана от смущение, тя отговори:

— Не, аз се къпах тази сутрин.

— Тогава ще ми изгъркаш гърба.

Смехът в очите му я ядоса.

— Не, няма да го направя.

— А ако ти заповядам?

— Вместо гъбата ще почувстваш ноктите ми върху гърба си! — предупреди го тя. — Не ме принуждавай да правя неща, които знаеш, че не бих се съгласила да върша, защото ще престана да изпълнявам, каквото и да било.

— Сега тя ме заплашва отново — насмешливо произнесе Гарик. — Не си се променила много, както се опитваш да ме убедиш.

— Аз се съгласих да работя в къщата, но не и да изпълнявам такива заповеди — спокойно отвърна тя, въпреки че в очите ѝ се четеше гняв. — А сега, свободна ли съм?

Той въздъхна.

— Да, върви.

Брена бързо излезе от стаята и се изкачи по стълбите. Влезе в малката си стаичка и затръшна вратата след себе си. Съжали за това, защото със сигурност Гарик щеше да чуе трясъка, който се разнесе из къщата, и щеше да ѝ се присмее. Защо се държеше по този начин? Дали щеше да продължава така, докато един ден тя отстъпеше? Не, този ден никога нямаше да дойде.

Съблече роклята си и внимателно я постави върху единствения стол в стаята. До леглото имаше малък сандък, който беше празен, но тя нямаше нищо свое, което да сложи в него. Единственото, което притежаваше, бяха нощницата, роклята, с която се обличаше през деня, и чифт кожени обувки, които ѝ бяха големи.

Облече роклята, която беше сложена на леглото ѝ, и веднага съжали, че я беше прала, защото сега тя беше дори по-корава,

отколкото преди. След това разпусна косата си и започна да я реши, докато светлините от огъня започнаха да се отразяват в гъстите ѝ кичури. Накрая си легна и се опита да заспи. Но сънят ѝ отбягваше и тя знаеше защо. Нямаше да се успокои, докато не разбере, че Гарик също си е легнал. Тялото ѝ беше напрегнато, тя чакаше да чуе вратата долу да се отвори и затвори. Мина сякаш цяла вечност. Защо ѝ беше нужно първо да чуе, че Гарик си е легнал? Когато вратата на собствената ѝ стая се отвори, Брена откри отговора. Това беше предчувствието, че той ще дойде. Дали не беше ѝ подсказал погледът, който ѝ отправи, преди тя да си тръгне?

Беше застанал на вратата, а върху себе си имаше само късата копирена роба, която му беше донесла. Гърдите му бяха открити и краката му бяха голи. Скоро щеше да бъде съвсем близо до нея.

Брена се изуми от собствените си мисли. Нямаше да позволи това да се случи. Гарик притежаваше сила, но тя можеше да го надхитри.

— Какво искаш? — попита го тихо.

— Теб — беше краткият отговор.

Тя се повдигна на лакът, а косата ѝ се разпиля по раменете.

— Предполагам, че това е един от тези мигове, когато тялото ти има нужда от жена?

— Имаш добра памет — недоволно каза той.

— В този момент не Гарик ме желае, а неговото тяло. Тук ли ще го правим, или предпочиташ твоето легло?

При тази отстъпчивост той набръчка чело и се замисли.

— Виждам, че не можеш да решиш, Гарик. Тъй като това легло е прекалено малко за теб, аз ще дойда с теб.

Стана и се запъти към вратата, а върху устните ѝ играеше чувствена усмивка. Спря до него и нежно положи ръка върху гърдите му.

— Ако си променил решението си, кажи ми сега, преди да съм стигнала твърде далеч.

Объркването му премина и той мрачно каза:

— Не, не съм се отказал.

— Хайде, тогава — прошепна тя и напусна първа стаята.

Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Щеше да бъде бесен, че си играеше с него, но тя нямаше да изпита гнева му, докато той не я

хванеше, а това нямаше да се случи, беше сигурна, че ще му се измъкне. Когато стигна стълбите, бързо се спусна и хукна към външната врата. Навън, в тъмнината, щеше да намери място, където да се скрие, докато ядът и желанието на Гарик преминат. Но вратата беше заключена, нещо, което тя не бе предвидила и преди да успее да отмести резето, той беше вече до нея.

Извика, когато я повдигна на рамо. Риташе и се извиваше бясно и той почти не я изтърва на път за стаята. Звучното шляпване по гърба ѝ не преустанови борбата ѝ, само я засили.

Той затвори вратата на стаята с крак и хвърли товара си на леглото. Брена бързо се измести в края на леглото. Върху устните му имаше цинична усмивка.

— От една крайност в друга? Тук ще се чувстваш удобно между двете.

— Говориш с недомлъвки — каза Брена успокоена, че не беше толкова ядосан.

— Така ли мислиш? Тогава ми обясни представлението, което ми спретна преди няколко минути. За какво беше всичко това?

— Не знам за какво говориш.

— Би трябвало да предположа такова нещо, след като добре познавам природата на жената. Трябваше да разбере, че не беше искрена. Наистина не очаквах да избягаш от мен като изплашена девица. Каква игра играеш, Брена? Обясни ми правилата ѝ.

— Това не е игра. Нима наистина очакваш от мен да те приемам с отворени обятия?

— Да, последната ни среща ме наведе на такива мисли.

— Високомерен мръсник! — избухна тя. — Забрави ли, че тогава ме излъга? Каза, че няма да се възползваш от мене, а го правиш. Тогава аз просто бях любопитна.

Той се разсмя.

— Значи любопитството ти беше предизвикало тази страст у теб?

— Лъжец! — възкликна тя. — Тогава ти ме събуди, не аз теб!

— Но ти не се опита да избягаш. И още нещо, което не би могла да отречеш, ти беше тази, която ме принуди да продължа. Ще отречеш ли и това?

Тя се засмя дяволито.

— Ти не би могъл да разбереш това, нали? Тогава за теб актът беше приключил, но за мен не беше същото.

Той се намръщи и тя продължи:

— Ти нямаш вина. Просто на мен ми трябваше повече време, за да разбера изцяло тайната.

— Тайната?

— Да, да стигна до края, както ти го наричаш. Трябваше да разбера какво прави акта толкова желан.

— И успя ли да му се насладиш?

— Да, успях.

Лицето му стана мрачно и той запита:

— Тогава защо бягаш от мен?

— Само защото веднъж ми е било хубаво не означава, че мисля само за това, както вие мъжете правите. Любопитството ми беше задоволено и аз мога да продължа да живея, без постоянно да го правя.

— Акт! — Той беше ядосан. — Нима не знаеш друга дума?

— Каква? Със сигурност не е правене на любов, защото в това, което правихме, нямаше любов. Ти просто задоволи едно желание на тялото си. Така че не идвай при мен за нещо, което можеш да направиш с всяка жена.

— Но аз дойдох при теб. — Той се усмихна.

В очите на Брена се четеше гняв.

— Няма да позволя да ме използваш само за задоволяване на плътските си нужди.

— Значи отказваш — спокойно произнесе той. — Тогава знай, че това няма да ме спре да те имам.

— Често ли изпитваш нужда да бъдеш с жена?

— Защо?

— Не мислиш ли за Морна?

Очакваше да възпламени гнева му с този въпрос, но не беше си помисляла, че е възможно чертите му да придобият такъв смразяващ вид, от който по гърба ѝ полазиха ледени тръпки.

— Как си разбрала за Морна?

— Нима не знаеш, че не трябва да водиш битка с врага, преди да го познаваш добре.

— Ти ме смяташ за свой враг?

— Със сигурност не си ми приятел или съюзник. Да, ние сме врагове.

— Не — студено каза той. — Ние сме господар и роб. Воюваме с думи, не с оръжия. А аз вече се уморих от приказки.

— Значи ще ме освободиш? — с надежда попита тя.

— Да, ще бъдеш свободна след акта, както ти го наричаш.

Внезапното му движение я изненада и тя панически се отдръпна от него. Но не беше достатъчно бърза и той успя да я хване за крака.

— Пусни ме.

— Не, Брена, не още.

Той повдигна нощницата ѝ. Брена го ритна с другия си крак, но той само се разсмя и хвана и него. След това леко повдигна двата ѝ крака и ги разтвори. Застана на колене и постави краката ѝ върху раменете си. Нямаше нужда да маха наметалото, защото то само се беше разтворило и набъбналият му член се притисна в нея, търсейки влажния ѝ отвор.

— Извратено животно! — извика тя.

— Не, просто в този момент искам да те имам, това е всичко — измърмори той.

Тя заплашително го изгледа.

— Досега ти предизвика само гнева ми. Ако продължиш да ме насилваш, ще си спечелиш и омразата ми. А това не е за препоръчване, защото никъде няма да намериш спокойствие.

Отговорът му беше да влезе дълбоко в нея, което предизвика сълзи в очите ѝ. Този път беше груб и докато шепнеше проклетия в ушите му, той свърши. Пусна краката ѝ и легна до нея. В момента, в който я освободи, тя скочи от леглото, сякаш то я изгаряше, и избяга от стаята, затръшвайки първо неговата врата, после своята.

Гарик удари с юмрук по леглото и произнесе някакво проклетие.

Това, което възнамеряваше да бъде схватка на удоволствието, се превърна в победа, която сега не го радваше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Първият сняг падна чак в края на есента, но натрупа дълбоки преспи. С него се развихри и буря, която продължи цяла седмица. Езерата и изворите замръзнаха. Малко бяха смелчаците, които дръзваха да излизат навън. Гарик беше един от малкото. Беше заминал две седмици преди да започне бурята и все още го нямаше.

В деня, когато ветровете се успокоиха, Анселм дойде в дома на Гарик и доведе със себе си една прекрасна кобила. Жена му беше научила от Лини, че това животно е принадлежало на Брена. Цели три месеца той си беше мислил за чернокосото момиче. Синът му не беше доволен от нея и това не му даваше мира. Съжаляваше, че я беше дал на Гарик и въпреки че не я беше виждал доста време, беше сигурен, че не е направила нищо, за да подобри лошото настроение на сина му.

Анселм бе дал момичето на Гарик с надеждата, че тази красавица ще го накара да забрави онази кучка, която беше превърнала един жизнерадостен младеж в студен циник. Когато Гарик потърси сестрата на Брена и след месец говори с леля й, Анселм допусна, че желанието му да научи повече за момичето беше обещаващо начало. Но след това той не се промени, напротив, стана по-мрачен и Анселм не можеше да си обясни защо. Сега Гарик прекарваше седмици, обикаляйки хълмовете и Анселм го виждаше много рядко.

Отсъствията на Гарик ставаха все по-дълги. Това последно пътуване на север продължаваше вече три седмици. Анселм също бе започнал да се тревожи, но би изчакал още няколко дена, преди да започне да го издирва. Жена му обаче настоя.

— Хей, стари човече, тук ли си?

Ерин се подаде от дъното на конюшната увит в разноцветни кожи.

— Тук съм — отвърна той.

Анселм го изгледа с недоволство.

— Виждам, че Гарик все още раздава кожи на слугите си.

— Да, тук ни обличат по-топло, отколкото ти обличаш твоите хора — рязко отвърна Ерин.

Анселм не би приел такъв отговор от един роб, но към Ерин имаше по-особено отношение. Беше служил на баща му, сега на сина му и много години двамата бяха разговаряли за какво ли не.

— Доведох ти още една кобила. Ще имаш ли място за нея?

— Дали има място? — промърмори Ерин и хвана за поводите коня. — Разбира се, че има.

— Трябва обаче да знаеш, че не е за Гарик.

— Така ли?

— Подарък е за Брена — дрезгаво каза Анселм. — Кажй това на сина ми, когато се завърне.

— Богове! — изкикоти се Ерин. — Откога си започнал да подаряваш такива подаръци на робите?

— Това няма значение, старче. Къде е момичето? В помещенията при жените?

— Не, тя живее в къщата.

Анселм беше изненадан от тази новина и се засмя.

— Значи не съм грешил толкова много по отношение на момичето.

— Искаш ли да ти кажа какво мисля? — попита го Ерин, а очите му се смееха.

— Върши си работата — прекъсна го Анселм и се запъти към къщата.

Брена беше в къщата, където прекарваше голяма част от времето си, защото там беше топло и приятно. Върху масата имаше остатъци от храната ѝ. Тъй като Гарик го нямаше, Ярмил се беше върнала в къщата. Тя подлудяваше Брена с постоянните си изисквания. Но от една седмица тази жена се беше прибрала в дома си и оттогава не беше се връщала. Тъй като нея я нямаше, Яни и Мойда също не идваха в къщата. За Брена самотата ставаше непоносима и тя би се зарадвала дори на Ярмил. Въпреки че двете не си приказваха, Ярмил си мърмореше нещо на себе си и това разведряваше обстановката.

Един ден Брена случайно откри, че Ярмил изпитва дълбока омраза към Елоиз и към двамата ѝ синове. Брена не можеше да си го обясни, тъй като Ярмил работеше за Гарик. Тя се зачуди дали Гарик е наясно с чувствата ѝ.

Брена прибави още дърва в огъня, след това се отпусна на стола и се загледа в пламъците. Не искаше да си го признае, но Гарик ѝ липсваше. Когато беше край нея, се чувстваше напрегната, защото не знаеше какво би изискал от нея и как щеше да реагира самата тя — ще се съгласи, или ще откаже. Но когато Гарик си беше вкъщи, не усещаше как тече времето. Винаги беше нащрек, оживена както никога досега. А нощем се превръщаше в кълбо от нерви, изгаряща от копнежи.

Отношението му дълбоко я нараняваше. Може би щеше да му прости, ако беше нежен към нея както преди. Нощта, в която беше мил с нея и тя с желание му се беше отдала, остана забравима за нея. Никога не би могла да забрави тези мигове, които той ѝ беше подарил. Накрая я беше прегърнал така, сякаш тя наистина го интересуваше и Брена се беше предала на близостта, която ги свързваше.

Но последния път беше толкова груб! Как го мразеше за това! На следващия ден избяга от къщата и се опита да разсее гнева си, като препуска лудо с най-бързия от конете при Ерин. Това ѝ помогна донякъде. Наистина се чувстваше по-добре, когато на връщане мина край Коран и му предложи да го качи на коня, за да стигнат заедно до къщата. Но той внимателно погледна коня и поклати отрицателно глава.

— Ще вървя пеш, Брена.

— Какво правиш тук? — попита го тя, докато се движеше редом с него.

— Изпратиха мен и Ейвъри да търсим една крава. Отлъчила се от пасбището.

— Открихте ли я?

— Да, сега Ейвъри я връща обратно.

— Хайде, Коран — убеждаваше го тя, — защо да ходиш пеш, къщата все още е доста далеч?

Той завъртя глава и прикова поглед към земята. Коран беше само една или две години по-голям от Брена. Висок младеж с приятно лице, той никога не беше роптал срещу положението си на слуга. Тя го харесваше и не можа да се сдържи да не се разсмее.

— Ела, Коран, не ме карай да си мисля, че компанията ми ти е неприятна.

Накрая той се предаде и тя му помогна да се качи зад нея. Не се бе чувствала така от много време. С палав блясък в очите пришпорваше коня и той се носеше с главоломна бързина. Коран се вкопчи в Брена, защото му беше мил животът, и шепнеше молитви в ушите ѝ. Тя се смееше от сърце и с все сила забиваше пети в хълбоците на коня, като така принуждаваше Коран да я сграбчва още по-здраво. Не забеляза конника на хълма, който изпадна в бясна ярост, виждайки я заедно с Коран. Не я интересуваеше нищо. Чувстваше се чудесно, но за твърде кратко.

В мига, когато видя изражението върху лицето на Гарик и разбра, че никакво обяснение не би помогнало, се ядоса на себе си.

Тъжно въздъхна. От два месеца той напълно я пренебрегваше. След това започна да ходи на лов и по цели дни го нямаше. А когато се прибираще, винаги беше много късно. Тогава тя се чудеше дали не е бил с Морна. Или е при Яни и Мойда. Може би робините на баща му и дори Корделия му допадаха повече. В такива моменти Брена нервно обикаляше къщата, уверявайки себе си, че има право да се сърди и недоволства. Нощем не заспиваше, а го очакваше да се завърне.

Една нощ, когато той за трети пореден път закъсна, тя си легна, без да го дочака. Когато накрая се прибра призори пиян и в отвратително настроение, въпреки че яденето му беше топло на огъня, той я събуди, за да му прислужва.

Въпреки че държанието му не търпеше отказ, беше прекалено ядосана, за да се страхува от него. Напълни една голяма купа със супа, но я изгърва на масата, изсипвайки половината върху него. Знаеше, че го е заболяло, но фактът, че нищо не каза, охлади недоволството ѝ. Тогава той я освободи и тя бързо напусна стаята. На другия ден случилото се беше забравено.

Брена се стресна от силното хлопане по вратата. Почувства как пулсът ѝ се ускорява, защото само Гарик би могъл да удря така. Той щеше да се чуди защо вратата е заключена. Всъщност бяха заключили всички врати, откакто една сутрин, когато отиваше за вода, бе открила едно бездомно куче убито и хвърлено върху навеса на вратата. Ярмил силно пребледня, но не каза нищо на Брена и я остави да се чуди кой би направил такова нещо.

Тя широко отвори вратата с намерението веднага да каже на Гарик защо е заключено. Но вместо Гарик пред себе си видя Анселм, загърнат в тежка кожена пелерина, която го правеше да изглежда още по-огромен, отколкото всъщност беше. Изненадата ѝ беше пълна, но само след секунди в очите ѝ заблестя нескривана омраза.

Въобще не се замисли, а веднага се насочи към масата, откъдето сграбчи най-дългия нож, който се намираше върху нея. Но в сляпата си ярост действаше необмислено и когато се обърна да се хвърли върху него, Анселм вече беше зад нея. Хвана китката ѝ, а с другата си ръка изби ножа. Тя остана на място, наблюдавайки го как взема ножа и оглежда стаята за други. След като се увери, че няма опасни оръжия, той отиде и затвори вратата. Когато се обърна към нея, известно време се измерваха с поглед. Накрая той се раздвижи. Насочи се решително към масата и премести пейката.

— Не искам да те нараня, момиче — дрезгаво произнесе той и прочисти гърлото си, преди да продължи отново с по-мек глас. — Можеш ли да ме разбереш? Научи ли вече нашия език?

Брена не каза нищо и дори не се помръдна. Тя го гледаше подозрително. Каква работа имаше той тук, когато Гарик го няма?

Анселм си играеше с ножа и наведе глава, за да разгледа дългото острие на светлината.

— Точно такава реакция очаквах от теб — меко каза той.

Брена се намръщи. За какво говореше? Наостри слух, за да го чува по-добре.

— Предполагам, че не трябваше да идвам. Много малко време е минало, за да забравиш това, което направих, или да го разбереш. Мразех народа ви за това, което сториха на сина ми. Когато имаш свое дете, ще ме разбереш. Гарик може да прости, защото от майка си се е научил да бъде милостив, но аз не мога. Ние сме горд и отмъстителен народ, но аз сгреших, като наказах теб и близките ти за нещо, за което нямате вина. Келтите, които живеят на север, държаха сина ми в тъмница цяла година, а той беше само на седемнадесет години. Не са му давали друга храна, освен овесена каша, която и кучетата не биха яли. Измъчвали са го, за да се забавляват, но са внимавали да не го убият, тъй като са възнамерявали да го използват при размяна на пленници. Когато Гарик успя да избяга и да се върне при нас,

приличаше на сянка. Трябваше да мине около година, за да възвърне напълно силите си и белезите му да зараснат.

Анселм погледна Брена с тъжни очи.

— Знам, че не разбираш това, което ти говоря, чуваш ме, но нямаш представа какво ти казвам. Ти ми харесваш, възхищавам се от духа ти и съжалявам, че те откъснах от земята ти, но ти никога няма да узнаеш това. Все пак бих могъл да направя така, че един ден да не ме мразиш, както ме мразиш сега.

Брена се изкуши да отвърне на Анселм на собствения му език и да му каже, че е разбрала всичко. Това би ѝ дало някакво удовлетворение, защото ще се почувства унижен, но реши да не издава единствената си тайна, която би могла да ѝ помогне, когато бъде готова да избяга. Освен това бе объркана от разказа за това, което други келти са причинили на Гарик, и разбра защо Анселм е жадувал за отмъщение, въпреки че тя никога нямаше да му прости злото, което той и хората му бяха причинили на семейството ѝ. Гарик поне беше рискувал да бъде хванат от хората, които е нападал. Дори е било възможно да го убият, не само да го държат затворен. Анселм стана и остави ножа на масата.

— Знам, че ако ти се предостави възможност, отново ще ме нападнеш — каза Анселм с обичайния си груб тон, — но не се опитвай. Все още не искам да умирам, не преди да съм участвал в други битки и отгледал внуци. Тогава мога да се присъединя към Один във Валхала.

Той отиде до огнището, за да стопли ръцете си на огъня. Сякаш предизвикваше Брена да вземе ножа от масата. Или може би показваше, че има желание да ѝ вярва. Но тя не се помръдна.

Анселм продължи да говори, сякаш така искаше да прочисти съвестта си.

— Откакто те видях за първи път, не съм спирал да мисля за теб. Но виждам, че се чувстваш добре в дома на сина ми. Да, ти не си зле тук, а настроението на Гарик е от лошо, по-лошо. В теб ли е причината? — внезапно той измърмори. — Сякаш щеше да ми отговориш, дори да можеше. Трябва да съм голям глупак да говоря на човек, който не разбира и думата. А трябва съвсем да съм си загубил ума, щом подарявам кон на една робиня. Какво ли ме накара да взема

такова решение? На Гарик няма да му хареса, но когато разбере, че сивата кобила е била твоя, сигурно ще ти разреши да я яздиш.

Брена трябваше да притвори очи, за да прикрие радостта, която заблестя в тях, когато разбра, че Уилоу е тук и ще я дадат на нея, не на Гарик.

Анселм се насочи към вратата и Брена се загледа с любопитство в гърба му. Защо той правеше това? След всичко, което ѝ беше причинил, сегашното му поведение беше необяснимо за нея.

Сякаш чул въпроса ѝ, Анселм се обърна.

— Ерин ще ти каже за коня. Не очаквам да промениш отношението си към мен, но това е само началото. — Той се разсмя. — Моята постъпка ще те накара да се замислиш върху мотивите ми.

Каквито и да бяха те, Уилоу беше тук. Сега тя можеше да излезе навън в ледената зима. Трябваша ѝ панталони, за да язди спокойно и да се предпазва от студа. В оживлението си Брена се завъртя радостно из стаята. Отдавна не се бе чувствала така щастлива. За щастливото ѝ настроение беше виновен Анселм, но това ни най-малко не я смущаваше. Гарик би могъл да ѝ забрани да си получи Уилоу след случката с двамата мъже. Но сега той не беше тук. А когато се върнеше, е, добре, нека тогава се опита да я спре.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Брена влезе в конюшните и бързо затвори вратата, за да не излезе топлото. Тя се беше увила в тежката пелерина от меча кожа, която Гарик ѝ беше подхвърлил в един от последните дни на лятото. Тук всички роби имаха такива горни дрехи, съшити от стари кожи, които бяха негодни за продажба. Брена не беше доволна от нейната, защото, въпреки че беше чиста, беше груба и при това ужасно тежка. Беше сигурна, че Гарик нарочно я е избрал. Но тя беше принудена да ходи с нея, докато не намери начин да влезе в заключенния склад, където Гарик държеше всичките си дрехи и хранителни запаси. Беше решила да се запознае със съдържанието му с помощта на Ерин. За бягството ѝ бяха нужни оръжия, които също се намираха там.

В конюшните беше топло и острата миризма на коне и тор я изпълниха с носталгия по дома. Като дете беше прекарвала голяма част от времето си в конюшните на баща си. Всеки път, когато не се упражняваше с някакво оръжие или не следваше Ангъс, беше там.

Ерин не се виждаше никъде. Може би спеше и Брена не искаше да го буди. Беше ѝ трудно да сдържа радостта си, когато видя Уилоу. Брена се затича към кобилата и от вълнение в очите ѝ заблестяха сълзи.

— Уилоу, сладката ми Уилоу. Мислех, че никога вече няма да те видя — разплака се тя.

Не вярваше, че ще види нещо или някого от дома си, включително леля си и сестра си. Веднъж помоли Гарик да я заведе да ги види, но той беше отказал, без да ѝ даде някакво обяснение, а тя беше прекалено горда, за да го моли втори път.

Брена прегърна Уилоу и животното изпръхтя и завъртя глава в отговор.

— Толкова съм щастлива да те видя отново — нежно каза Брена, — че дори ще ти простя последния път, когато ме хвърли на земята. Тук е истински ад, но с теб ще ми бъде по-лесно да го понасям.

— Кой е там? — обади се Ерин и след малко се показа от дъното на помещението. — О, ти ли си? Какво те води тук?

Брена нервно захапа долната си устна. Не искаше да лъже Ерин, но никой, дори този възрастен човек, когото имаше за свой приятел, не трябваше да знае тайната ѝ.

— Вчера Анселм дойде в къщата — каза накрая Брена. — Говори много, но аз не разбрах нищо, затова дойдох да те питам какво иска той.

Тя отново се обърна към Уилоу и този път радостта пролича в думите ѝ.

— Това е кобилата ми, Ерин. Какво прави тук?

Ерин се разсмя. Не беше разбрал, че Брена го излъга.

— Отново е твоя, Анселм ти я връща.

— Каза ли защо?

— Не, само ми каза да обясня на Гарик, че конят е за теб, не за него.

Брена не можа да сдържи смеха си.

— Мислиш ли, че Гарик ще се сърди?

— Разбира се, той и без това е вечно сърдит. Не мога да разбера какво става с това момче. Сега е по-зле, отколкото преди няколко години, когато за първи път се промени към по-лошо.

— Говориш за времето, когато Морна го е напуснала?

— Да.

— Предполагаш ли, че може да е в такова настроение, защото Морна се е върнала? — продължи Брена.

— Наистина не знам.

Брена също виждаше как се държи Гарик. Когато го видя за първи път, той често се шегуваше. Сега тя не го чуваше да се смее, а когато говореше, беше груб и рязък. Преди да замине последния път, дълго време не си бяха говорили. Между тях сякаш се водеше някаква тиха война.

В началото Брена смяташе, че причината е у нея. Но с течение на времето все повече се разколебаваше. Сега беше сигурна, че единствено завръщането на Морна го е променило. Дори и сега Морна беше част от него. Единственото, заради което той я мразеше толкова много, беше, че някога я беше обичал безгранично. Тази мисъл разстрои Брена и тя я пропъди, за да не се измъчва.

— Ще поюздя Уилоу, имаш ли нещо против, Ерин?

— Не, но...

Тъй като той не продължи, тя се усмихна.

— Дали ще се върна?

Той поклати глава и тя прибави:

— Все още не е дошло времето да напусна къщата на Гарик.

— Но сега ти си със собствената си кобила и тя може да те отведе, където пожелаеш.

— Не може да ме върне у дома, Ерин — тихо каза Брена и погледът ѝ помръкна за малко. — Ела и ми помогни да се кача. Отдавна не съм яздила, а с Уилоу не съм била от месеци. Няма да се бавя, защото съм сигурна, че студът ще ме принуди скоро да се прибера у дома.

— Вече наричаш това място свой дом? — отвърна Ерин, докато ѝ помагаше.

— Домът е там, където е сърцето, а моето сърце е отвъд това неприветливо море.

— За твое добро, момиче, се надявам, че един ден сърцето ти ще бъде тук.

Гарик си пробиваше път през гъстите борове, но в края на гората спря коня си. Един конник преминаваше през равната местност, покрита със сняг. Той ясно виждаше ездача, защото въпреки здрача небето беше достатъчно светло.

Гарик се възхити от грацията на сребристосивата кобила, която се стрелкаше през полето, но това красиво животно не беше негово, нито на някой от съседите му. Такъв кон беше виждал в конюшните на баща си. Ездачът беше дребен, не можеше да бъде баща му, нито брат му Хю. Майка му? Любопитството му нарастваше. Но изведнъж кожената шапка на ездача падна и той видя черната коса. Тогава любопитството му се смени с гняв. Брена е откраднала един от конете на баща му, друго обяснение не можеше да има. Тя се опитваше да избяга. Първата му мисъл беше да я настигне и да ѝ покаже, че се е провалила. Но конят му се размърда и по този начин му напомни, че е изморен и няма да издържи уморителна езда.

Преди Гарик да реши какво да прави, Брена обърна коня и се насочи към падналата шапка, но не спря, а се опита да я вземе. Гарик се вцепени. Можеше да си счупи врата, ако за секунда загубеше контрол над животното. Тя направи завой и отново се насочи към шапката, за да опита още веднъж. Този път успя и дори я подхвърли във въздуха, както правят децата, когато са спечелили жадувана награда. Въпреки голямото разстояние между тях до него достигна звънкият ѝ смях. Изненада го още повече, когато я видя да се връща в посоката, от която беше дошла и той забрави гнева си, че бе откраднала един от конете на баща му.

Тя не се опитваше да избяга, както си беше въобразил в началото. Нямаше да се наложи да я наказва. Беше щастлив, защото не искаше да я наранява. Вече не можеше да я вижда, защото се беше скрила зад хълмовете, по пътя за дома му, но смехът ѝ все още звучеше в ушите му. В много случаи Брена реагираше като дете. Гневните ѝ избухвания, пълното ѝ непокорство, безразсъдната ѝ смелост, на която беше свидетел само преди минути. Тя все още живееше с миналото, с дните от детството, когато се е възприемала като сина на лорд Ангъс, а не дъщерята, каквато всъщност бе. От Лини беше научил доста неща за Брена и повечето от тях противоречаха на казаното от Корделия. Не знаеше на коя от двете да вярва. Беше по-склонен да вярва на Корделия, защото тя потвърждаваше собственото му мнение за жените. Но знаеше, че в думите на лелята също имаше истина. Беше му казала, че Брена все още се оформя като характер.

По дяволите! Беше като омагьосан. Дори и да се мъчеше, не можеше да изгони от съзнанието си тази чернокоса девойка. Беше се надявал дългото отсъствие да му помогне, но дори когато ловуваше, Брена беше в мислите му. Малко успокоение беше, че Брена беше разсеяла мислите му за Морна, тъй като и сега той беше толкова мрачен, колкото и преди. Русата измамница и опърничавата чернокоса девойка — между тях нямаше никаква разлика, защото не можеше да вярва на нито една от двете.

Той пришпори коня. Връщаше се с много и най-различни кожи, които щяха да обработят за пролетта, когато отново щеше да отпътува за пазарите на изток. Беше изненадал две черни мечки по време на зимния им сън и беше убил едната.

Това беше чудесен повод, за да повика приятели и съседи, и да празнуват. На Брена това нямаше да ѝ хареса, но да върви по дяволите. Напролет щеше да продаде мечата кожа, а защо не и самата Брена. Така щеше да я пропъди от мислите си. Но дали наистина щеше да я забрави?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Брена стоеше пред огъня в кухнята, наметната с топло вълнено одеяло, и енергично разтриваше ръцете си, за да прогони студа от тях. Съмняваше се, че някога би могла да свикне с това мразовито време, но следващия път, когато отново излезеше навън, щеше да е по-добре подготвена.

Тих шум привлече вниманието ѝ и тя бавно се отдалечи от огъня. Загърна се и отвори вратата, като остана скрита зад нея, за да не чувства толкова студа, който веднага нахлу. Яни, Рейна и Мойда бързо влязоха. Старата жена закачи наметалото си на вратата.

— Защо заключваш къщата, момиче? Това няма да се хареса на господаря.

— Да не би да не си чула за закланото куче? — язвително запита Брена.

— Всички знаем, но то не е причина да заключваш — каза Рейна и отиде до огнището, за да прибави още дърва. — Без съмнение, това е дело на клана Боргсен — продължи тя. — Войната между двата клана Хаардрад и Боргсен отново взема жертва. Сега те убиват само животните.

— За какво воюват? — попита Брена.

— Сега няма време за това — намеси се Яни, докато събличаше горната си дреха. — Гарик се завърна и отново е поканил приятели.

Брена се развълнува, но мисълта, че щеше да има празник като предишния, ѝ причини болка.

— Къде е той?

— Отиде да събере хора, за да донесат мечката, която е убил — радостно отвърна Мойда, оживена от мисълта, че къщата отново щеше да се изпълни с веселие.

— Ерин ни изпрати, за да приготвим стаята за гости. Коран ще донесе бира от склада.

— И колко време ще продължи празникът?

— Това не може да се каже. Сега е зима и тъй като няма работа, може да продължи със седмици.

Как щеше да се държи Гарик след триседмичното отсъствие? Дали щеше да се зарадва, като я види? Но осъзнала за какво всъщност мисли, тя се ядоса на себе си и забърза към голямата зала. Не трябваше да забравя, че се беше заклела да мрази Гарик. Нямахше дори да му се усмихне за добре дошъл. Преди той да влезе, Брена беше решила как да се държи. Но когато го забеляза застанал недалеч от нея, почувства сърцето ѝ да бие по-бързо и моментално гневът ѝ изчезна. Той беше заедно с Перин. Смееха се на нещо, което другите бяха казали. Тогава той я видя и двамата се обгърнаха нежно с погледи.

Тя се загуби в тези сини очи, които все още се смееха, но това беше съвсем за кратко. Нещо в нея ѝ прошепна, че не трябва да се поддава на чувствата си и тя с мъка отвърна поглед. Само след миг усети присъствието на Гарик точно зад себе си. Той хвана ръката ѝ и я изведе от залата. Минаха край Перин, който се усмихна, но не каза нищо. Гарик я поведе нагоре по стълбите.

Когато стигнаха втория етаж, тя се откъсна от него.

— Къде ме водиш?

— В леглото — отвърна той и бързо я сграбчи, преди тя да успее да избяга.

— Но ти имаш гости!

Гарик весело се разсмя, нещо, което рядко правеше.

— Те могат да чакат, аз не мога.

Докато я носеше към стаята, Брена се почувства обзета от желание. Затвори очи и започна да се бори със себе си, за да не се отдаде на Гарик.

— Пусни ме!

Той дяволито се засмя.

— Щом искаш.

Той я пусна върху леглото и я последва, разтваряйки краката ѝ с колене.

Тя съсредоточи всичката си сила в ръцете си и го удари, но не успя дори да го помръдне.

— Възможно ли е да не съм ти липсвал? — подразни я той, докато разкопчаваше колана си.

Тя се отпусна на лакти и предизвикателно го погледна.

— Да си ми липсвал? Ти не си единственият мъж тук.

Студенината, която се появи в очите му, я изненада.

— Няма да се занимаваш с други мъже, освен с мен.

Сега Брена се ядоса.

— А приятелите ти? Казаха ми, че ти им позволяваш да имат, която от робините ти си избераат.

Той се засмя.

— Съгласи ли се накрая, че те притежавам, Брена?

— Не, но ужасните ти приятели мислят, че съм твоя — разгорещено отвърна тя.

— Не се тревожи за това. Те няма да те безпокоят.

— Значи ще им кажеш да не ме закачат? — не можа да скрие изненадата си.

— Да.

— Защо го правиш? — Въпросът ѝ прозвуча скептично. — Със сигурност не е заради мен.

— Достатъчно е, че засега не искам да те делия с други.

Това я ядоса дори повече.

— Засега! Значи, когато ти омръзна, просто ще ме подхвърлиш на тях. Нека тогава ти кажа нещо. Ти ме предупреди да не се занимавам с други мъже. Сега запомни какво ще ти кажа. Ако пожелае някой мъж независимо дали е роб или свободен, ще го имам и ти няма да ме спреш.

— Ще те бия с камшик, ако направиш това.

— Тогава направи го сега, проклетнико! — избухна тя. — Няма да ме изплашиш.

— Това ще ти хареса, така ли?

Той се наведе към нея.

— Имаш страхотни начини да ме отвличаш от целта ми.

Сълзи запариха в очите ѝ, когато той повдигна с едната си ръка роклята ѝ, а с другата смъкна панталона си. Чувстваше се като блудница.

— Мразя те, Гарик! — просъска, опитвайки се отчаяно да спре сълзите на безсилие.

Той не каза нищо, но когато я погледна и видя сълзите в очите ѝ, се вцепени.

— Защо плачеш? — Беше безкрайно нежен. — Нараних ли те?

— Не, мога да понеса всякаква болка, която ми причиниш.

— Тогава защо плачеш?

— Никога не плача — сопна се тя по детски.

— Очите ти са пълни със сълзи, Брена. Нима това е само защото искам да правя любов с теб?

— Ти не правиш любов. Ти се налагаш над жертвата си.

— Ще ми позволиш ли да те любя?

— Не.

Той се наведе и изпи с целувки сълзите ѝ.

— Не можеш да разбереш, Гарик.

— Не е вярно — каза той, взе лицето ѝ в ръцете си и я целуна. —

Ти предпочиташ да съм нежен с теб, не да те насилвам. — Накрая прошепна в ухото ѝ: — Но от всичко най-много предпочиташ да не го правя. — Отново я целуна страстно по устните и тя инстинктивно му отвърна. — Нали съм прав, Брена?

Тя се почувства като кукла в ръцете му и механично отвърна.

— Да, прав си.

— Тогава си върви.

Брена широко отвори очи. Магията на мига се беше стопила.

Той си обу панталона.

— Можеш да си вървиш. Нали това е твоето желание?

— Не разбирам — отвърна тя и когато го погледна, изненадата ѝ беше видима. — Не ме ли искаш повече?

Той се засмя.

— Казваш, че ме мразиш, че си против желанията ми и когато направя това, което искаш, започваш да спориш с мен. Решавай, Брена.

Тя стана и бързо излезе от стаята. Слезе по стълбите и срещна Яни, която носеше празни чаши. Спря момичето и ѝ предложи да занесе чашите вместо нея. Преди Яни да успее да каже нещо, Брена ги грабна от ръцете ѝ и влезе в залата.

Когато видя за кого са предназначени, почувства как отвътре в нея се надига гняв. Анселм и Хю бяха пристигнали заедно с Баярд и още двама мъже. Брена изскърца със зъби и отиде до дългата маса, където се бяха разположили мъжете. Когато мина край Перин, той ѝ смигна и това неволно я накара да се усмихне. Подаде чашите на двамата мъже, които не познаваше. След това сложи друга до Баярд, който разговаряше с Горм и не я забеляза. Когато накрая стигна до

Анселм и Хю, върху лицето ѝ се изписа омраза, която бързо беше сменена от усмивка, тъй като видя Гарик, който зае мястото си на масата.

В следващия момент Брена се намери в ръцете на Хю, който я сграбчи за кръста и я събори в скута си.

— Значи си я опитомил, братко. Не мислех, че ще успееш.

Брена си наложи да не мърда. Ако беше някой друг, щеше да се закачи с него, но не и с Хю, когото презираше.

— Имаш я от три месеца и рядко си вкъщи, за да я използваш както трябва. Защо не ми я продадеш? Ще ти дам три от най-хубавите ми коне, а ако настояваш, може да ти дам и четири.

Брена внимателно наблюдаваше какво ще отговори Гарик. Веждите му се ключиха, той сложи ръце на кръста и се отпусна на стола.

Тъй като не отговори веднага, Брена почувства в себе си да се надига паника. Не бе допускала, че би могъл да я продаде, но сега с ужас осъзна, че наистина я притежава. Имаше правото да я продаде, а тя не можеше да направи нищо.

Брена се канеше да издаде тайната си, като признае, че разбира езика им и да помоли Гарик да не се съгласява, но Хю нетърпеливо я изпревари.

— Е, какво реши, братко?

— Ако беше я поискал в началото, щеше да имаш момичето, без да плащаш каквото и да било, но вместо нея ти избра сестра ѝ — припомни му Гарик.

— Мислех, че е невъзможно това момиче да бъде подчинено. Искях немирна жена, но тази едва не отхапа езика ми, когато я пробвах. Но сега очевидно се е смирила.

— Значи промени решението си, така ли? Започвам да си мисля, че ще си правиш харем, каквито имат халифите на изток. Цяло щастие е, че имаш скромна жена, която не държи сметка за останалите ти връзки.

Наоколо се чуха смехове, Анселм също се разсмя. Всички, освен Хю се развеселиха.

— Ти все още не си ми отговорил, Гарик — студено каза той.

— Защо искаш момичето? — вече със сериозен глас попита Гарик. — Тя не е толкова непоносима, колкото си мислиш. Езикът ѝ е

толкова остър, колкото острието на меча ти, но ти няма да успееш да я разбереш. Тя е упорита, предизвикателна и много темпераментна. Единственото ѝ положително качество е, че е хубава.

— Точно заради нещата, които изброи, я искам. Възхищавам се от твърдостта и решителността ѝ.

— Ще я пречупиш, Хю, защото няма да имаш търпение да се пребориш с твърдоглавието ѝ — рязко каза Гарик, след това продължи по-меко: — Но това няма значение, защото все още аз не възнамерявам да я продавам.

— Тогава аз ще се позабавлявам сега с нея — каза Хю и стана от масата хванал Брена с една ръка през кръста.

Гарик също стана, а изражението му беше мрачно и заплашително.

— Не, братко, няма да я продавам, но няма и да я дяля.

За момент Хю се поколеба, след това нервно се разсмя и пусна момичето. Брена замръзна на мястото си, почувствала напрежението в стаята като огромна тежест върху раменете си.

Докато синовете му спореха, Анселм не се месеше, но когато млъкнаха, той се обърна към Хю.

— Имаш червенокосата ѝ сестра у дома, а тази забрави. Дал съм я на Гарик и тя е негова. Ако той някога реши да я продава, ще я взема аз, защото мога да предложа повече от теб.

Синовете изгледаха баща си невярващо.

— Ти вече каза, че не би я взел в дома си, защото би се опитала да те убие — припомни Гарик на баща си. — Защо искаш да я откупиш от мен, след като си ми я подарил?

— Дадох я на теб с надеждата, че ще искаш да я задържиш, но ако не я искаш, предпочитам да я видя свободна, отколкото да я притежава някой друг.

— Значи ще ми платиш колкото поискам и след това ще я освободиш?

— Да.

— Това е нечувано, татко! — обади се Хю.

— Това е моето решение.

Брена учудено се загледа в Анселм. Отново би трябвало да му е благодарна. Проклет да бъде! Как би могла да го убие, след като е чула тези думи?

— Върви в кухнята — заповяда ѝ Гарик.

Брена се обърна и видя, че той беше намръщен. Тогава разбра, че думите на баща му са го разстроили.

— Няма нужда да ми викаш, чувам прекрасно — надменно се обърна тя към него, преди да напусне помещението.

На излизане спря при Перин и прошепна в ухото му:

— Очевидно няма да дочакаш да го видиш в добро настроение. Бедничката Яни.

— Също и аз — каза той с тъга. След това прибави: — Ще ми помогнеш, ако поне му се усмихнеш.

Брена се изсмя високо.

— Засрами се от думите си, Перин.

След това тя излезе и не видя буреносния поглед, с който я изпрати Гарик.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Брена се наслаждаваше на омайната светлина на северното сияние. В почуда тя се взираше във виолетовите проблясъци на небето. Земята, сградите, всичко беше оцветено в нюансите на виолетово. Пред нея бе самата палитра от цветове. Ако не беше толкова студено, Брена безкрайно би стояла и наблюдавала това чудо. Но студът беше наистина непоносим.

— Хайде, Коран, да вървим, преди краката ми да са се вледенили, а с тях и аз самата.

Тя забърза редом с младежа. Той също беше обгърнат от виолетовия цвят и изглеждаше като фигура от гоблен. Цяло щастие беше, че Коран я попита дали не се нуждаят от повече провизии. Нямаше спешна нужда от нищо, но Брена каза, че ръжта за хляба е на свършване и, че ако я донесяха сега, Коран би могъл да спи до късно на другата сутрин.

Брена го накара да чака, докато напълни две торби. Скри едната под пелерината си и каза на Коран, че ще продължи с него, за да огледа дали няма да открие нещо друго, което да ѝ трябва.

Това беше възможност, за която беше мечтала толкова време. Би могла да вземе оръжие и да го скрие, докато ѝ потрябва. Ако намереше по-леко наметало, щеше да го смени със своето, въпреки че това ѝ топлеше доста добре.

Беше благодарна, че е късно и останалите жени бяха заети да почистват остатъците от печеното.

Коран отключи вратата на склада и бързо запали свещта. Брена с разочарование видя, че в стаята имаше единствено хранителни запаси. Огромно буре, каквото се намираше пред къщата и в което събираха дъждовна вода, беше пълно почти догоре с ечемик. До него имаше още едно пълно с овес. По рафтовете висеше осолено месо. Имаше каци с ръж, ябълки и други сушени плодове. Огромни чували с грах, лук и орехи, по-малки торби с билки и подправки. Явно беше, че това, от

което Брена имаше нужда, се намираше зад другата заключена врата в дъното на помещението.

— Какво има в другата стая? — невинно попита Брена.

— Там господарят държи съкровищата си.

— Имаш ли ключ?

— Да — отвърна Коран, — но мога да го използвам само когато господарят ми заповяда.

— Никога ли не си влизал сам?

— Разбира се, че съм — гордо отвърна той. — Четири пъти в годината чистя и лъскам оръжията. Кожите също се държат вътре.

— Ще ми отвориш ли вратата, Коран? Искам само да надникна.

— Не, не може.

— Моля те, Коран! — по детски се примоли тя. — Господарят няма да разбере. Бих могла да огледам, докато ти напълниш чувала със зърното.

Коран бавно поклати глава. Виждаше се, че ужасно го беше страх да направи това, което Брена искаше от него. Но тя бе решена да влезе в стаята.

— Не бива да правя това, Брена. Ако господарят разбере, ще ми наложат наказание с камшик, а може и по-лошо.

— Но той няма да научи, обещавам ти — продължи да настоява Брена. — В момента той се весели и дори не знае, че сме тук. Моля те, Коран, направи го за мен.

Той се поколеба още малко и след това се усмихна добродушно.

— Добре, но само докато напълня торбата.

Коран отиде до вратата и я отвори.

— Не трябва да докосваш нищо.

Тя импулсивно се наведе и го целуна по бузата.

— Благодаря ти, Коран. Няма да забравя това.

Бузите му поруменяха, той срамежливо наведе глава и отиде да пълни торбата.

Брена широко отвори вратата, за да влезе светлина в по-малката стая. Беше очаквала да види богатства, но не и такова изобилие, каквото се разкри пред очите ѝ. Купчина кожи, броят, на които щеше да се удвои и утрои до началото на пролетта; сандък, в който бяха подредени скъпи платове — брокат, коприна, кадифе, изтъкани от най-фин материал; чаши за вино от месинг, сребро и злато с инкрустирани

скъпоценни камъни. До тях се намираха гравирани подноси и кани. Една дълга маса беше отрупана с всякакви чудати предмети — статуетки от мрамор и слонова кост, кръст, покрит със скъпоценни камъни. В едно дървено ковчеже в средата на масата Брена видя такива скъпоценности, които замаяха съзнанието ѝ — огърлица от рубини и диаманти, гривни — сребърни, златни, изящно гравирани или покрити със скъпоценни камъни. На пода имаше друго ковчеже, пълно със златни и сребърни монети.

Накрая Брена забеляза оръжията. Разположени от двете страни на стените, те бяха от всякакъв вид и големина. Арбалети, стрели, копия, брадви, мечове, саби, пики, а върху един рафт имаше ками със скъпоценности по тях. Брена отиде до този рафт и взе една от камите, върху която бяха инкрустирани кехлибари. Тя избра нея, защото кехлибарът беше любимият камък на Тор и той би могъл да ѝ помогне.

Брена погледна към арбалетите и взе един, към който имаше допълнение, пълно със стрели. Сложи всичко това в сак, прикрепен към колана ѝ, а под дрехата си затъкна меч. Когато реши да излезе от стаята, чифт прекрасни ботуши от черна кожа привлякоха вниманието ѝ. Това бяха нейните ботуши! До тях бяха дрехите ѝ, същите, с които беше на погребението на баща си. Беше с тях, когато загуби битката с Анселм Хаардрад. Бързо ги сграбчи, след това плътно се загърна с пелерината. Тъкмо навреме, тъй като Коран също току-що беше приключил.

— Не съм знаела, че Гарик е толкова богат мъж. — Тя се молеше Гарик да не забележи липсващите оръжия.

— Да, малко хора знаят това.

— Но той е толкова млад, кога е успял да събере тези богатства? В миналото сигурно често е участвал в нападения.

— Не, повечето от нещата, които виждаш тук, той донесе от изток. Господарят ни е много добър търговец.

След това Коран заключи вратите и двамата се върнаха в къщата.

Въпреки че беше среднощ, Брена все още не спеше. В стаята имаше огнище, но тя не го беше запалила и съжаляваше. Странно, но не си спомняше някога да ѝ е било студено в родната къща. Там също имаше мразовити зими. Нейният дом! Беше толкова далече...

Там вече нямаше нито един близък човек. Ужасно ѝ липсваше баща ѝ.

Ако той беше жив, щеше да премине и ада, за да я намери.

Успокояваща мисъл, но невъзможна. Лини също ѝ липсваше, тя беше близо, а всъщност толкова далеч. И можеше да е чудно, но сестра ѝ също ѝ липсваше.

„Ако не престана да се самосъжалявам — укори се Брена, — скоро ще се разплача.“ Миг по-късно тя чу стълбите да проскърцват под нечии стъпки и Гарик извика името ѝ от коридора.

— Брена! — извика той отново.

— По дяволите, трябва ли да събуждаш цялата къща? — каза Брена, докато отваряше вратата. — Без съмнение, вече си събудил майка си с тези викове, това ясно ли ти е?

— Тази добра жена е свикнала да бъде вдигана от сън по време на празник — високо каза Гарик.

— От съпруга си, да, но не и от пияния си син — тихо произнесе Брена. — А сега какво искаш?

— Не съм пиян — спокойно каза той и като се усмихна, трапчинките се появиха на лицето му. — За да отговоря на любопитството ти, ще ти кажа, че съм дошъл за теб. — Със смях той я грабна и я понесе към своята стая.

Когато влязоха, я пусна на земята, погледна я, засмя се пак, но не я доближи.

— Ще пиеш ли малко вино с мен? — предложи той.

Тя се поколеба, съмнявайки се в искрената му веселост. За първи път ѝ предлагаше вино. Беше казвал, че на робите не се разрешава вино.

— Да, ще пия с теб.

Брена се сгуши на леглото, докато той пълнеше чашите. В стаята гореше само една свещ и светлината, която хвърляше, беше оскъдна, но тя много ясно виждаше Гарик. Не изглеждаше пиян, както беше предположила в началото. Сега беше с други дрехи. Носеше тъмнозелени панталони с меки ботуши, гарнирани с бяла кожа.

Късата роба беше от бяла коприна, бродирана със зелен конец по края. На мястото на сребърния медальон, който обикновено носеше, сега върху гърдите му имаше златен медальон с огромен елмаз в

средата. Тази нощ той беше необикновено привлекателен и на Брена ѝ беше много трудно да откъсне поглед от него.

Отпи само една малка глътка от сладникаво горчивата течност, наслаждавайки са на вкуса ѝ. След това сложи чашата в скута си и се загледа в Гарик, докато той отиваше до огнището, за да запали огъня. Беше забравила студа и всичко останало, единствено Гарик я интересуваше в този момент.

Огънят се разгоря и в стаята стана по-светло. Гарик взе чашата си ѝ се присъедини към нея на нара, облегна се и отпи от виното.

Брена беше нервна, защото очакваше Гарик да направи нещо. Ръцете ѝ щяха да се разтреперят, ако не беше стиснала с всичка сила чашата си.

— Не ти ли харесва виното?

Стресна се, когато той проговори, и виновно го погледна.

— Чудесно е.

Той се засмя.

— Тогава пий спокойно, а като го свършиш, ще ти наляя още.

Брена отпи с надеждата, че така ще се подсили.

Но въпреки че виното загрея кръвта ѝ, все още беше напрегната. След известно време обаче започна да усеща, че се отпуска.

— Ако умреш, Гарик, какво ще се случи с мен?

Той я погледна с учудване.

— Нечестна игра ли започваш?

— Не, аз се бия честно, но да предположим, че не се завърнеш след някой лов.

Гарик въздъхна и замислено се загледа в чашата си.

— Тъй като нямам нито жена, нито деца, всичко, което притежавам, ще премине в ръцете на баща ми. Това ще ти хареса, Брена — сухо прибави той, а тя знаеше какво имаше предвид с тези думи.

— Защо мислиш така? Аз мразя баща ти дори повече, отколкото мразя теб.

— Ще продължаваш ли да го мразиш, ако те освободи? Това е неговото желание — раздразнено каза Гарик. — Сега той съжалява, че те е дал на мен.

Брена изпи виното си и сериозно каза:

— Тогава ме върни или ме продай на него.

Гарик я помилва по косата.

— И какво би направила за мен, ако се съглася на това?

Тя го изгледа изненадано.

— С какво бих заплатила, за да получа свободата си? Съгласна съм на всичко — промълви тя.

— Ще се любиш ли с мен?

Тя не се забави с отговора.

— Да, бих направила дори и това.

Гарик остави чашата си, притегли я в скута си и зарови глава във врата ѝ. Устните му я изгаряха като нажежени въглени и тя тихо изстена, когато те се впиха в нейните. Изпусна празната чаша и го прегърна, привличайки го по-близо до себе си. Не знаеше дали го прави за свободата си или за себе си, но сега не я интересуваше. Желаше го, затова показа несъгласие, когато я отстрани от себе си. Но когато видя, че започва да се съблича, се засмя, протегна се мързеливо и доволно, и също започна да сваля дрехите. Когато стана, се олюля.

— Изпила съм малко повече вино.

Гарик не каза нищо, но се усмихна и ѝ помогна да се освободи от дрехите си, след това я вдигна на ръце и я занесе на леглото.

Внимателно я положи и легна до нея. Тя усети ръцете му върху себе си, изненадващо нежни за толкова силен мъж.

Прегърна я, а пръстите му правеха странни, непознати неща с нея.

— Можеш да бъдеш сладка като мед, когато пожелаеш. — Гарик докосваше с устни нейните.

— Също и ти — промърмори тя, прокарайки пръсти през къдравата му коса.

— Моята красавица — шепнеше ѝ той, докато плъзгаше ръка по тялото ѝ. Устните му се спряха върху гърдите ѝ. Чувствата, които я обзеха, я накараха да му се отдаде изцяло, но тя все още му се противопоставяше. Когато ноктите ѝ се забиха в гърба му, той издържа болката и вместо да се освободи от ръцете ѝ, я целуна, дива страстна целувка, която сякаш отне цялата ѝ сила и я направи неспособна да мисли за каквото и да било.

Само Гарик я интересуваше, целувките му, ръцете му, които страстно я прегръщаха, тялото му, притиснато в нейното, и горещия му, трептящ член, който търсеше отвора в нея.

Тя произнасяше името му и го прегръщаше, сякаш трябваше да съедини тялото си завинаги с неговото. Целуваше го страстно, а цялата ѝ чувствителност се беше съсредоточила в слабините ѝ и тя заключи в дълбините си последния му тласък, чувствайки неописуемо трептене в себе си.

Стигнала върха на удоволствието, Брена се пренесе в царството на съня.

Гарик дълго я наблюдава, а върху лицето му се четяха нежност и любов. Накрая той я прегърна и също заспа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Шум от битка събуди Брена от дълбок сън. Тя скочи от леглото и грабна първата дреха, която ѝ попадна. Бялата роба на Гарик. Едва стигаше до коленете ѝ, но точно сега Брена не се интересуваше как изглежда.

В края на стълбите се скри в сянката и с нарастваща тревога огледа сцената, която се разиграваше пред очите ѝ. Двете дълги маси бяха преобърнати, пейките бяха на парчета. Големите бъчви с медовина се бяха излели на пода, където бе разпиляно сутрешното ядене. Брена огледа с ужас стаята. Няколко мъже лежах в безсъзнание или дори бяха мъртви. Някои се биеха с юмруци, други с мечове или с брадви. Как е възможно рано сутринта да настъпи такава битка? И къде е Гарик?

Тя продължи да го търси с поглед, докато накрая видя Хю, който стоеше на пейка до стената и държеше подутата си челюст, като в същото време се смееше с някой, който беше на пода. Брена погледна натам и дъхът ѝ спря: на пода беше Гарик.

Очите ѝ не виждаха нищо друго, освен кръвта, която беше напоила цялата туника и панталоните му. Обзета от безпокойство, Брена се втурна към него.

Той се смееше на нещо, което Хю беше казал, но когато Брена се появи, смехът му замря. Погледна я учуден, но веднага след това ядосано се обърна към нея.

— Нямах ли срам? — грубо я попита, сграбчвайки я силно за ръката.

Не можеше да разбере за какво говори той.

— Ти си ранен.

— Не — отвърна той. — Но и да умирах, това не е причина да се явяваш в такъв вид. Излез от тук, преди желанието ми за кръв да се е превърнало в желание за жена.

Тя нервно се огледа и видя, че много от присъстващите бяха престанали да се бият и я гледаха с настървение. С разпуснатата по

раменете коса и дълбокото деколте представляваше много съблазнителна гледка.

— Просто исках да ти помогна, Гарик, въобще не се замислих.

— Ти никога не мислиш. — Той я отблъсна от себе си. — А сега напусни това място.

Брена почувства буца в гърлото си, която почти я задушаваше, а в очите ѝ заблестяха сълзи. Бързо напусна стаята, преди да се е разплакала. Изтича в своята стая и затръшна вратата след себе си, отпусна се върху кожата и даде воля на сълзите си. Но скоро след това ги изтри и яростно произнесе:

— Никога не съм плакала, преди да го срещна. Никога вече няма да плача. Щом ме обижда, когато искам да му помогна, нека да върви по дяволите. Ако това се случи за трети път, няма да бъда тук.

Разрови кожата и извади сака, който бе скрила тук предната вечер. Не беше предполагала, че толкова скоро ще ѝ се наложи да използва оръжията, но не си бе представяла, че Гарик би могъл да бъде толкова безсърдечен.

Бавно облече мъжките си дрехи, наслаждавайки се на допира на черното кадифе. Почувства, че гордостта ѝ се възвърна, почувства се уверена в себе си. Препаса меча на кръста, след това отиде в стаята на Гарик и взе една от завивките. Наметнала пелерината, за да прикрие облеклото си, тя тръгна към стълбите, но там се натъкна на кучето. Наведе се и го погали зад ушите.

— И теб ли е изгонил?

Кучето я лизна.

— Няма значение, стари приятелю. Излизал ли си тази сутрин?

Тя отвори вратата и то я последва навън. Брена се беше научила да отгатва времето по звездите. Странно беше да се нарече утрин тази тъмнина. Вероятно в южната част на тази страна слънцето осветяваше земята, но тук, толкова далеч на север, то едва докосваше хоризонта по обед и оцветяваше небето в тъмносиньо.

Брена бавно приближи отворената врата на кухнята, а кучето веднага влезе, за да търси храна. Когато Брена видя, че Мойда беше вътре, тя също влезе.

— Имам нужда от хляб, ще ми дадеш ли?

— Да, но къде отиваш? Тук има много работа. Голяма бъркотия е и трябва да се почисти.

Брена дочу смях от залата.

— Значи разправията приключи. Знаеш ли каква беше причината?

— Гарик беше причината — отвърна Мойда, поклащайки глава. — Яни е била там и каза, че Баярд направил някаква забележка, която не се харесала на Гарик и той го ударил. Това било като знак за другите, които като че ли само това чакали.

— Сега Баярд и Гарик скарани ли са?

— Не, Гарик се извинил.

— Хм, и какво е казал Баярд на Гарик, че толкова го е разярил? Яни каза ли ти?

— Не — въздъхна Мойда и отметна косата си назад.

— Как беше през нощта? — съчувствено попита Брена.

— Не чак толкова лошо.

— Ами Яни?

— Този път тя имаше късмет. Перин я отведе и през цялото време двамата бяха заедно.

Брена не можеше да разбере Перин. Гарик му беше най-добрият приятел и въпреки това той не се осмеляваше да говори с него за това, което най-много го интересуваше. Наистина ли Гарик беше толкова страшен дори и за приятелите си?

— Е, Мойда, ще ми дадеш ли хляб? Много съм гладна, но първо трябва да поюздя, за да залича болката.

— Какво те боли?

— Нима не чу как Гарик ме укори пред всички?

Мойда изглеждаше поразена.

— Наистина ли го направи?

— Да.

Мойда взе един току-що изпечен хляб и го зави в чиста кърпа.

— Върви и разсей болката си момиче.

— Ако Гарик пита за мен, не му казвай колко са ме наранили думите му. Само му кажи, че ми се е приискало да поюздя и че скоро ще се прибера.

— Както кажеш, Брена. Но мисля, че той знае какво ти е причинил.

С усмивка Брена се насочи към конюшните. Мойда можеше да каже всичко на Гарик. Той щеше да помисли, че наранената ѝ гордост я

държи извън къщата. По-късно, когато разбереше, че е избягала, щеше да мисли, че е заради грубите му думи. Но това беше само част от истината. Тя не биваше да остава повече край Гарик, не и след последната нощ. Беше като глина в ръцете му, която той можеше да моделира, както си иска. Целувките му унищожаваша съпротивата ѝ. Не биваше да допусне това. Тя беше свикнала напълно да контролира действията и постъпките си. Трябва да избяга далеч от него.

Когато влезе в конюшните, Ерин не се виждаше и тя се насочи право към Уилоу. Бързо я оседла и през цялото време се молеше Ерин да спи или да го няма. Не ѝ се искаше да лъже Мойда, но още по-неприятно би ѝ било да излъже Ерин, когато чувстваше като добър приятел. За щастие, той не се появи.

Брена взе две големи торби с овес за Уилоу и ги привърза към кобилата, след това напълни четири кожени меха с вода. Забърза надолу по пътеката с Уилоу, но спря, когато кучето се разляя след нея.

— Върни се — извика му тя, изплашена, че някой може да го чуе. — Върви си!

Тя продължи, но то вървеше след нея.

— Казах ти да се върнеш. Не можеш да дойдеш с мен!

То завъртя опашка и Брена въздъхна.

— Добре, щом искаш приключения, да вървим. Ще бъдем невероятно трио. Куче, кон и избягала робиня.

Тя галопираше през полето, а кучето ги следваше. Не знаеше къде отива, но беше свободна и не зависеше от никого.

В началото на гората Брена спря и се обърна към каменната къща на скалите.

— Сбогом, Гарик Хаардрад, не се съмнявам, че ще те помня, докато съм жива.

Отново почувства буцата в гърлото си.

— Трябва да се радваш — високо си каза. — Сега си свободна.

Все пак трябваше да реши в коя посока е най-добре да продължи. Югът беше отрязан от фиорда, на изток беше най-вероятно Гарик да я търси, тъй като никога не би помислил, че тя може да поеме на север, където ветровете бяха по-силни дори от тукашните. Значи на север.

„Ще оцелея ли до пролетта? Дотогава ще съм събрала кожи и може да ги продам в някое селище край брега. Ще си платя, за да ме

вземат на кораб, който да ме върне у дома. Трябва да успея. Или... ще загина!“

Гарик се качи по стълбите точно когато Мойда слизаше надолу.

— Къде е Брена? — запита я той. — Ако се е заинатила заради тази сутрин, ще ѝ приготвя една пръчка.

Мойда пребледня, като го видя толкова ядосан.

— Точно затова идвах, господарю. Все още не се е прибрала. Вече цял ден, откакто е излязла, и се страхувам, че...

— Къде е отишла? — прекъсна я той.

Мойда съвсем се обърка и се разплака.

— Каза, че отива да язди, за да разсее мъката си, причинена от думите ви тази сутрин.

— Тя ли ти каза това?

— Не трябваше да казвам това, а само, че е излязла и ще се върне, но нея още я няма и аз се страхувам да не ѝ се е случила някаква беда.

— Каква беда?

— Някой от клана Боргсен закла куче и го подхвърли пред дома, докато те нямаше. Може би скоро ще им омръзне да убиват животни и ще посегнат на робите.

— Какво става, Гарик? — попита Анселм от долния край на стълбите.

Гарик отиде при него намръщен.

— Момичето каза, че Брена е излязла от сутринта с коня, който ти ѝ даде.

— Значи е доволна от подаръка ми.

— Разбира се, толкова е щастлива, че няма да се върне. Мойда мисли, че Боргсен може да ѝ причинят зло.

— Не, достатъчно добре познавам Латам Боргсен. Той не би играл такава игра. Бих заложил живота си, че няма да го направи.

— Съгласен съм, но това само ми показва, че тя е избягала. Ти ми я даде, а след това ѝ даде и кон, с който да избяга.

— Не можеш да ме виниш за това, Гарик — ядосано отвърна Анселм. — Забравяш, че тази сутрин аз също бях в залата. Не знам

какво ѝ каза, но чух тона, с който го каза, и мисля, че беше много груб с нея.

Гарик ядно изглежда баща си.

— Видя как беше облечена, нали! Влезе в залата почти гола. И това беше нарочно, готов съм да се обзаложа. Тя е точно такава, каквато сестра ѝ каза, че е — иска всички мъже.

— Грещиш. Аз забелязах само загриженост за теб. И ти как ѝ се отблагодари? Наруга я пред всички. Имаш да учиш още много за жените, сине. Не е чудно, че тя избяга от теб.

При тези думи Гарик настръхна.

— Говориш така, сякаш момичето те интересува повече от мен?

— Не, но я разбирам по-добре от теб.

— В това не се съмнявам, защото аз въобще не я разбирам.

Анселм се засмя.

— Ще ти помогна да я намериш.

— Не, това сам ще направя — твърдо каза Гарик. — Тя има нужда от урок, който няма да забрави скоро.

— Гарик!

— Не се меси, татко. Ти си изми ръцете, когато я даде на мен.

Анселм въздъхна, загледан в сина си, когато той си тръгна. Беше много изненадан, когато тази сутрин Гарик, чувайки забележката на Баярд за Брена, се ядоса много. Явно се интересуваше от момичето. Освен това вчера беше казал пред всички, че няма да я дели с никого. А сега тази докучливост. Докога двамата ще се карат?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Брена прибави още съчки към огъня, преди да поспи няколко часа. Покри Уилоу, а кучето легна в краката ѝ в купчина стари кожи. Беше хапнала добре: подели си с кучето един печен заек.

Досега не беше срещнала трудности. В гората имаше много дивеч, а тя беше открила няколко извора, които не бяха замръзнали, и от тях щеше да си налее прясна вода. Единственото неприятно нещо беше леденият северен вятър. Дори съвсем близо до огъня не ѝ беше топло. Добре че след бурята не беше валял друг сняг и тук, в гората, имаше места, където беше сухо. Беше се установила на такова място. Четири дена, откакто напусна къщата. Вече трябваше да поеме на изток, но не мислеше, че това сега имаше някакво значение. Два дена беше прикривала следите на Уилоу. Гарик никога нямаше да я намери.

След още два дена щеше да потърси по-закрита територия, може би гъста гора или дълбока долчинка. Би могла да си построи колиба и там да изчака пролетта. Всичко изглеждаше толкова лесно! Би трябвало много по-рано да напусне Гарик.

Гарик стигна малкия бивак в полунощ, но беше прекалено изморен, за да чувства нещо по-различно от задоволството, че търсенето е приключило. Жребецът му беше напълно изтощен, защото Гарик беше почивал само два пъти, откакто бе започнал издирването. Загуби цял ден в търсене из хълмовете на изток. Очакваше да намери Брена умираща от глад и премръзнала.

Слезе от коня и го завърза до сивата кобила, след това се премести до огъня. Легна до Брена, без да я събужда. Утре щеше да има достатъчно време за всичко.

Брена се сепна, когато тежестта върху гърдите ѝ попречи на движенията. Когато съвсем се разбуди, разбра, че това беше една ръка,

преметната върху ѝ.

Пребори се с желанието си да извика и бавно се извъртя, за да види кой е до нея. Беше прекалено жестоко.

— Ти! — избухна тя, отметна ръката му и скочи на крака.

Гарик се събуди и инстинктивно посегна към меча. Но когато осъзна къде беше заспал, се отпусна. Когато видя Брена с ръце на кръста и очи, излъчващи ярост и гняв, се намръщи.

— Как ме намери? Как?

За момент той не ѝ обръщаше внимание, а отмахваше пелерината от себе си и изгупваше дрехите си. След това презрително каза:

— Ти докрай затвърди мнението ми за жените. Не съществува такава, на която да може да се вярва.

— Съдиш много прибързано. Никога не съм казвала, че ще остана при теб. Ако съм го казала, нямаше да избягам. Как ме откри?

— Забравяш, че съм ловец, Брена — отговори той съвсем спокойно. — Нито звяр, нито роб могат да ми избягат.

— Но аз прикрих следите си, би трябвало да ме търсиш на юг. Какво те доведе на север?

— Признавам, че един ден яздих към планините, но тъй като там нямаше никаква следа от теб, тръгнах насам. — Той погледна кучето с яд, а то виновно наведе глава. — Тъй като не успях да откроя този предател никъде, реших, че е тръгнал с теб. Ти беше прикрила доста добре следите на кобилата, но си забравила кучето.

Беше прекалено късно да съжалява за грешката си. Тя виждаше, че Гарик е ядосан на кучето си, а не искаше то да страда заради нея.

— Не е виновно, че тръгна с мен. Аз го принудих — излъга тя, — за да не го използваш да ме търсиш с него.

Гарик се засмя.

— И пак то беше причината да стигна до теб.

Тя го погледна предизвикателно.

— А сега, викинге?

— Сега ще те отведе отново там, откъдето избяга.

— И ще бъда наказана?

Беше предупредена какво можеше да се случи, ако я хванат.

— Не си мисли, че щом няколко пъти си топлила леглото ми, ще бъда по-снизходителен към теб.

Тя отново почувства буцата в гърлото си.

— Не, не очаквам такова нещо от теб. Мислех, че няма да ме откриеш. Съседите ти също ли ме търсят?

— Сам съм — отвърна по-спокойно той.

— Няма да се върна, за да бъда наказвана — тихо каза тя.

Той сви рамене й наметна пелерината си, готов за тръгване.

— Нямах избор.

— Грещиш.

Тя бавно произнесе думата и съблече тежката кожена пелерина, която скриваше оръжията й. Сложи ръка върху меча и каза:

— Имам и друга възможност.

Той я погледна изумено.

— Откъде ги взе?

— Откраднах ги.

— Кой ти помогна?

— Никой — излъга тя. — Взех ключовете на Ерин, когато той спеше.

— А тези дрехи, твои ли са? Разбира се, че са твои, толкова добре ти стоят. Изглеждаш така съблазнителна в тях.

— Млъкни — извика тя, виждайки как желанието се смесваше с яда му.

— Значи ти отново искаш да играеш мъжката си роля, Брена. Искаш да се биеш за свободата си.

— Остави ме и няма да има борба.

— Не — засмя се той и извади меча си. — Приемам предизвикателството ти.

Брена също хвана меча си. Нямахше желание да се бие. Сега у нея нямахше гняв, само съжаление, че нещата бяха стигнали дотук.

Той я нападна бързо, опитвайки се да избие оръжието от ръката й, но Брена се изви. Можеше да го прободне отстрани, но не го направи. Той отново нападна, боравеше умело с меча и беше много силен, но нямахше нейния опит, нито сръчност.

Тя не искаше да го рани, въпреки че имаше много възможности да го направи. Да го убие, да го види мъртъв, тази мисъл я ужасяваше.

Само щеше да го обезоръжи, нещо, което той също се опитваше да направи с нея.

Но не успя да го направи, тъй като в този момент една огромна мечка, такава тя никога не беше виждала, се появи зад Гарик. Брена

извика, но беше прекалено късно.

Мечката беше точно зад него, когато той се обърна да види какво толкова е изплашило Брена. Със силен замах на лапата мечката го събори. При падането той удари главата си в едно дърво и се свлече неподвижен.

Невярваща на очите си, Брена гледаше как мечката се навежда над него. Тя извика и с дива ярост се нахвърли върху звяра.

Размаха с две ръце меча си и с всичка сила го заби в гърба на животното. Но мечката не падна, дори не се олюля. Изрева разярено и се обърна към Брена, която изтръпна, чувствайки, че това е най-страшният момент, който е имала досега. Тъй като мечът ѝ беше останал в животното, тя панически се хвърли към Уилоу и извади арбалета от торбата. Мечката бързо я беше последвала. Брена избяга настрана от конете, като през това време подготвяше арбалета. Прицели се. Стрелата улучи мечката в гърлото и след кратка агония животното се свлече на земята.

Брена падна на колене и зашепна благодарности, че успя да победи огромния звяр. Въпреки че все още цялата трепереше от преживяното, с несигурна крачка тя се насочи към Гарик и се успокои чак когато разбра, че е жив. Рамото, където мечката бе забила нокти, кървеше, а мястото, където си беше ударил главата, бе започнало да се подува.

Брена отиде при конете, скъса ивица от покривалото на Уилоу, намокри го с вода и се върна при Гарик. Първо навлажни лицето му и после започна да почиства кръвта от рамото му. Той изстена и отвори очи. Погледът му беше враждебен.

— Винаги ли полагаш такива грижи за враговете си?

Тя не му обърна внимание и загледа раните му.

— Боли ли те?

— Не. Мечката отиде ли си?

— Убих я.

Гарик широко отвори очи.

— Нападна ли те?

— Не, тя се бе насочила към теб — спокойно каза Брена, избягвайки погледа му.

— Първо се опитваш да ме убиеш, след това спасяваш живота ми, защо?

— Ако бях решила да те убия, сега щеше да си мъртъв. Но не поисках да го направя.

— Защо? — грубо запита той, докато тя превързваше рамото му.
— Ако го беше направила, сега щеше да си свободна.

Брена го погледна нежно.

— Не знам защо постъпих така. Просто не намерих толкова омраза в себе си, за да те убия.

Той сграбчи ръката ѝ и бързо измъкна ножа от колана ѝ.

— Ще задържа това, в случай че промениш решението си.

Тя не каза нищо и той се изправи. Поведе я със себе си към мъртвото животно. Това беше мечката, която беше събудил от сън преди няколко дена.

— Изглежда, съм те подценил, Брена — неохотно каза той. — Не си се хвалила, наистина си много добра. Жалко, че не мога да ти имам доверие. — След това я притегли към себе си. — Какво искаш от мен, Брена?

— Свобода.

Той ядосано завъртя глава.

— Свободната жена се нуждае от много права и едното от тях е, че може да отказва на любовника си.

— Значи е забранено да се насилва свободна жена?

— Да.

Брена потръпна.

— Защо толкова много искаш мен, а не някоя друга жена? Аз не те интересувам, ти си доказвал това неведнъж. Тогава защо трябва да бъда аз?

— Достатъчно ми е да те имам, когато те пожелаая.

— Но ти си толкова груб и жесток, Гарик — тихо каза тя.

Изражението на лицето му беше заплашително.

Той силно я притисна към себе си.

— Обещай ми, че повече никога няма да бягаш.

— Това не мога да направя, защото, ако сега ти дам думата, няма да е по моя воля и след време ще я наруша.

— В такъв случай ти сама избра съдбата си.

Той я отведе при конете и я качи на Уилоу. След това се метна на своя кон и двамата потеглиха. Какво си беше избрала, Брена не знаеше, но много скоро щеше да научи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Голямата каменна къща изникна пред тях, окъпана от синята светлина на северното сияние. Беше нощ, когато стигнаха. Ерин веднага излезе, а върху лицето му бяха изписани радост и облекчение. След това обаче веднага прие израз на бащинска строгост.

— Засрами се, девойче! Да избягаш от нас! — сериозно каза той, но очите му блестяха весело. — Радвам се, че си се е върнала.

— Не избягах от теб, Ерин, а от него — отвърна Брена, сякаш не забелязваше Гарик.

— Доста се изплаших — продължи Ерин. — Би могла поне да изчакаш пролетта.

— Престани, Ерин — обади се Гарик и грубо хвана Брена за ръката.

Тя дори не успя да кимне на Ерин за сбогом, тъй като Гарик я повлече към къщата.

— Къде ме водиш? — попита Брена, но той не й отговори, а само я дръпна. Тя спря. Не се помръдваше, защото знаеше къде я води, въпреки че не й се вярваше.

Отстрани на къщата имаше малка дървена врата. Поради близостта на стаята до фиорда, тя беше студена и влажна като ледена пещера.

Гарик застана до Брена.

— Това е твоята стая.

Тя го погледна, а в очите й се четеше ужас.

— Наистина ли ще ме затвориш тук?

— Това е най-лекото от всички наказания за бегълците — нетърпеливо каза той.

— Как можеш да постъпваш така с мен, след като ти спасих живота? Това нищо ли не означава за теб?

— Да, за това винаги ще ти бъда благодарен.

— Прекрасно го показваш — саркастично отговори Брена.

Той въздъхна.

— Ако не предприема никакви мерки срещу постъпката ти, това ще бъде знак за другите роби също да се разбягат. Не мога да позволя това да се случи.

Нямаше да му се моли.

— Колко време ще ме държиш там?

— Три или четири дена, докато си вземеш поука.

Тя му хвърли презрителен поглед.

— И си мислиш, че така ще ме научиш на нещо? Грещиш. Тук омразата ми ще се усили и когато изляза, ще бъда още по-решена да избягам.

Привлече я към себе си и устните му яростно се впиха в нейните.

Отвърна на целувките му, но това беше с цел. Той щеше да съжaliaва.

— Може да не стоиш тук, Брена, ако ми обещаеш, че повече няма да бягаш от мен.

Тя обви ръце около врата му и предизвикателно отвърна:

— Но тогава другите ще си мислят, че съм по-специална за теб.

— Ти *си* по-специална.

— И въпреки това ще ме заключиш в тази студена дупка?

— Какво е решението ти, Брена?

Тя игриво го целуна, преди да го отблъсне от себе си.

— Върви по дяволите, викинге, аз няма да бъда твоята любима играчка.

След тези думи гордо изправи глава и влезе във влажната маза. Прехапа устни, когато той затвори вратата след нея. Веднага се разтрепери и едва не го извика да ѝ отвори. За да не го направи, сложи ръка върху устата си. Нямаше да му се моли.

Беше ужасно студено. За щастие, беше с кожената пелерина, ръкавиците и гамашите. Върху тясната пейка имаше едно старо одеяло, но нямаше огън и в горната част на вратата зееше отвор, през който студът влизаше свободно. Изведнъж тя почувства глад, въпреки че само преди няколко часа двамата с Гарик бяха яли. Той щеше да се върне. Нямаше да я остави тук да замръзне. Тя седна на пейката и покри краката си с одеялото.

На връщане Гарик беше мълчалив и смръщен, но през последните два дена настроението му се подобри и тя беше започнала да си мисли, че когато се приберат, няма да я накаже.

Мина час, после два. Синевата изчезна и настъпи нощ. Брена потръпна и почувства първите признаци на треската. Не след дълго ѝ стана горещо и тя махна пелерината и одеялото от себе си. Той нямаше да се върне. В очите ѝ се появиха сълзи. След всичко, което бяха преживели двамата, той най-безмилостно я заключи тук. Щеше да премръзне. И тогава той щеше да съжалява.

Чудесен начин да си отмъсти, при положение, че няма да е в състояние да разбере това.

Тя отново се разтрепери и легна върху пейката. Ту се унасяше в сън, ту скачаше, събудена от студа.

„Болна съм, а той дори не знае. Трябваше да му кажа, но това едва ли щеше да промени нещо. Той е звяр и аз въобще не го интересувам. Ще съжаляваш, Гарик, горчиво ще съжаляваш.“

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Гарик се въртеше неспокойно в леглото и мачкаше с юмруци възглавницата си. Злите духове сякаш си бяха устроили празник и върлуваха в главата му. Часове наред се опитваше да заспи, но сънят не идваше. Накрая не издържа. Стана, наметна се и излезе, като взе една факла.

Бързо стигна килията и затърси ключа. Вратата изскърца и той се наведе, за да влезе в тъмната стая, след това се изправи, постави факлата в мястото ѝ на стената и отиде при Брена. Тя беше заспала на пода, свила се като дете до пейката.

Малката глупачка! Щеше да умре от студ. Със сигурност това искаше. Коленичи до нея и я разтърси с всичка сила, но спря, когато почувства температурата, която я изгаряше.

— Господи, Брена, какво си направила?

Тя отвори очи и объркано го изгледа.

— Защо се обръщаш към моя бог? Твоите езически божества ще ти се разсърдят.

— Има ли някакво значение към кой бог се обръщам? — сърдито попита той. — Аз мисля, че между тях няма разлика. Но питам и тях, и теб защо предизвикваш смъртта?

— Все още съм жива — тихо каза тя и отново заспа.

Лицето на Гарик потъмня.

— Но ще умреш, ако не се бориш. Събуди се!

Тъй като тя не се помръдна, той я вдигна на ръце и я отнесе в своята стая. Там я сложи на леглото и я зави с хермелиновата завивка. Подсили огъня и се върна при леглото.

— Брена! Брена!

Тя не се събуждаше. Той я хвана за рамото и я разтърси, но тя остана отпусната. Гарик започна да се паникьосва. Трябваше да извика Ярмил. Тя познаваше билките и можеше да лекува различни болести.

Гарик отиде при Ерин, събуди го и му каза да изпрати жените в къщата, а самият той отиде да доведе Ярмил. Дойдоха след час и

Ярмил се затвори в стаята с Брена, като забрани на другите да влизат.

Гарик крачеше нервно пред огнището в голямата зала. Мойда беше донесла храна и пиене, но той не ги докосна.

Ерин седна на масата и загрижено наблюдаваше младия си господар.

— Тя е издръжлива — опита се да го успокои той. — Не е чак толкова страшно.

Гарик го изгледа, сякаш Ерин не беше казал нищо, и продължи да крачи из стаята. Часовете минаваха. Настъпи нощта.

Ярмил изглеждаше безкрайно уморена, когато влезе в залата, и тъй като не каза нищо, Гарик не можа да издържи и попита:

— Треската премина ли?

Ярмил бавно завъртя глава.

— Съжалявам, Гарик. Направих всичко каквото можах.

Той се приближи до нея.

— Какво означава това? Все още ли е зле?

— За малко състоянието ѝ се беше подобрило и тя пое моите лекарства с малко бульон, но след това треската отново я събори и тя повърна всичко. В момента е по-зле, отколкото преди.

— Не е възможно да не се справиш с треската!

— Ще направя жертвоприношение за нея и ако боговете решат, тя ще оживее.

Гарик пребледня и се затича нагоре по стълбите към своята стая. Ерин, който беше стоял с Гарик през целия ден, стана от масата, а в очите му блестяха сълзи.

— Наистина ли момичето е толкова зле?

Ярмил го изгледа с презрение и грубо каза:

— По-зле, едва ли може да бъде. И боговете няма да ѝ помогнат. А и защо ли да го правят? Тя ще умре, преди да е разсъмнало.

След като каза това, Ярмил напусна стаята и се отправи към дома си. Когато излезе навън, върху устните ѝ се появи доволна усмивка. Тя наистина щеше да направи жертвоприношение, но за да бъде сигурна в смъртта на момичето. С билките, които ѝ беше дала, и оставената отворена врата на терасата в стаята на Гарик, Брена нямаше да оцелее. Истина е, че тези, които умеят да чакат, накрая получават това, което искат, а на нея нямаше да ѝ се наложи да чака дълго.

Ерин влезе в стаята на Гарик и го намери застанал до леглото, напълно смазан от мъка. В огнището гореше огън, но въпреки това стаята беше ужасно студена.

— Никога няма да си простя това — каза той с глух глас.

Ерин се приближи до него и тъжно каза:

— Тя не може да те чуе сега.

— Когато влязох, приказваше съвсем като дете.

— Явно си спомня детските години. Това се случва при треска.

— Тя не бива да умре!

— Значи обичаш момичето, Гарик?

— Да я обичам? Любовта е за глупците! — разгорещено отвърна той. — Никога вече няма да се влюбя.

— Тогава какво значение има, дали ще живее, щом за теб е само една от робините ти?

— Има значение! — отговори Гарик. Ядът му беше преминал. — Освен това тя е прекалено упорита, за да се предаде.

— Аз също се моля да си прав. Ако питаш мен, не бих се вслушвал много в думите на Ярмил. Винаги има надежда.

Брена седна в скута на баща си. Новият ѝ меч със скъпоценни камъни блестеше в малката ѝ ръка.

— Благодарих ли ти, тате? О, толкова съм щастлива! Меч, изработен специално за мен. Не бих могла да получа по-хубав подарък!

— Не би ли се зарадвала на красива рокля или на изящно бижу? Майка ти обичаше такива неща.

Брена направи физиономия.

— Тези неща са за момичета. Момичетата са глупави и плачат. Аз никога не плача!

Алейн я къпеше в горещата вана. Парата беше изпълнила цялата стая и напълно скриваше Алейн.

— Какво би казал баща ти, ако разбереше, че се биеш със селските момчета?

— Той би се гордял с мен. Аз бях победител. Ян е с насинено око, а на Дойл устата е подута.

— Те ти се дадоха да ги победиш само защото си дъщеря на лорд Ангъс.

— Аз не съм му дъщеря, не съм. И спечелих, защото бях по-добра от тях. А сега ме пусни да изляза от тук, защото се сварих.

— Трябва да бъдеш чиста и красива, лейди Брена.

— Но водата е прекалено гореща.

В този момент лицето на мащехата ѝ изплува от парата.

— Брена, ти си срам за баща си. Кога ще се научиш да бъдеш лейди?

— Аз не трябва да бъда такава, каквато ти ме искаш. Ти не си ми майка!

Парата се беше загубила. Алейн каза:

— Сега тя е твоя майка, Брена.

— Не, не, аз я мразя, Алейн, нея и дъщеря ѝ. Защо баща ми трябваше да се ожени за нея? Корделия винаги се заяжда с мен, а майка ѝ е истинска вещица.

— Ти трябва да ги уважаваш.

— Защо? Те също ме мразят. И двете ме ревнуват от татко.

— Може би те не са вежливи, но ти си. От теб зависи да ги накараш да се чувстват добре тук.

— Ако наистина трябва, ще го направя, но това няма да ми харесва.

Снегът започна да се сипе на едри парцали и покри земята като с пелерина. Брена се пързеляше по едно замръзнало езеро. Тя махна на Корделия, която беше застанала до едно дърво загърнатата в сребриста туника, а огненочервената ѝ коса ярко контрастираше на белия сняг.

— Брена, за момиче на твоята възраст съвсем не подхожда да се прави на дете. Ледът ще се пропука и ти ще паднеш. Тогава какво ще правиш?

И наистина ледът се пропука с трясък и Брена падна във водата точно както Корделия беше казала, че ще се случи.

— Помогни ми, Корделия. Замръзвам.

— Не ти ли казах, че ще паднеш?

— Дела, моля те, помогни ми да изляза от тук. Водата е толкова студена, че чак боли.

— Ще те боли и когато бъдеш за първи път със съпруга си. Тогава ще научиш какво е истинска болка.

— Аз видях двама души в селото да го правят. Не изглеждаше толкова страшно, колкото ти си ми разправяла, че е.

— Само почакай. Скоро твоят избраник ще дойде, за да те отведе, и тогава ще се увериш.

— Аз няма да се омъжвам за викинг. Въобще няма да се омъжвам. Нима не върнах толкова други богати мъже?

— Ще се омъжиш, Брена. Баща ти е дал думата си.

Някъде от далечината се появи Лини и бързо се приближи. Лицето ѝ беше тъжно и изморено. Тя започна да разтрива момичето, докато Брена едва не се задуши от горещина.

— Ангъс е мъртъв, Брена.

— Не! — изкрещя Брена. — Моят татко не може да умре. Това не е вярно!

Цялото село се беше събрало на погребението. Слънцето не беше изгряло още, но беше непоносимо горещо.

— Викингите пристигат, лейди Брена.

— Уиндъм! Това ли е начинът, по който викингите идват за булката — с грабежи и убийства? Ти не трябва да умираш! Не мога да ти помогна, Лини. Той счупи меча ми. На никого вече не мога да помогна. Кълна се, че ще го убия за това, което направи с хората ми.

— Аз съм Елоиз, съпругата на Анселм. Ти ще бъдеш дадена на сина ми Гарик.

— Няма да бъда ничия!

— Открих ли начина да те направя изпълнителна и кротка?

— Той ще ме насили. Господи, как ще понеса агонията, за която Корделия ме предупреждаваше? Къде е болката? Корделия е лъгала. Тя ме принуди да покажа страха си пред него, а всъщност е нямало от

какво да се страхувам. Беше вълшебно. Той е прекрасен. Такова тяло, силно и красиво. Той ме кара да забравя, че го мразя.

Отдалеч се чу смях. Ярмил и Корделия се смееха. Анселм и Хю се смееха.

— Той е звяр. Не се интересува от мен. Как е възможно да ме обиди пред всичките си гости? Сега не съм зависима от него. Никога няма да ме намери. Не бих могла да остана по-дълго при него, не и когато докосването му ме превръща в топящ се восък.

Два меча се преплетоха. Шумът беше оглушителен и ушите я заболяха, накрая тя извика:

— Не мога да те убия, Гарик, дори и заради свободата си. Не знам защо, но мисълта, че би могъл да умреш, е непоносима.

Брена се разтрепери.

— Толкова е студено. Аз съм болна, а той дори не знае. Ще съжалява, когато ме открие мъртва. Как можа да постъпи така с мен, след като му спасих живота? Толкова е студено. Ярмил, затвори вратата преди... преди...

Брена се носеше из топлите води на езерото, беше затворила очи, а слънцето приятно грееше. Нямаше никакви грижи. Никакви тревоги не нарушаваха спокойствието ѝ, а водата беше като балсам за тялото ѝ.

Тя се събуди. Езерото се смени от меко легло, в което обаче се почувства неудобно. Премигна няколко пъти, преди да разпознае стаята на Гарик, след това се обърна и видя него самия седнал на един стол. Лицето му имаше безкрайно измъчен вид. Той ѝ се усмихна, а в очите му светеше топлинка.

— Не изглеждаш добре, Гарик. Да не си болен?

Той се засмя.

— Аз съм добре, ти как си?

Тя се опита да седне, но не успя.

— Всичко ме боли, сякаш са ме били. — Тя го изгледа със съмнение. — Да не си ме бил, докато съм спала?

— Как можа да го помислиш? Два дена ти беше на границата между живота и смъртта. — Той стана и внимателно я зави. — Жените са направили супа. Ще ти донеса.

Брена се отпусна в голямото легло. Дали той съжалява? Показва загриженост, но дали е искрен?

Не можа да го дочака. Сънят отново я отвлече във владенията си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Последният месец от годината беше много студен, всичко беше сковано в лед и сняг покриваше цялата земя. Повечето време Брена прекара на легло, а Яни и Мойда постоянно бяха край нея. Рейна ѝ правеше супа от лековити билки. Жените нямаха нищо против да я обслужват, защото тя беше една от тях и едва се беше спасила от смъртта. Освен това беше любимката на господаря и това ставаше все по-явно с всеки изминал ден, въпреки че Брена не го забелязваше.

Накрая Гарик реши, че тя е достатъчно добре, за да се върне към ежедневните задължения и стаята си. Но най-трудната работа, която ѝ позволяваха да върши, бе да полива месото от глиган с мед, а това я ядосваше, още повече че останалите се отнасяха с прекалено внимание към нея.

Брена отвори вратата на Гарик, без да чука. Той тъкмо вечеряше и беше изненадан повече от присъствието ѝ в стаята, отколкото от безцеремонното ѝ нахлуване, но не обърна внимание на предизвикателната ѝ стойка и на заплашителния блясък в очите ѝ и продължи да се храни.

— Би трябвало вече да си в леглото. Това ти беше първият ден, в който работи — каза той.

Тя влезе в стаята.

— Това, от което се нуждая, е да престанеш с грижите си за мен. Не съм инвалид, Гарик. — Едва сдържаше гнева си.

Знаеше, че е безсмислено да се спори с него, когато той беше благоразположен. Мразеше го такъв. Приличаше ѝ на всепрощаващ баща, а точно от опрощение се нуждаеше най-малко сега.

— Още ли се съмняваш, че съм добре?

Той завъртя глава, като все още не я поглеждаше.

— В това съм сигурен, но ти не трябва да се преуморяваш. Едва оцеля, така че не би било разумно да вършиш много неща наведнъж.

— Но за мен това е необяснимо. Първо ме държиш в леглото повече отколкото е необходимо. Сега се отнасяш към мен, сякаш съм

от стъкло и ще се счупя всеки момент. Чувствам се отлично, повярвай ми. — Тя сплете ръце. — Господи, имай милост към мен! Аз не съм мързелива. Толкова много исках да работя в твоите конюшни, но ти не ми разреши. Ако непременно трябва да върша къщната работа — добре, защото аз наистина трябва да се занимавам с нещо.

— Доста по-различни неща ми каза сестра ти за теб.

— Ти си говорил с Корделия?

Брена беше изумена.

— Разговарях с нея преди известно време.

Изведнъж тя си представи как Корделия и Гарик говорят, смеят се и правят любов. Всичките нощи, в които Гарик се връщаше късно, е прекарвал с Корделия.

— Брена, ела тук.

— Какво?

— Ела тук! — повтори той.

Все още не го поглеждаше и не се помръдваше. Накрая той дойде до нея и докосна лицето ѝ. Тя отблъсна ръката му и му обърна гръб.

— Не ме докосвай! — В гласа ѝ имаше и болка, и яд. — Да не си посмял вече да се доближиш до мен!

Гарик объркано я загледа.

— Тор, помогни ми! Какво ти става?

— Ти трябва да си луд ако си мислиш, че бих те делила със сестра си. Ако я искаш, имай я, но ако пожелаеш и мен, знай, че ще те убия!

В очите на Гарик се появи игриво пламъче.

— Защо ми е да искам сестра ти, когато имам теб? И защо си мислиш така, след като ти казах, че само разговаряхме?

— И не си правил любов с нея?

— Не съм. Но и да бях, защо това те разстройва, Брена?

Тя почувства как се изчервява и осъзна колко глупаво е прозвучала, почти като ревнива съпруга.

— Брена!

— Не мога да ти забраня да имаш друга жена — тихо отвърна тя, а в гърлото ѝ отново заседна буца. — Ако друга може да удовлетворява нуждите ти, добре, това означава, че така ще ме оставиш на мира. Но не може да имаш и двете ни, сестра ми и мен. Това не е правилно.

— Това ли е единствената причина?

— Няма други, бъди сигурен.

— Добре, щом е така.

— Това е истината независимо дали ти харесва, или не.

— Много бързо избухваш тази вечер. — Гласът му звучеше весело.

Той отиде до сандъка.

— Може би, това ще подобри настроението ти.

Тя го загледа с внимание, като омагьосана. Русите му къдрици, които свободно се спускаха по челото, му придаваха по момчешки безобиден вид и никой никога не би могъл да предположи, че този човек е безмилостен войник, насилник и жесток господар, какъвто го познаваше тя. Не ѝ се искаше да отделя очи от лицето му, но накрая погледна към кутията, която той извади от сандъка. Очите ѝ заблестяха от любопитство. Когато се приближи до нея, тя видя, че това беше миниатюрно ковчеже, изработено някъде на изток и украсено със слонова кост. Беше много красиво. Когато ѝ го подаде, тя попита:

— Защо ми го даваш?

— Отвори го.

Брена повдигна капака. Вътре имаше златен пръстен, който представляваше две преплетени една в друга змии. На мястото на очите им имаше рубини. Брена знаеше, че викингите много ценят такива пръстени. Жената на Хю, също и Елоиз, имаха такива на ръцете си. Някои мъже също носеха пръстени. Те показваха колко богат е човекът, който го носи. Този, който Гарик ѝ показваше, беше много скъп. Тя го взе и видя, че е много тежък. Погледна Гарик в очите.

— Защо ми го показваш? — Върна му кутийката.

— Не само ти го показвам, подарявам ти го. Твой е заедно с кутийката.

Тя отново погледна пръстена и с неверие в гласа попита:

— Защо?

— Такова е моето желание.

— Даваш на робиня толкова скъпо бижу?

Тя се ядоса. Явно искаше да успокои съвестта си, че я затвори в оная ледена дупка. Но тя никога нямаше да му го прости.

— Кога ще го нося? Когато ти пера дрехите или когато мета стаите? Не, аз няма да го нося.

— Напротив, ще го носиш — отсече той, а погледът му загуби веселостта си. — Освен него ще носиш и роклята, която майка ми шие за теб. Ще бъдеш с тях на празника в къщата на баща ми по случай зимното слънцестоене.

Брена беше напълно изумена.

— Майка ти ми шие рокля?

— По моя молба — рязко отвърна той.

Брена беше изненадана: Елоиз се е съгласила да прави рокля за робиня? Тя знаеше, че Елоиз е християнка и с добро сърце, но самата тя да приготвя дрехата за една робиня изглеждаше съвсем невероятно. Също толкова непонятно ѝ изглеждаше, че Гарик щеше да я вземе със себе си в дома на Анселм, и то на празник.

— Не разбирам, Гарик, защо, след като толкова пъти съм те молила да ме заведеш в къщата на Анселм, за да се видя със семейството си, ти си ми отказвал, а сега ще ме водиш, без въобще да съм ти споменавала?

— Трябваше ти известно време, за да свикнеш с новия си живот, без да си спомняш за дома.

— Нима наистина мислиш, че вече съм се приспособила? Та аз съвсем скоро се опитах да избягам от теб?

— Не говоря за себе си, а за живота ти тук, който е нещо ново за теб.

— Но защо ще водиш робиня на тържество? Такъв ли е обичаят?

— Не, но аз не се придържам стриктно към традициите. Ти ще дойдеш, за да ми служиш, когато имам нужда от теб.

— Ами ако откажа?

— Не можеш да откажеш — засмя се той. — Ще бъдеш там, където аз кажа.

— Възможно е. Но ти обещавам, че това никак няма да ти хареса. Ще дойда само ако ми позволиш да нося кама.

— Съгласен съм.

Тя се усмихна и се запъти към вратата, а в ръцете си държеше подаръка, който ѝ беше дал. Почувства, че този път наистина бе излязла победител.

— Колкото до това, че ще ти прислужвам на празненството, ще го решим на място.

— Няма да има нищо за решаване.

— Бъди сигурен, че ще има — противопостави му се тя и напусна стаята.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Денят на празненството дойде много бързо. Въпреки че на Брена ѝ се искаше да види леля си и да разбере от Корделия защо я е лъгала, тя не изгаряше от желание да отиде в къщата на Анселм. Да отиде там с Гарик и всички да видят, че робинята му носи бижута, като че ли му е жена! Чудеше се дали би преживяла такова унижение. Въобще не искаше да ходи там, но знаеше, че трябва. Гарик много се вълнуваше и беше твърдо решен да я заведе.

Брена погледна прекрасната рокля, която се спускаше по тялото ѝ. Беше от плътно червено кадифе, шито със златен конец. Особено красив беше широкият златен колан, обсипан с рубини, който подходеше на златния ѝ пръстен.

Яни помогна на Брена да вплете в косата си червена пандела. Яни също се вълнуваше, че Брена ще гостува в къщата на Анселм. Брена не се чувстваше по същия начин и с неохота отиде при Гарик, когато я повика. Видът му я зашемети. Той също беше облечен в кадифени дрехи, със златист цвят, на който красиво контрастираше червеният конец, с който бяха извезани. Върху колана му имаше рубини, а на врата му висеше златният медальон. Тя се зачуди дали той нарочно е решил двамата да изглеждат като двойка. На светлината от огъня къдравата му коса блестеше със златисти отблясъци.

— Ти си като бисер в тъмна вода. — Той се приближи към нея.

Тя почувства, че се изчервява от начина, по който я гледаше и всичко, което можа да му каже, бе, че роклята е наистина много хубава.

— Да, но не би стояла толкова добре, ако я носеше друга жена.

Сега вече тя се почувства съвсем неудобно.

— Не ти е присъщо да говориш по този начин, Гарик.

— Казвам само истината. А и ти все още не ме познаваш достатъчно — усмихна се той.

Изведнъж стана нетърпелив.

— Хайде да тръгваме. Празникът вече е започнал.

Тя го последва и те минаха през кухнята. На вратата бяха закачени пелерините им. Но нейната не беше там. На нейно място имаше разкошна хермелинова пелерина с широка качулка. Той внимателно я постави на раменете ѝ и сложи качулката на главата ѝ.

Тя го погледна въпросително.

— Друг подарък?

— Да, скъпи дрехи ти приличат и в бъдеще ще имаш повече от тях.

— Да бъдеш толкова щедър, също не е в стила ти, Гарик. Защо се промени?

— Така се чувствам добре — отвърна той и накрая ѝ подаде камата, която ѝ беше обещал.

Тя сложи оръжието в колана си и го погледна в очите.

— Мисля, че беше по-добре, когато не беше в настроение, защото можех да предположа всяка твоя реакция.

Той се засмя и двамата тръгнаха.

От огъня, където готвеха, се вдигаше пушек, но Брена предпочиташе да ѝ люти на очите, отколкото да ѝ е студено. Все още не се беше стоплила и затова стоеше с пелерината и добре, че имаше това извинение, защото, когато се огледа, в стаята не видя друга толкова скъпа рокля. Тя се изчерви при мисълта, че Гарик щеше да я показва пред другите: една робиня, облечена по-добре от останалите гостенки. Това беше нечувано. Приличаше на наложница и беше сигурна, че и останалите си мислят същото. Това съвсем я разстрои и тя се почувства много нещастна. Стоеше тихо на стола и се сепна, когато Елоиз я попита:

— Доволна ли си от роклята, Брена?

Брена срещна очите, които я гледаха с разбиране, и се отпусна.

— Да, много ти благодаря.

— Тогава ела, нека ти взема пелерината. Не прекарах толкова часове над тази рокля, за да я криеш.

Брена ѝ подаде горната си дреха с неохота, но в същия миг осъзна, че не се чувства толкова неудобно. Беше безкрайно благодарна на стопанката на къщата, че ѝ отделя от времето си, за да я накара да се чувства добре.

— Да, наистина ти стои чудесно — усмихна се Елоиз.

— Много си мила.

— Това е истината, освен това ти дължа благодарности.

— За какво?

Елоиз погледна Гарик, който беше при баща си, след това отново се обърна към Брена и сложи ръка върху рамото ѝ.

— От дълго време не бях виждала сина си толкова спокоен и в добро настроение. Дължим го на тебе.

— Грешеш.

— Напротив, сигурна съм. Той не искаше да се поддаде на чара ти и се бореше със себе си, но се предаде. Нима сама не си забелязала разликата?

Брена кимна. Да, след болестта ѝ Гарик наистина се беше променил. Възможно ли е да се е влюбил в нея? Тя се страхуваше да се задълбочава в такива мисли и затова бързо смени темата.

— Ще мога ли да видя леля си?

— Разбира се. А, ето я и нея. Аз ще ви оставя, за да можете да си поговорите на спокойствие.

Очите на Брена се напълниха със сълзи, когато двете с леля ѝ се прегърнаха. Седнаха една до друга, а Брена продължаваше да държи ръцете на Лини. Тя критично огледа леля си и отбеляза, че въпреки годините Лини продължава да изглежда много добре. Дори в очите ѝ имаше младежки блясък.

— Изглеждаш добре, лельо.

— Елоиз ме накара да се почувствам като член на семейството. Да, наистина нямам от какво да се оплача.

— Сега вече съм спокойна. Само да знаеш колко често си мислех за теб и исках да дойда да те видя, но Гарик не ми разрешаваше.

— Аз чувах много за теб, Брена. Елоиз ми казваше всичко. Зная, че в началото си била много упорита, но аз бях сигурна, че ще се държиш така. Знам, че си се опитала да избягаш, а след това си била много болна. Толкова много се тревожих за теб. Но ето те сега тук. Изглеждаш чудесно и вдъхваш уважение.

— Уважение?

— Ти си тук като гостенка, не като робиня на Гарик. Да, той те е уважил с тази чест.

— Тук съм, за да му прислужвам, когато има нужда от това.

— Хайде, Брена. Тук има толкова много жени за тази работа. Защо ще те облича по този начин, ако те е довел да му прислужваш? Бях с Елоиз, когато той я помоли да ушие тази рокля. Каза, че трябва да бъде като на жените на викингите, защото ти вече си една от тях.

Брена склочи вежди.

— По никакъв начин не съм му показала, че съм щастлива тук. Той знае, че, ако мога, отново ще избягам. Защо е казал, че съм една от тях?

— Сигурно си го накарала да повярва в това. Но ти не трябва да бягаш пак. Ако го направиш и Гарик не те намери, аз много ще се тревожа за теб.

— Когато тръгна, ще взема и теб и заедно ще преминем морето — каза Брена, но ѝ беше трудно да вярва на собствените си думи. И въпреки че с това се опита да ободри леля си, тя само я натъжи.

— Брена, аз вече си мислех, че си преодоляла някои неща в характера си, но сега виждам, че само ми се е искало да бъде така. Една зряла жена би приела съдбата си, която я е изпратила тук. Тя би била щастлива, че е оцеляла и би се опитала да се приспособи към новия си живот, защото вече нищо не я свързва с миналото.

— Както ти направи?

— Да. Това е единственият начин, Брена. Ако ние постоянно мислим за миналото, само ще страдаме. Всъщност животът ми тук не е чак толкова лош, така че аз нямам от какво да се оплаквам. Елоиз ми е добра приятелка. Тя не се обижда, когато Анселм ме посещава, така че имам и мъж, който е много внимателен с мен.

— Престани! Не искам да слушам повече.

— Бъди разумна, Брена. Гарик те харесва, това всички го виждат. Само да пожелаеш, би живяла по съвсем различен начин.

— Като му бъда наложница?

— Знам, че той не може да ти предложи женитба, но би могла да му бъдеш като съпруга. Подаръците, които ти е направил, са доказателство за това. Тук важи правилото, че при липса на законни деца незаконните получават наследството. Възможно е Гарик никога да не се ожени и ти да останеш единствената му любов. Бъдещето ти с него би било сигурно. Децата ти ще са незаконни, но ще имат своето място тук.

— Гордостта ми не би позволила да живея по този начин. Единственото, на което бих се съгласила, е да се ожения за него.

— Но тук е забранено на свободен мъж да се жени за робиня.

— Знам — каза Брена.

Тя погледна Гарик и се усмихна. Беше казала думите на глас. Да, с радост би се оженила за Гарик. Тази мисъл я изпълни с топлина, обичаше го и не искаше да отрича това. Тя се засмя и прегърна леля си.

— Обичам го, досега не бях го съзнавала, но вече съм сигурна. Ако той има такива чувства към мен, за каквито говорите ти и Елоиз, значи ще се ожени за мен. Това е единственият начин, по който бих живяла с него.

— Брена, ти си истинска дъщеря на Ангъс, толкова си упорита. Ако наистина обичаш Гарик, нямаше да се инатиш и би била щастлива със сегашното си положение.

— Не, лельо, или ще бъде така, както аз искам, или въобще нищо няма да стане — каза Брена и стана. — Къде е Дела?

— Тя се оплака, че не е добре, и си легна.

— Знае ли, че съм тук?

— Разбира се, всички знаем.

— Ще говорим по-късно, лельо. Надявам се, че тогава ще мислиш като мен, а не като тези диваци.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Хю се присъедини към Гарик и двамата напълниха чашите си от голямата каца с медовина, която беше сложена по средата на стаята. Мъже, маскирани като животни, танцуваха из стаята и се движеха между гостите, като ги правеха съпричастни на игрите им.

Гарик се промъкна между другите, изсипа цяла кофа сняг върху главата на Хю и с изненада видя, че брат му се смее на това.

Накрая и Гарик се разсмя.

— Очаквах да се нахвърлиш върху ми с меча, защото знам, че никога не си харесвал обичаите около празника на зимното слънцестоене.

— И виждам, че те разочаровах — отговори му Хю.

— Не, не съм в настроение да се сражавам.

— Нито аз. Значи и двамата сме се променили.

Гарик се наведе към брат си и внимателно го огледа.

— Аз си мислех, че съм в добро настроение, но ти явно си в още по-добро. Изглеждаш като човек, който току-що е зърнал Валхала.

Хю се ухили.

— Най-накрая ще имам дете.

Гарик беше безкрайно изненадан. Той потупа брат си по гърба.

— Това е чудесна новина, братко.

Гарик вдигна чашата си.

— Нека детето бъде момче и да има силата на чичо си.

Хю се заля от смях.

— За това ще се погрижа аз.

— Жена ти сигурно е много щастлива — каза Гарик. — Толкова дълго чакахте.

— Не, тя е бясна, защото винаги е обвинявала мен за това, че нямаме деца, а ето, че тя все още не може да забременее.

Част от радостта на Гарик се стопи и той попита:

— Сигурен ли си, че е от теб?

— Да, така както ти държиш онази дива лисица само за себе си, така и аз държах тази единствено за мен.

При напомнянето за Брена, Гарик се намръщи. Той се обвини, че й беше позволил да носи кама, защото се уплаши да не я използва срещу сестра си. Веднага се огледа наоколо, за да я открие, но нея я нямаше в стаята. Със сигурност беше при Корделия.

Гарик бързо се изправи.

— Извини ме, братко, но трябва да намеря Брена, преди празникът на баща ни да бъде развален. Тя има невероятната способност да създава неприятности.

— Седни, Гарик. Ще й трябва много време на твоята лисичка, за да развали празника на татко. Искам да обсъдя с теб пътуването ти тази пролет.

— Не може ли да отложим разговора за по-късно? — нетърпеливо го прекъсна Гарик.

— Ако заминеш сега, Морна ще бъде убедена, че се страхуваш от нея.

— Морна?

Хю се обърна към вратата. Поглеждайки също нататък, Гарик видя Перин, който изглеждаше объркан, а до него бе застанала Морна. Тя беше красива, както винаги. Русите й коси контрастираха със зелената копринена рокля. Очите им се срещнаха, но погледът на Гарик беше студен като стомана.

Брат му беше прав: точно сега той не можеше да напусне. Отново насочи вниманието си към Хю и се помоли Брена да не направи нещо, за което всички биха съжалявали.

В небето се червенееше мъгла, която рязко се открояваше на чисто белия пейзаж. Зловещ цвят, червеният — цвят на кръвта и яростта.

Няколко секунди Брена се взираше в небето, а в главата й се въртяха спомени от това как се бе унижила самата тя, заради приказките на сестра си. Тя едва се контролираше, когато отвори вратата на помещението, където живееха жените.

— Кой е? — с отегчен глас попита Корделия. — Хю, ти ли си? Зачака отговор, но никой не й отвърна.

— Ти ли си, Лини?

— Не, аз съм, Дела.

Корделия се изправи пребледняла.

— Брена... аз...

— Ти какво? — остро попита Брена и дойде по-близо. — Съжаляваш, така ли?

Брена беше застанала точно пред Корделия, а в очите ѝ се четеше ярост.

— Защо ме излъга какво се случва, когато мъжът и жената са заедно?

— Защото това заслужаваше.

— Защо, какво толкова съм ти направила, че да се отнесеш по този начин с мен? Бих искала да разбера истината, Дела, преди да отмъстя.

Корделия се опита да се оправдае.

— Дънстан те желаше, но ти дори не го забелязваше.

— Дънстан? Това е абсурдно. Той ти беше съпруг.

— Да, беше мой съпруг, но той искаше теб. А ти бе прекалено заета да се доказваш като достойна дъщеря на баща си, така че обръщаше много малко внимание на другите край себе си.

— Ако това, което казваш, е вярно, защо не си ми казала? Ти знаеше, че мъжете въобще на ме интересуваха, още по-малко Дънстан.

— Не можех да се примиря, че заради теб изгубих любовта на съпруга си.

— И заради това ме обрече на кошмари?

— Щастлива съм, ако е било така, защото заради теб аз преживях такива ужасни моменти.

За миг Брена загуби контрол над себе си и удари Корделия по лицето, а с другата ръка посегна към ножа.

— Знай, че ако те бях намерила в нощта, когато бях за първи път с този викинг, щях да те убия.

Корделия невярващо се загледа в острието.

— Нима би наранила жена, която очаква дете?

Брена беше изумена и отстъпи крачка назад.

— Истината ли говориш, Дела?

— Лини също знае, ако се съмняваш в думите ми, питай нея.

Брена не би я убила, защото любовта ѝ към Гарик я беше направила по-добра. Беше възнамерявала само да я уплаши.

— Прекалено много се бърка в живота ми, Дела, и ако пак някога се опиташ да го правиш, ще забравя, че съм християнка и ще те убия.

Когато Брена прибра ножа, Корделия отново събра кураж.

— Не ме е страх от теб, Брена Кармарам! Хю ще ме защитава. И ти горчиво ще съжбяваш за това, което ми причини днес.

— Няма да си губя повече времето с теб — каза Брена и излезе от стаята.

Беше бясна. Срещата не бе преминала така, както очакваше, все още не можеше да повярва на безочието на Корделия. Плесницата, която ѝ беше ударила, беше много малко отмъщение.

Вън червената мъгла се беше разпръснала и беше станало непрогледно тъмно. Брена отново се върна в залата. Сега тя съжбяваше за начина, по който се беше отнесла с леля си и се огледа, за да я намери и да се извини. Лини не се виждаше никъде и Брена отиде при Гарик.

— Видя ли се със сестра си?

— Да.

— Надявам се, че е добре.

— Чака дете — разгневено отвърна тя и веднага след това съжбяли за резкия си тон.

— Но тя е добре, нали?

— Беше в добро здраве, когато я напуснах.

Тя гледеше вече с други очи на Гарик и веднага забеляза, че не беше съвсем спокоен. Зачуди се дали причината не е у нея. Искаше да му открие чувствата си, но знаеше, че не бива да се натрапва. Усмихна се.

— Казах ли ти колко добре изглеждаш тази вечер, Гарик?

Точно както беше предполагала, той се усмихна скептично и каза:

— Тогава ще ти припомня, че ти бях предоставил тази възможност, но ти не я използваш.

— Казвам ти го сега: изглеждаш като истински лорд. Точно това е подходящата за теб дума, въпреки че тук не я използват, така ли е?

— Ние сме феодално кралство. Всеки клан си има вожд и това е всъщност лордът. Той дори е като крал за своите хора.

— Като баща ти?

— Да — отвърна той. — Защо питаш?

Тя му отвърна с друг въпрос:

— Не мислиш ли, че е време да разбере нещо за твоите хора и за теб също?

— Признавам, че имаш право.

— Голямо ли е семейството ти?

— Имам лели, чичовци и много братовчеди.

— Знам, че имаш двама братя, но нямаш ли сестри?

— Имах сестра — каза Гарик с глас, изпълнен с мъка — Тя беше най-малкото дете на майка ми, но почина много отдавна.

Брена остро почувства неговата болка и се зачуди — как е възможно толкова да се развълнува.

— Наистина съжалявам, Гарик.

— Не трябва, ти не я познаваше.

Тя нежно докосна ръката му.

— Но знам какво изпитваш, когато загубиш любим човек.

Той взе ръката ѝ в своята.

— Да, предполагам, че знаеш това.

Брена изпита непреодолимо желание да се облегне на него и да усети как ръцете му я обгръщат с топлина. Вече не се чувстваше така самотна както преди. Въпреки че сега Гарик беше центърът, около който се въртеше животът ѝ, все още не беше готова да разголи душата си пред него. Никога не бяха говорили по този начин и това ново начало ѝ харесваше.

— Гарик, ти никога не си говорил за времето, когато си бил в плен на моя народ, нито си показвал, че ги мразиш за това, което са ти направили.

Той изненадано я погледна.

— Кой ти каза това?

— Когато в началото ни доведоха тук, майка ти ми разказа, за да обясни нападението на Анселм. Но може би предпочиташ да не си спомняш.

— Предпочитам да не си спомням това време, но тъй като в днешния ден искаш да научиш много неща, ще ти кажа. Когато един викинг тръгне на война, той знае, че може да го убият или да го хванат в плен. Мен ме заловиха и аз очаквах смърт, но безславна, тъй като не е на бойното поле.

— Толкова ли е важно да умреш в боя?

— Това е единственият начин, по който можеш да отидеш във Валхала.

— Раят на викингите?

— Добро сравнение, но там могат да отидат само смели войни.

Тя не му зададе повече въпроси, тъй като си спомняше ученото при Уиндъм.

— Значи си очаквал да умреш без почести?

— Истината е, че се отнасяха много жестоко към мен и ако някои от тях ми попаднат, ще ги убия. Но един от тях, възрастният човек, който ме пазеше и се грижеше за мен, ми помогна да избягам.

— И за това ти не мразиш всички ни. Но баща ти не е на същото мнение. Нима той не знае, че келт е спасил живота ти?

— Знае, но той съди много бързо, затова, щом веднъж е решил, че ще мрази всички келти, никой не може да му повлияе да промени мнението си. Но това продължи до момента, в който те срещна. Сега съжалява, че е нападнал селището ви. Знаеш ли това, Брена?

— Да, знам. Майка ти ми каза.

— Все още ли го мразиш?

Брена се поколеба.

— Ако това се беше случило на теб, Гарик, ако келт нападнаше селото ти и избиеше жителите му и твоите близки, а теб вземеше в плен, ти нямаше ли да го мразиш?

— Разбира се, и нямаше да намеря мира, докато не го убия.

— Тогава обвиняваш ли ме за чувствата ми?

— Не, аз просто попитах дали все още се чувстваш по този начин. Обикновено жените са повече склонни да прощават, а и те мислят по различен начин. Но явно ти си изключение.

— Не съм същата като преди, Гарик.

— И какво се е променило? Нима не пожела да дойдеш с оръжие тук? И няма ли да го използваш срещу мен, когато по-късно изискам правата си над теб?

— Няма да направя това, Гарик.

— Обещавах ли ми?

— Обещавам.

Той се наведе към нея и се засмя.

— Значи наистина си се променила.

— Но не по начина, за който си мислиш. Няма да използвам оръжието, но все още няма да ти е лесно с мен.

Той се направи на засегнат и с прозиращ в думите му хумор каза:

— Не е честно да ме даряваш с толкова кратки лъжливи моменти, в които да се чувствам победител.

— А кой ти е казал, че жените са честни?

Гарик изсумтя и нарочно се обърна към Хю, който се хвалеше пред другите, че ще спечели на конните състезания, които щяха да се проведат на следващия ден. Брена не ги слушаше. Тя се чувстваше много добре. За първи път двамата с Гарик си говореха без гневни нотки. Сега, когато мислеше за това, не ѝ изглеждаше толкова странно, че се е влюбила в този викинг. Той притежаваше всичко, от което тя се възхищаваше — кураж, смелост, сила, красота. Знаеше, че и той я иска. Дори другите бяха забелязали това. Единственото, което ѝ се струваше невъзможно, бе да му каже, че тя също го желае. „Гарик, бъди сигурен, че ще те накарам да започнеш да ми вярваш“ — мислеше си Брена.

Тя стана и си напълни чашата с медовина. В този момент погледът ѝ срещна този на Анселм, който стоеше начело на масата. Бързо се извърна и не видя сърдечната усмивка, която ѝ изпрати. Видя Перин и отговори на сдържания му поздрав. До него седеше необикновено красива жена, облечена в тъмнозелена коприна. Тя наистина би била красавица, ако не беше студената злоба, която се четеше в очите ѝ. Брена се зачуди как е възможно да предизвиква такива чувства у непознати. Но веднага след това осъзна, че тя познава тази жена, или поне, че е слушала достатъчно, за нея. Това беше Морна, не би могло да бъде никоя друга. Значи това беше жената, която беше ранила Гарик толкова дълбоко, че той все още не вярваше на никоя жена. Тя бе виновна и за много от трудностите, които Брена бе преживяла. Това беше човек без никакви скрупули и с невероятна безочливост. Очевидно бе, че отново искаше Гарик за себе си. Защо иначе ще гледа Брена с толкова омраза? Сега тя беше богата и искаше само него. Нима наистина Морна си мислеше, че миналото е без значение? Тази блондинка никога вече нямаше да притежава Гарик, не и докато Брена е жива.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Празникът продължаваше и дори ставаше все по-шумен. Гарик и Хю започнаха да спорят за нещо, но Анселм ги укроти. След това Хю и Феърфакс имаха някакво недоразумение, но отново Анселм беше този, който потуши напрежението между тях. Но някои препирни завършиха с проливане на кръв и дори един мъж, който Брена, за щастие, не познаваше, намери смъртта си в едно състезание, започнало като проверка на силата. Беше ужасно такива неща да се случват и още повече победителят да бъде възхваляван.

Брена се чудеше по какъв начин тези хора показват култа си към силата. Ако не притежаваше сила, мъжът беше срам за семейството си. Много от присъстващите разказаха различни случки и Анселм повтори разказа за нейното залавяне. Той не пропусна да изтъкне куража и смелостта ѝ и Брена видя, че Морна не повярва на казаното.

По-късно, когато повечето от присъстващите бяха пияни, Морна убеди брат си да я изпрати и застана до вратата да го чака, докато той отиде за пелерината ѝ. Тогава Брена каза на Перин:

— Мисля, че празненството не ти се понарава, Перин.

Той я погледна учудено.

— Знаех, че сестра ми не е канена, но тъй като тя настоя, аз я доведох.

— Каж ми, Перин, тя отново ли има планове за Гарик?

— Да. Това огорчава ли те?

— Само, ако Гарик реши да скочи отново в огъня, който вече веднъж го е опарил.

— Нека да вярваме, че няма да направи тази грешка.

Брена се засмя.

— Ти май не си съгласен да им бъдеш посредник?

— Морна ми е сестра. Но няма да ѝ простя това, което причини на най-добрия ми приятел.

— Ти не се сбoguва с домакина си, Перин. Върви и му благодари за гостоприемството, а аз ще занеса пелерината на сестра ти.

По лицето на Перин премина безпокойство.

— Не, Брена, сестра ми и без това е недоволна от вниманието, с което Гарик се отнася към теб. Точно сега ще бъде много щастлива, ако успее да ти припомни, че не си свободен човек.

— Може ли да дойда с теб до вратата? Тогава ще можеш да си сигурен, че няма да се случи нищо лошо.

Не му се искаше, но с усмивката, която му отправи, Брена го спечели и той се съгласи. Морна се беше изнервила от чакане и нетърпеливо се обърна към брат си.

— Не мога да повярвам, че ме принуди да чакам толкова дълго, за да говориш с някаква робиня — просъска тя през зъби. — Как можа да направиш това, Перин?

— Не си чакала толкова дълго, Морна — уморено отвърна той.

— Ако беше говорил с някой друг, не бих имала нищо против — възмутено продължи тя, — но да ме принуждаваш да те чакам заради нея! Не ти ли е достатъчно, когато гостуваш на Гарик?

Перин се изчерви.

— Не е това, което си мислиш, Морна. Гарик не дава това момиче на никой друг. Тя е само негова.

Като каза това, той изпита облекчение.

Морна още повече се ядоса и погледна Брена с презрение.

— Сложи ми пелерината!

Тъй като Брена я погледна с неразбиране, Морна се обърна към брат си.

— Ти знаеш нейния език, кажи й какво искам от нея.

— Отиваш прекалено далеч, Морна. Тя не е твоя робиня, за да й заповядваш.

— Тя е робиня, а сега й преведи!

— Какво иска сестра ти? — невинно попита Брена и Перин въздъхна.

— Един, помогни ми! Тя иска да й сложиш пелерината. Просто иска да излее гнева си върху теб.

Брена се усмихна.

— Няма нищо, Перин. Само й кажи, че отказвам.

Перин подаде връхната дреха на сестра си и й каза:

— Брена отказва да изпълни заповедта ти, Морна. А сега да си тръгваме. — И той напусна залата.

Морна беше извън себе си от ярост и се обърна към Брена:

— Ще заповядам да те бият с камшик.

— Това няма да стане — отвърна Брена, изненадвайки Морна, че говореше на нейния език. — Гарик няма да разреши. А и преди да си казала нещо такова, аз ще ти отрежа главата като на пиле. Ти не беше желана гостенка на това празненство. Тук няма нито един, който да тръгне да търси убиеца ти.

— Не би посмяла да ме докоснеш!

— Можеш да се убедиш. Извикай за камшик.

Морна се поколеба.

— Ще съжеляваш за думите си в деня, в който стана съпруга на Гарик.

— Този ден никога няма да дойде.

— Не бъди толкова сигурна! — каза Морна и излезе от залата.

Брена прехапа устни. Ами ако предсказанието на Морна се сбъдне и Гарик я вземе за съпруга, която да го дари със законни наследници, а Брена му остане като наложница? Потръпна при тази мисъл. Не, това нямаше да се случи. Ако нямаше надежда да стане съпруга на Гарик, тя нямаше никаква надежда. Но беше сигурна в едно: Гарик имаше чувства към нея.

Когато се обърна, видя, че той е съвсем близо до нея и се помоли да не я е чул, че говори с Морна, защото тогава трябваше да му разкрие тайната си. Това би предизвикало гнева му, последното нещо, което искаше в този момент. Тя се върна на мястото си и нервно зачака да я заприказва. Когато най-накрая той се обърна към нея, затаи дъх.

— Липсваше ми. Къде беше?

— Изпратих Перин.

Брена бързо смени темата.

— Няма ли да си ходим скоро?

— Изморена ли си?

— Денят наистина беше много дълъг за мен, а и пих не малко.

Той стана.

— Хайде, знам местенце, където ще прекараме нощта.

Брена не се помръдна от мястото си.

— Няма ли да си ходим у дома? Не е толкова далеч.

— Ще бъде само губене на време. Конните състезания започват рано сутринта и аз трябва да бъда тук.

Тъй като тя се намръщи, той продължи:

— Може би, ще те заведе вкъщи утре вечер и на другия ден отново ще се върнем.

— Ще се върнем?

— Да, празникът ще продължи около две седмици.

Брена въздъхна и го последва. Все още имаше хора по масите, някои спяха пияни на пейките. Елоиз и Лини си бяха легнали.

Анселм и Хю все още се държаха. Гарик се сбогува с тях, но тъй като никой от двамата не го чу, с Брена бързо напуснаха залата. Тя не почувства ледения вятър, тъй като се беше сгушила в Гарик. Толкова близо до него, сякаш не стъпваше на земята, а се носеше над нея. Главата ѝ леко се въртеше и тя се притисна още по-плътено в него, обхваната от пълно спокойствие. Когато той я въведе в конюшната, Брена ядосано се обърна към него.

— Нима очакваш да спя тук?

— По-удобно е, отколкото на пейките в залата, а и тук никой няма да ни безпокои.

Брена почувства безпокойство да се надига в гърдите ѝ, искаше ѝ се да се хвърли в обятията му, но знаеше, че не по този начин ще го спечели. Знаеше, че щеше да ѝ бъде хубаво, но колко време щеше да е така? Нямахте да се ожени за нея, ако му се отдаваше толкова лесно. С неохота отстъпи от него и затърси тема, която би отдалечила с малко това, което скоро щеше да се случи.

— Мога ли да взема участие в състезанието, което ще се проведе утре?

Гарик се разсмя.

— Всеки мъж би могъл да участва, но не и жена.

— Но аз ще се маскирам, Гарик, и никой няма да разбере коя съм. У дома хора, които не ме познаваха, често ме приемаха за момче. Страхотно удоволствие би ми доставило да победя брат ти.

— Откъде знаеш, че брат ми ще се състезава?

Брена пребледня и се обърна на другата страна. Как да му каже, че ги е чула, когато си говореха за това.

— А нима той няма да вземе участие?

— Да, той ще се състезава, но аз също ще бъда състезател, нима искаш да победиш и мен?

— Предполагам, че няма да е добре да го направя пред всички.
— И след това с игрива усмивка добави: — Достатъчно ми е да знаеш, че наистина мога да го направя.

— Нямам нищо против в близко време да приема такова предизвикателство, но сега друг по-интересен спорт ме интересува.

Той се опита да я докосне, но Брена избяга към входа на конюшните.

— Знаеш, че доброволно няма да легна теб, Гарик. Ще спя вън, ако трябва.

Той направи една стъпка към нея, но спря.

— Искам само да ти кажа, че днес ми беше много хубаво да те чувствам близо до себе си. Мислех, че тази вечер ще преживея още радости, но щом ти не искаш, няма да те насилвам.

Той легна на сламата и ѝ посочи мястото до себе си.

— Ела, трябва добре да се напиш тази нощ, защото утре ще бъде дълъг ден.

Не беше очаквала Гарик да отстъпи толкова лесно и едва не въздъхна от облекчение. Не бе сигурна, че толкова близо до него ще спи спокойно, но реши поне да опита. Но преди дори да се е настанила удобно, Гарик беше върху ѝ и тежестта му я приковаваше.

— Ти ме излъга!

— Не, аз казах само, че няма да те насилвам.

Целуна я, преди да е успяла да каже нещо. Тя се опита да обърне глава настрана, но той я взе в широките си длани и обсипа с целувки лицето ѝ. Натискът на тялото му, силата, желанието му отслабиха съпротивата ѝ. Той разкопча колана ѝ и преди да има време да го помисли, и двамата бяха без дрехи. Ръцете му нежно се движеха по тялото ѝ, разпалвайки пожари.

Тя се разтопи в тази лава от желаниа, която я заливаше като неспирни потоци и я подтикваше по-скоро да му се отдаде, и когато накрая той влезе в нея, Брена изпадна в екстаз, към който сетивата ѝ отдавна се стремяха. Сякаш двамата бяха създадени един за друг. А след това им беше приятно да лежат един до друг и да чувстват как сладката умора завладява телата им. Когато Брена отвори очи, видя, че той я гледа със странно изражение на лицето си. Тя се зачуди, но след това изведнъж се досети за думите, които беше изрекла по време на акта и в този момент ѝ се прииска да избяга и да се скрие. Не беше

мислила да разкрива чувствата си по този начин и не толкова скоро. Все още не беше съвсем сигурна в него.

— Истината ли говореше, Брена, наистина ли ме обичаш?

Тя затвори очи. Можеше да излъже, но така би изгубила вярата му. А това беше най-важното, ако искаше някога двамата да бъдат щастливи.

— Да, обичам те. — Тя прошепна думите, които преди малко бе извикала високо.

Отвори очи и видя, че той се усмихва нежно.

— Сигурна ли си, Брена?

— Знам какво чувствам, не мога да се излъжа в себе си.

— Тогаваш ми обещаеш, че никога вече няма да бягаш от мен.

— Имаш думата ми.

— Добре. Днес за мен е ден, който няма да забравя.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш, Гарик?

— Щастлив съм, че ти промени отношението си към мен, Брена.

— Той ѝ обърна гръб и каза: — Вече е късно и аз съм уморен. Хайде да спим.

Тези думи бяха като удар за нея.

— Май ти подарих повече, отколкото заслужаваш тази нощ.

— Какво?

Той не се помръдна и тя почувства как я обзема сляп, неконтролируем гняв. Тя го разтърси, отново привличайки вниманието му към себе си.

— Искам да знам намеренията ти, Гарик. Ще се ожениш ли за мен?

Той се намръщи.

— Един викинг не може да се жени за робиня.

— Баща ти може да ме освободи. Ти можеш да ме освободиш.

— От това няма никакъв смисъл. Аз няма да се оженя за теб. Ако те освободя, ще те загубя. А като моя робиня винаги ще си до мен. Ще ми бъдеш като жена.

— Докато остаряя? Ако ме познаваш малко по-добре, ще знаеш, че гордостта ми няма да позволи да бъда твоя, ако това не е скрепено със закон. Ти си единственият мъж, за когото бих се омъжила. Ако откажеш, никога не бих ти простила.

— С времето ще ти мине.

— С времето любовта ми ще се загуби.

— Искаш прекалено много от мен. Аз съм се заклел никога да не се женя!

— Също и да обичаш?

— У мен вече няма чувства. Те умряха много отдавна. — Той взе ръката ѝ в своята. — Но към теб чувствам някаква топлина, Брена, и не искам да я загубя. Не мога да ти дам нищо повече, освен грижите и вниманието си.

— Но ти можеш да се промениш.

Той поклати отрицателно глава.

— Съжалявам, Брена.

— Също и аз, защото не ми даваш никаква надежда.

От болка и съжаление в очите ѝ се появиха сълзи, но тя се обърна на другата страна, за да скрие от Гарик колко е нещастна.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Рано сутринта небето бе обсипано с безброй звезди. Една жена забърза надолу към фиорда, където две канута бяха завързани за брега.

Водата беше съвсем спокойна и както бе потънала в сянка, имаше цвят на мастило. Жената потрепери и се загърна още по-плътно в пелерината си. Бързо развърза едно от канутата и влезе в него. Течението веднага го пое и го понесе. Тя взе едно от греблата и в този миг осъзна, че вече няма време да променя решението си.

Планът, който си беше начертала през нощта, беше много опасен.

Трябваше да стигне другата страна на фиорда и да отиде в селището на клана Боргсен. Никой друг, освен клана Боргсен, не би направил това, което тя искаше. Течението бързо я отнесе на другия бряг. Само веднъж беше стъпвала на него.

Много отдавна, когато двата клана бяха в добри отношения, беше идвала на сватба в къщата на Латам Боргсен. Тогава дъщеря му се женеше. Това беше голямо празненство, което трая около месец, и всички съседи бяха поканени. Зачуди се дали би могла да намери пътя до къщата. Толкова години бяха минали от тогава.

Жената стъпи на брега и забърза навътре в сушата. Толкова прост беше планът ѝ, не би могла да се провали. Оставаше ѝ около половин час път до селището на Боргсен. Точно в този момент насреща ѝ изскочиха двама ездачи, които бързо яздеха към нея. Тя е отдръпна изплашено и те се разсмяха.

Единият слезе от коня, очевидно той беше по-младият.

— Жена, която толкова рано е на такова място, трябва да има среща с някой мъж. Няма да чакаш, защото вместо един, сега имаш двама на разположение.

Другият викинг все още беше на коня, а по изражението му се разбираше, че също иска да говори с жената.

— По-спокойно, Седрик. Как се казваш? — обърна се той към нея.

— Адосинда — излъга тя.

— Не съм чувал това име. А ти, Арно?

— Аз също. Откъде идваш?

За миг тя се поколеба.

— От другата страна на фиорда.

Изведнъж и двамата мъже станаха много сериозни.

— Ти си от клана на Хаардрад?

— Аз съм много далечна тяхна роднина.

— Ако наистина идваш оттам, трябва да знаеш, че не си добре дошла тук! — възкликна Арно.

— Това е заговор, Арно — заподозря по-младият викинг. — Не ти ли казах, че Хаардрад много дълго мълчаха. Ето, сега са ни изпратили жена, която да се промъкне в къщите ни и да ни избие, докато спим. Кой би се усъмнил в жена?

— Това не е вярно, кълна се! Никой не знае, че съм тук.

— Недей да лъжеш! Аз съм третият син на Латам. Хю Хаардрад уби най-големия ми брат. Ако усетя и най-малка измама, веднага ще умреш!

— Дойдох тук без оръжие — каза Ярмил и усети как я обхваща страх.

— Защо тогава отиваш там, където знаеш, че не си желана гостенка?

— Нужна ми е помощта ви.

— Ами ако лъжеш?

— Не, не! Не познавам мъж, който би могъл да ми помогне, а моето намерение е да дам урок на Хаардрад и знам, че само един Боргсен би могъл да направи това.

— Думите ти не звучат убедително. Кой Хаардрад би сторил лошо на друг от същия род?

— Жена, която има причини да го направи.

— Чуваш ли я, Арно? Започвам да ставам любопитен.

— Това, което искам от вас, е много просто и ще ви платя добре за услугата. Хаардрад имат една нова робиня, красива е, с черна коса и сиви очи. Тя стои на пътя ми и аз не искам това да продължава.

— Искаш да я убием?

— Не ме интересува какво ще стане с нея, след като я хванете. Можете да я задържите колкото си искате, но знайте, че тя ще се опита

да избяга. Можете и да я продадете, така ще изкарате пари от нея. Може и да я убиете.

— А Хаардрад как ще реагират?

— Гарик ще бъде отчаян, защото се интересува от момичето, и ако тя избяга, това ще го сломи.

— Да избяга?

— Трябва така да изглежда. Той ще я търси навсякъде, но накрая ще се откаже. Ако обаче разбере, че е била отвлечена, няма да спре, докато не я намери.

— Това ми звучи като капан — каза Арно. — Пресичаме фиорда и попадаме на Хаардрад, които ни очакват.

— Ако поне малко познаваш Хаардрад, ще знаеш, че те не се занимават с измами.

— Това е вярно — неохотно призна Седрик. — Хю уби брат ми в честна борба.

— Може и да е така, но ние трябва да съобщим на баща си за този план — скептично каза Арно. — Той добре познава врага и ще бъде глупаво да не кажем на Латам за това.

— Нима си мислиш, Арно, че сам не мога да реша какво да правя?

— Не, но смятам, че ще бъде хубаво да кажем на баща ти. По тези места от години не се е проливала кръв, а това, което ни предлага тази жена, може да предизвика кръвопролития.

— Но може и да ни направи по-богати — алчно каза Седрик.

— Ами тази робиня, как ще обясниш присъствието тук?

— Приятелю мой, сам си измисляш проблеми. Ще я държим в твоята ферма, докато решим какво да правим с нея. Толкова е просто.

Жената беше доволна да чуе, че алчността надделява над опасенията им.

— Не трябва да се пролее кръв. Трябва така да го направите, че да изглежда, сякаш тя сама е избягала. Ще получите една торба злато. Има и още нещо: ще сте причинили нещастие на един Хаардрад, а той няма да знае това. Ако сте съгласни, ще ви платя веднага и повече никога няма да ме видите. Какво ще кажете?

— Първо ни кажи какво точно да правим.

Жената се усмихна доволно, сигурна, че това, което искаше, скоро щеше да стане.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Брена се събуди от шума на галопиращи коне и когато се огледа, видя, че е сама. Разбра, че конното състезание е започнало. Бързо се облече и излезе. Студеният въздух ѝ помогна напълно да се разсъни и тя се зачуди как е спала през цялото време, когато мъжете са подготвяли конете си. Споменът от предната нощ беше толкова болезнен за нея, че ѝ изглеждаше невъзможно да остане повече на това място.

В тълпата, която се бе събрала да наблюдава състезанието, видя леля си и отиде при нея. Лини изглеждаше много добре и сърдечно се усмихна на племенницата си.

— Мислех, че ще си тук, за да пожелаеш късмет на твоя викинг. Той те търсеше.

— Ако е искал нещо такова, да ме е събудил — с равен тон отвърна Брена.

— Какво има, Брена? Не изглеждаш добре.

— Просто съм уморена, не спах добре тази нощ.

Лини веднага ѝ предложи да поспи в нейните помещения, но Брена отказа.

— Ще си ходя, лельо. Днес нямам желание да виждам Гарик.

— Но празникът...

— Ще продължи и без мен.

— Какво се е случило, Брена? Ти беше толкова щастлива вчера.

— Била съм глупачка.

— Заради Гарик ли е това? Нима той не се интересува от теб, както си мислехме?

— Знам нещо за него, но не чак толкова.

— Но той ще пита за теб. Какво да му кажа?

Брена се обърна и сви рамене.

— Истината. Отишла съм си вкъщи и няма да се връщам.

От къщата на Анселм до дома на Гарик не беше далеч, но на Брена ѝ се видя като едно безкрайно пътешествие. Когато стигна

конюшните, видя, че Ерин го нямаше и веднага се качи в своята стая. Бе обхваната от гняв. Той извираше от болката, която я измъчваше. Тъй като Гарик го нямаше тук, за да излее гнева си върху него, тя извади пръстена от ръката си и го хвърли на земята. Но не успя да му направи нищо. Разярена, запали огън и го хвърли в пламъците. След това разкъса роклята и я хвърли на парчета на пода. Гледката предизвика сълзи в очите ѝ и тя съжали за труда, който жената беше положила, за да изработи тази рокля. Разрида се и се хвърли на леглото. Бързо заспа, но се събуди от шума пред вратата. Веднага се мушна под завивките, защото беше гола, и точно тогава вратата се отвори. Гарик влетя в стаята, а по лицето му се четеше гняв.

— Не съм те пускал да се връщаш тук.

— Знам.

— Но си го направила.

Той видя парчетата от скъсаната рокля на земята и гневът му се удвои.

— Дойдох, за да те взема със себе си, но виждам, че си направила това невъзможно.

— Няма да е добре да доведеш на баща си гостенка, която е облечена в груба вълнена рокля, нали?

— Това е вярно, но тъй като ти явно предпочиташ такива дрехи, никога вече няма да получиш подарък от мен.

— Нямам нужда от тях.

— Ще останеш в тази къща, щом това е желанието ти, а аз ще си намеря друга, с която да прекарам празника.

Тези думи я нараниха много жестоко.

— Нима мислиш, че това ме интересува?

— Малко значение има дали те интересува, или не — отвърна той. — И отсега нататък ще се подчиняваш на това, което ти казвам, защото вече няма да бъда снизходителен с теб.

— Какво ще направиш? Може би ще отнемеш живота ми, така както отне любовта ми?

Той само ѝ повтори, че не трябва да напуска къщата, и излезе от стаята. Отиде право в конюшните и също не забеляза, че Ерин не е там. Възседна жребеца и безмилостно го пришпори. На състезанието беше загубил от Хю и това го беше ядосало, но чашата преля, когато разбра, че Брена си е тръгнала.

— Такава проклетия е тази жена! Първо ме мрази, след това ме обича и сега отново ме мрази. Дадох ѝ всичко каквото можех, но на нея това не ѝ е достатъчно. Нямам нужда от такава досада. Тази вечер ще се опия с медовина и ще забравя всичко.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Брена разпали огъня и приготви хляб, така както беше виждала Яни да прави. След като Гарик замина, тя беше продължила да плаче, но спря, защото осъзна колко е глупава. Гарик искаше да сподели живота си с нея, тя трябваше да приеме това и да бъде щастлива. Един ден той можеше да се промени, така както тя се беше променила.

Къщата беше тиха и само съчките пукаха в огнището. Кучето се беше излегнало на пода, затова тя не го видя, като наостри уши, но също чу шума, който идваше отвън.

Възможно ли беше да е Гарик? Ако се беше върнал, значи му е липсвала. При тази мисъл Брена се усмихна и зачака вратата да се отвори. Тя наистина се отвори, но много бавно. В стаята нахлу студен въздух и Брена потрепери. Изведнъж осъзна, че Гарик не би отворил по този начин, и изтръпна. През полуотворената врата влезе мъж с ръста на Гарик. Той беше плътно загърнат в пелерината си, а в едната си ръка държеше меч. Брена затаи дъх. Не познаваше този викинг. В този момент кучето дойде до нея и неговото ръмжене ѝ вдъхна кураж. Камата, която Гарик ѝ беше дал, все още беше на кръста ѝ.

— Брена?

Тя се изненада. Нима той я познава? Но не, тонът му беше въпросителен. Той се уверяваше дали е тя. Значи няма за какво да се тревожи.

— Кой си ти? — попита тя, но изражението му ѝ показа, че той не я разбира.

Брена прехапа устни, чудейки се дали да заговори неговия език или не.

Кучето продължаваше да ръмжи. Дали не усещаше някаква опасност?

— Сама е, Седрик.

Брена моментално се завъртя и се оказа пред втори мъж, който беше дошъл от другата страна на къщата. Преди дори да успее да си

помисли нещо, той я сграбчи. Тя се развика, а кучето го ухапа за крака. Седрик извика от болка и замахна с меч, за да убие животното.

— Не! — изкрещя Брена и се опита да хване ръката на викинга, но другият мъж беше по-бърз и с ритник отпрати кучето надалеч.

— Няма нужда да убиваме кучето.

— Вече имаме момичето. Това е достатъчно.

Брена стоеше мълчаливо между двамата и въпреки, че не можеше да разбере за какво точно са дошли, беше сигурна, че намеренията им не бяха добри. Кучето беше тук, но то не би могло да ѝ помага повече, защото беше наранено, а Гарик се веселеше на празника. Ядоса се, че я беше оставил сама да се защитава.

Плъзна се между двамата и се насочи към вратата, но не успя да избяга, защото краката ѝ се оплетоха в нещо и тя падна. Тогава разбра, че единият от викингите беше хвърлил въже и тя се е спънала в него. Очите ѝ потъмняха от ярост, когато той завърза китките ѝ, без дори да поглежда.

— Мисля, че е добре да тръгваме, преди нещата да са се усложнили.

Той не изчака другия да каже каквото и да било, бързо грабна една стара пелерина, метна я върху Брена и я помъкна след себе си. Почувства се напълно безпомощна, като животно, което водеха на заколение. Как смееха да се отнасят така с нея? Слязоха надолу по скалата и стигнаха водите на фиорда. Корабът на Гарик беше гордо изправен сред спокойните води като спящ дракон. Точно до него и също толкова внушителен стоеше друг викингски кораб.

Качиха се на него и веднага потеглиха, отнасяйки я далеч от брега, далеч от Гарик. Тя започна да се бори с паниката, която я обхващаше. Къде я водеха и защо?

С внимание огледа викингите и се зачуди защо е трябвало да използват такъв голям кораб, когато една малка лодка би им свършила същата работа.

Брена си отговори на този въпрос, когато в сянката зад себе си видя Уилоу. Това още повече я обърка. Защо тези викинги, ако бяха пирати, щяха да откраднат само един кон и само една робиня? Брена допускаше всякакви възможности, но изчакваше мъжете да заговорят, за да ѝ помогнат да намери истината. Но те мълчаха.

Поне не излязоха в открито море, а акостираха на отсрещния бряг на фиорда. Когато свалиха нея и Уилоу, тя се загледа в дълбоките води на фиорда и се замисли как, дори ако успееше да избяга от тези викинги, би преминала фиорда. Сама не можеше да се справи с управлението на кораба, а и не знаеше да плува.

На сушата имаше два коня и мъжете се метнаха на тях. Вече бяха привързали Брена върху Уилоу и потеглиха на юг. Отвеждаха я още подалеч от Гарик.

Гарик. Какво щеше да направи той, като разбере, че я няма? Тъй като и Уилоу нямаше да бъде там, можеше да си помисли, че е избягала. Можеше и да отхвърли тази мисъл, защото му беше дала думата си.

Щеше да я търси, но дали би преминал фиорда? Нощта се спускаше тъмна и непрогледна, нямаше звезди, но двамата мъже уверено яздеха напред. След близо час спряха пред една къща. Свалиха я от коня и я въведоха вътре.

Беше тъмно и миришеше на застоял пушек. Мъжете запалиха огън и Брена се огледа: малка маса с две пейки отстрани и няколко съда за готвене, това беше всичко. По стените и пода имаше опънати кожи, които придаваха малко уют на това място. Имаше и четири красиво изрисувани стъклени чинии, а на вратата висяха две брадви с кехлибарени дръжки. В дъното на стаята имаше чаши, вази, чинии, купи, върху всички тях бяха изрисувани езически сцени.

Брена съсредоточи вниманието си върху двамата мъже. Арно събличаше кожата, в които се беше увил, докато Седрик се беше вгледал в Брена. Тя усети как кръвта ѝ изстива.

— Може би няма да си тръгна веднага — каза той, като продължаваше да наблюдава Брена.

Арно го погледна и се намръщи.

— Би могъл да отложиш това за друг път.

— Знам. Адосинда каза, че тази робиня е красива, но тя е похубава, отколкото предполагам.

— Седрик.

— Добре! — гневно отвърна той. — Ще се върна на празненството на баща ми, но утре сутрин ще бъда тук и първо ще бъде моя. Запомни това!

Арно поклати глава.

— Имам лоши предчувствия заради това, което направихме.

Седрик се разсмя.

— Не мога да повярвам на ушите си.

— Мисли си каквото искаш, но тя принадлежи на друг мъж и аз мисля, че той няма да спре, докато не си я върне обратно.

— Какво искаш да кажеш?

— Сигурен съм, че ще се пролее кръв.

— Ако толкова добре можеш да предскажеш какво ще се случи, кажи ми как ще я открие? Какво излиза, че имам страхливец за приятел?

— Само защото си ми приятел, няма да обърна внимание на думите ти, Седрик.

Седрик се насочи към вратата и преди да излезе, хвърли последен поглед на Брена, поглед, който я накара да потръпне.

— Внимавай с нея, Арно — каза той и напусна къщата.

Когато той излезе, Брена погледна с надежда Арно, но той въобще не се интересуваше от нея. Част от смелостта ѝ се възвърна. Беше успяла да се справи донякъде с Гарик, защо да не се пребори и с този мъж?

Камата ѝ все още беше в нея. Не бяха ѝ обърнали внимание, може би са предположили, че дръжката, която блестеше на колана ѝ, е украшение.

Арно приготви някакво ядене, след това постели няколко кожи до огъня и ѝ посочи, че може да легне там. После излезе навън, за да се погрижи за конете.

Брена бавно се придвижи до мястото, предоставено ѝ за спане.

Мислеше за утрешния ден и не знаеше как ще приключи. Миризмата от супата беше много примамлива. Цял ден не беше яла.

Тя легна, но въжето се впиваше в китките ѝ. Помисли си да го среже, но се отказа, защото така би се лишила от оръжието си, преди да го е използвала, за каквото възнамеряваше, затова го сложи под кожата, откъдето лесно би могла да го извади, и когато Арно се върна, беше заспала.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Седрик не се появи на следващия ден, нито на другия. Нямаше го цяла седмица. Издръжливостта ѝ беше поставена на изпитание. Не допускаше, че Гарик би могъл да я открие, защото още първия ден заваля сняг и продължи цели три дена. Никога не би се досетил, че са я взели с кораб. Би проклинал снега, че е покрил следите ѝ, но никога не би я открил.

Проклет да е тоя сняг! Проклети да са Арно и Седрик. Проклета да бъде жената, за която говореха. Не би могла да бъде Корделия, защото тя не знаеше техния език. И тогава пред очите ѝ изникна сцената с Морна. Само тя би могла да действа по този начин. Но освен нея имаше много мъже, които ѝ имаха зъб — Баярд, Горм и дори Хю, всеки един от тях би могъл да изпрати жена, която да се уговори с Арно и Седрик.

На втория ден Арно махна въжето от ръцете ѝ и същата нощ Брена се опита да избяга, но той беше поставил капан пред вратата и я хвана. Тя го проклинаше на собствения си език и се бореше с него, но без успех.

Заради това той я завързваше през нощите, но поне през деня беше свободна.

След като мина една седмица, Арно също стана неспокоен. Това ѝ вдъхна кураж. Може би със Седрик се беше случило нещо и той никога нямаше да дойде. Арно вече беше показал, че не иска Брена край себе си. Може би щеше да я пусне.

Изминаха девет дена, откакто я бяха затворили в тази къща, и Брена реши да заговори на Арно на неговия език. Той приготвяше хляб, когато го приближи.

— Изглежда, че приятелчето ти е забравило за нас — започна тя, изненадвайки го, че говори езика му. — Колко време ще ме държиш тук?

— Много добре говориш моя език.

— Също като теб — отвърна тя.

— Бяха ми казали, че от не много време си тук. Трябва да си имала много добър учител, за да го научиш така добре за толкова кратко време. Твоят господар ли те учи?

— Той ме научи на много неща. И едно от тях е, че по тези земи не може да се вземе нещо, което да не се заплати след това...

Предупреждението ѝ подейства така на Арно, че той се почувства, сякаш Гарик вече бе при тях.

— Младият Хаардрад никога няма да разбере, че си тук.

— Ще научи след време. Той много добре познава областта и ще провери всеки сантиметър. И когато не ме намери никъде из владенията си, ще обърне поглед към земите ви.

— Преди това ще се откаже.

— Така ли мислиш? Но има нещо, което ти не знаеш, и то е, че аз и Гарик се обичаме и той няма да спре, преди да ме е открил.

Арно я загледа по начин, който я накара да се почувства неудобно.

— Може и да е така, но нищо не зависи от мен. Аз само те държа тук за друг човек.

— Ти помогна за моето залавяне, след това ми попречи да избягам, значи си толкова замесен, колкото е и твоят приятел.

— Престани да говориш. Повече ми харесваше, когато си мълчеше.

— Знаеш, че говоря истината. Гарик няма да ви прости, ако не ме освободиш сега.

— Сам не мога да реша. Така че запази убедителните си думи за Седрик. Сега ти си негова.

— Ще умра, но няма да бъда негова. — След това с по-нисък глас продължи: — Седрик не е тук, така че можеш да ме пуснеш, преди да се е върнал.

— Той е мой приятел, единственият, който имам. Може да не съм съгласен с това, което прави, но не мога да го излъжа.

— Твоят приятел ще причини смъртта ти! — предупреди го Брена.

— Не бъди толкова сигурна в това, което казваш, защото Гарик няма да те търси тук. И ако някога го направи, то ще е минало достатъчно време и ти отдавна ще си била продадена някъде надалеч. Трябва да знаеш, че аз съм честен спрямо Седрик и неговото

семейство. Васал съм на бащата на Седрик, Латам Боргсен. Това, за което ме молиш, по-сигурно би причинило смъртта ми, отколкото, ако твоят господар дойде тук.

— Тогава ме заведи при твоя господар. Разбирам, че той не би одобрил това, което сте направили двамата със сина му.

— Стига приказки.

— Моля те.

Арно излезе от стаята, оставяйки я изтощена от безполезната борба, която бе водила, и съкрушена от изхода ѝ. Когато се върна, тя отново бе потънала в мълчание и той не се опита да я заприказва. Някъде по обяд дойде Седрик.

Начинът, по който я гледаше, не остави никакви съмнения у Брена за намеренията му. Желанието му беше толкова очевидно, че дори Арно се отказа да го пита защо се е забавил.

Седрик махна пелерината си и по голите му ръце се откरोиха мускули, които недвусмислено говореха за сила. Брена знаеше с какво трябва да се справя и беше сигурна, че ако ѝ се отдаде възможност, би убила този човек, без ни най-малко да съжалява за това.

— Създаваше ли ти проблеми моята красавица?

— Не до днес.

— Така ли?

— Тя говори нашия език.

— Наистина ли?

Брена се премести по-близо до леглото, където се намираще едничката ѝ надежда.

— Освен това тя знае имената ни, така че ако някога Гарик я намери, ще му каже всичко. Казвах ти да не се забъркваме в тази каша.

— Разтревожен си, а няма от какво да се притесняваш. Той никога няма да я намери.

— Ще я продадеш ли скоро?

— Не, не мисля. Ако някога Хаардрад я потърси тук, ще го убием. Толкова е просто.

— Нима си вярваш на това, което казваш, Седрик?

— Стига приказки. Достатъчно време загубих да изпълнявам различни поръчки на баща ми. Единственото, за което мислех, беше тя и няма да се бавя повече.

Изведнъж той се разсмя.

— Ще стоиш и ще гледаш, Арно, или ще отидеш да покажеш уважението си към баща ми?

Арно погледна първо Седрик, после Брена и виждайки в очите ѝ молбата ѝ за помощ, бързо се обърна на другата страна и избяга от стаята, като затръшна вратата след себе си.

Брена не бе очаквала нещо по-различно, защото Арно беше човек, разкъсан между предаността към приятеля си и това, което чувстваше в сърцето си. Накрая избра приятелството и остави Брена да се справя сама с положението си.

Какво трябваше да направи: да напусне това място, обагрена с кръвта на този мъж, или да бъде победена от него и така завинаги да загуби любовта на Гарик? Защото Гарик не беше по-различен от останалите мъже и не би се съгласил да дели с други това, което е негово.

Седрик бавно се приближи.

— Хайде, красавице моя. Ти разбираш моя език и прекрасно знаеш какво искам от теб.

Тя нищо не отговори, но вместо нея говореха очите ѝ. Тъмносиви очи, в които се четеше отвращение и омраза.

— Какво, няма ще се биеш с мен? Нямам нищо против, ако искаш да минеш за девственица.

Брена не можеше да се сдържа повече.

— Ако само ме докоснеш, няма да оживееш, за да съжаляваш после за това!

Той се засмя.

— Няма да съжалявам за нищо. Ти наистина ли вярваш, че в този момент твоят господар ще влети през тази врата и ще те отърве? Това няма да стане и нищо не може да ме спре да те имам.

Брена нарочно не каза нищо. Нека той си мисли, че тя е безпомощна. Това беше единственото, което би ѝ помогнало сега.

Седрик бавно започна да сваля оръжията от себе си. Тя си помисли колко ли хора е убил и в този момент той я изненада, хващайки я на място, откъдето не можеше да стигне камата. Разпори роклята ѝ до кръста и започна да сваля колана ѝ, а тя отчаяно се бореше, но не беше силна колкото него. Той я удари и тя почти загуби съзнание, коланът ѝ се отвори и роклята ѝ се разкъса на две. Болката беше толкова непоносима, че тя припадна и вече не чувстваше нищо.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Гарик беше в стаята на Брена, а в ръка държеше свещ. Той с яд загледа в огнището това, което бе останало от златния пръстен. Ето как се отплащаше тя за щедростта му. Вече не можеше да сдържа яда си. Защо трябваше да се прави пред другите, че нищо не се е случило? Беше толкова бесен, че ако я откриеше, щеше да я убие. Но много малко се надяваше на това, този път беше организирана бягството си много добре.

Никога вече не би повярвал на жена. Брена му беше дала думата си, той ѝ имаше вяра. Глупак! Реши, че ще изгори всичко, което му напомняше за Брена.

Отиде в голямата стая, където Мойда тъкмо слагаше яденето му на масата.

— Къде е Ерин?

Тя нервно подскочи и се отдалечи от пътя му.

— Ще дойде. Той вече не е толкова млад и не може да върви така бързо.

— Един, Тор, помогнете ми! Нима вече никой от робите ми не ми се подчинява?

Обръщението му към боговете изплаши Мойда дори повече отколкото я беше стреснал гневът му и тя избяга от стаята, сякаш всички божества щяха да я погълнат. На излизане от къщата попадна на Ерин, който видя, че е пребледняла, а очите ѝ са изпълнени с ужас.

— Няма защо да изливаш гнева си върху бедната жена — осмели се Ерин да укори Гарик.

Това още повече го ядоса.

— Престъпваш правата си и ще бъде добре да си припомниш кой е господарят тук.

— Знаем на кого служи с любов и преданост.

Гарик потисна раздражението си и отново попита това, което го вълнуваше най-много сега:

— Още веднъж ми кажи какво си спомняш за деня, в който Брена е заминала.

— Отново да повтарям? Гарик, казал съм ти всичко.

В този момент при тях влезе Перин, но изражението на лицето му говореше, че не носи обнадеждаващи новини. Гарик само го погледна и отново се обърна към Ерин.

— Нека още веднъж чуя тази история, Ерин.

— Не знаех, че момичето се е върнало, нито че ти си идвал и после отново си заминал. Проклинам се, че тогава бях болен и съм пропуснал всичко.

— Въпреки това кажи ми как мина денят.

— Не очаквах някой да има нужда от мен и отидох при Рейна да ми помогне с нейните лекове. Тя ме сложи да легна и бог ми е свидетел, че се вдигнах много бързо на крака. По-късно се върнах в конюшните и чух кучето да вие като на умряло. Бурята все още не беше започнала, затова го чух. Намерих го само в къщата, но забелязах, че в огнището имаше огън. Тъй като знаех, че жените не влизаха в къщата, аз веднага изпратих Коран да ти каже какво съм открил. В конюшните липсваха твоят кон и на Брена, затова предположих, че двамата сте на празненството. А преди ти и Коран да дойдете, започна бурята и скри всички следи.

Гарик прехапа устни, спомняйки си как беше проклинал тази буря, която толкова им попречи да открият Брена. Бяха минали не малко дни, откакто напразно я търсеше.

— Ти каза, че когато си отворил вратата, кучето е излязло пред къщата.

— Точно така беше — потвърди Ерин.

— Претърсих всеки инч на изток, стигнах до планините, но от нея нямаше и следа.

— А планините? — попита Перин.

— И глупакът знае, че не би оцелял там през зимата, въпреки това аз претърсих по-ниските хълмове.

— Ами кучето? То би могло да има повече успех от теб. Беше ли го взел със себе си?

— Когато тръгнах първия път, него го нямаше. Ерин ми каза, че се е завърнал на следващия ден мокър и ранен.

— Съжалявам, Гарик, зная, че го отгледа от сукалче.

Гарик нищо не отговори.

— Мисля, че тя не е избягала — твърдо каза Ерин. — Може би е някъде, където има нужда от нас, може дори да е ранена...

— Само не казвай, че е мъртва — отрязва го Гарик.

Перин се опита да отслаби напрежението, което неочаквано беше изпълнило стаята.

— Ако кучето се е завърнало мокро, най-близкото езеро е на северозапад от тук, ти ходи ли нататък, Гарик?

— Да, и на север. А баща ми все още е по брега, на запад. Мисля, че вече трябва да се откажа. Този път изглежда, че няма да мога да я открия.

— Ще се откажеш?

— Веднъж тя ми каза, че ако избяга, няма да мога да я намеря. Предния път я хванах само защото кучето беше с нея.

— Но представи си, че е някъде ранена и се нуждае от помощ.

— Баща ми ще продължи да я търси, а на мен ми омръзна да ме правят на глупак. Тя е заминала и аз не искам повече да чувам името ѝ в тази къща.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Ледената вода, с която я поляха, върна съзнанието на Брена. Тя се задави и се закашля. Отвори очи и пред себе си видя Седрик, който беше съвсем гол. След това осъзна, че самата тя нямаше дрехи върху себе си, защото роклята ѝ беше на пода. Зачуди се дали всичко вече е свършило и как е възможно разумът ѝ напълно да я изостави в такъв момент.

— Значи се справи. Ти си била като всички останали жени, предаваш се и на най-малката болка, която трябва да изтърпиш.

Ужасът от заслепяващата болка се върна и тя видя следи от кръв по тялото си. Опита се да облече роклята си, но не успя.

— Ти си животно!

Седрик се разсмя на избухването ѝ.

— Не можеш да оцениш удоволствието, което ще получиш от мен. Но скоро ще го разбереш и сама ще ме караш да правя това с теб.

Щеше да го убие, сигурна беше в това. Но кога щеше да ѝ се предостави възможност?

Той беше един зъл дух. Тя се загледа с отвращение в покритото му с белези тяло и се зачуди дали вече я беше обладал. Ако това се беше случило, никога вече нямаше да може да се върне при Гарик.

— Ти успя ли...

Беше ѝ много трудно, но трябваше да знае истината.

— Направи ли го?

— Нима се съмняваш?

Тъй като тя едва не припадна отново, той се разсмя и каза:

— Все още не съм, защото искам, когато съм с жена, тя да ме чувства изцяло. Но ще го направим сега.

За секунда Брена въздъхна с облекчение. Веднага осъзна, че е в не по-различна позиция отпреди и че камата ѝ продължава да бъде все така далеч. Когато мъжът се наведе над нея, тя се отдръпна, но той все още беше много близо до нея, за да успее тя да се изправи и да избяга. В следващия момент той се отпусна отгоре ѝ. Брена остана без дъх,

когато тежкото му тяло я затисна. Започна да се бори с черните вълни, които я заливаха. Беше уплашена до смърт, защото знаеше, че с нищо не може да го спре. Тогава с отчаяна надежда се опита да достигне оръжието. Стисна го здраво и зачака удобния момент.

Седрик въобще не се усъмни защо тя не му се съпротивлява и не очакваше никакви изненади от нея. Когато я видя да измъква оръжието изпод завивката, той хвана ръката ѝ и започна да я извива. Но Брена не се предаваше, защото знаеше, че от това зависеше животът ѝ. Не можеше да загуби сега, когато тъкмо беше успяла. Той застана на колене и със свободната си ръка се приготви да ѝ нанесе страхотен удар. Беше побеснял. Изведнъж Брена си представи следващите му действия, ако сега му се дадеше. С последно усилие на волята тя събра всички те си сили и със силен ритник го запрата далеч от себе си. Сама не можеше да повярва на очите си. Седрик лежеше, без да се помръдва, и когато Брена погледна още веднъж, видя, че беше паднал върху меча си. В следващия миг щеше да бъде мъртъв, но тя не чувстваше никакво съжаление към него. Помисли за всички жени, които са страдали заради него, и знаеше, че те също щяха да бъдат благодарни за смъртта му.

Такива мисли се въртяха в главата ѝ, но тялото ѝ реагираше по друг начин. Когато видя локвата кръв, която се беше събрала на пода, ѝ се догади. Но знаеше, че няма време за губене, защото Арно можеше да се върне всеки момент и тогава тя щеше да бъде дори в по-лошо положение. Беше убила викинг, свободен човек, и което беше най-лошото, син на вожд. Арно щеше да вдигне тревога, но тя вече щеше да е при Гарик, който щеше да я защити.

Много бързо тя прибра всичко, което ѝ беше нужно — храна, завивки, оръжията на Седрик, въжето, с което Арно я беше вързал. Направи голям вързоп, грабна наметалото си и излезе от къщата. Бързо откри навеса, където се намираше Уилоу, и дори не се занимава да я оседлава, а ѝ хвърли едно одеяло на гърба. Прибави торба овес към товара и се метна отгоре ѝ.

Небето беше тъмносиньо, нямаше звезди. Молеше се къщата на Арно да гледа към фиорда, защото тя яздеше в тази посока. В далечината видя Арно, който се връщаше у дома, той също я видя. В този момент тя почувства, че всичко, което е направила, е било

напразно. Но той не тръгна към нея, просто спря и я загледа как си отива.

Брена не си губи времето, за да разсъждава над този факт. Без съмнение Арно беше изпаднал в шок, след като е осъзнал какво се е случило в действителност. Тя продължи, като подканяше Уилоу да язди по-бързо. Преди да се скрие зад дърветата, се обърна и видя, че Арно се беше насочил към къщата си.

С колко време разполагаше? Арно щеше да извика още хора, за да я преследват, и тя щеше да спечели време, защото те първо трябваше да бъдат убедени, че една жена е способна да причини смъртта на Седрик. В действителност смъртта му беше стечение на обстоятелствата, въпреки че самата тя бе желала той да умре.

Брена язди много време, без да спира, и не намали темпото, докато не чу шума от водите на фиорда. Изведнъж се уплаши, че може да се е отклонила на юг, вместо на север. Не смееше и да си помисли за такава вероятност. Освен това не беше решила как ще премине фиорда. Имаше нужда от помощта на Гарик. Дали той щеше да я чуе, ако му извикаше от отсрещните скали? Беше възможно и тази мисъл донякъде я успокои.

Тя внимателно се спусна до водата, брегът беше равен, а отсреща се простираше гъста гора. Нямаше ги скалите, които можеха да я заведат у дома. Брена се отчая, защото не знаеше къде се намира.

— Милостиви боже, покажи ми по кой път да тръгна!

Сякаш в отговор на нейния въпрос Уилоу се обърна и тръгна наляво по брега. В очите на Брена имаше сълзи.

— Моля се да си права, Уилоу.

И наистина след известно време видя къщата на скалите и се почувства радостна и уверена, че тези дълбоки води няма да я разделят още дълго от любимия ѝ човек.

Качи се на една височина и започна да вика името на Гарик. След като мина известно време, тя се зачуди дали той си е вкъщи. Би могъл да бъде някъде далеч и да я търси. Но вътре трябваше да има някой, защото от комина се издигаше пушек. Тъй като всички врати бяха затворени, за да не влиза студ, тя се зачуди дали биха могли да я чуят. Надеждата отново започна да я напуска. Със сигурност не я чуваха, а вече и гласът ѝ ставаше по-слаб и гърлото започваше да я боли. Да бъде толкова близо и нито да я виждат, нито да я чуват! Вече се

съмняваше, че дори и на двора да излезеше някой, щеше да я чуе. Брена се смъкна на земята и започна да се моли. По лицето ѝ потекоха сълзи, тя избухна в ридания. Какво щеше да прави сега? Не можеше да стои тук и да чака сутринта, когато всеки, който излезеше от къщата, щеше да я види, това не можеше да стане, защото дотогава Арно щеше да я е намерил. А как щеше да стигне къщата без чужда помощ? Не можеше да плува и не можеше да управлява кораб. А да премине фиорда с малък сал означаваше да изостави Уилоу. Но това беше единственото, което можеше да направи, и тя започна да търси малка лодка.

Стигна залива, където се намиреше корабът, с който я бяха докарали на този бряг. Наоколо нямаше никакви лодки, затова тя продължи да язди покрай брега, докато гърбът ѝ се схвана и краката ѝ станаха безчувствени.

Едва на следващото утро спря, заради Уилоу, не заради себе си. Набързо хапна, даде храна и на Уилоу, след това я разтри и наметна с едното одеяло. Самата тя хвана в ръка меча на Седрик, сви се на топка, сложи върху себе си една кожа и заспа за няколко часа.

Така продължи няколко дена. Малко сън, ядене набързо и непрестанен страх, че може да я намерят. Скоро запасите ѝ привършиха и тя бе принудена да ловува.

На шестия ден загуби надежда, че ще намери лодка. Не се отчая толкова, защото това означаваше, че ще може да си запази Уилоу. Вече не ѝ се вярваше, че ще успее да стигне другия бряг, и продължаваше да се движи само защото нямаше никакъв друг избор. Вече ловуваше само когато ѝ премалееше. Но два пъти припадеше и само Уилоу с топлинката си успяваше, да я върне отново към живота. Накрая тялото ѝ се предаде на изтощението и тя потъна в сън, който трая едно денонощие.

Когато се събуди, нямаше сили да стане и продължи да лежи. Можеше само да чака смъртта си.

Уилоу напразно се опитваше да привлече вниманието ѝ, но желанието на Брена беше само да я оставят да умре спокойно. Накрая кобилата потегли нанякъде и Брена остана съвсем сама. Точно тогава видя езерото, разположено в полите на планината. Това беше краят на фиорда.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Трябваше ѝ цял ден, за да обиколи езерото. Това беше най-опасната част от пътуването ѝ. На много места трябваше да влиза във водата, защото скали препречваха пътя ѝ. Водата беше леденостудена и Брена се страхуваше да не замръзне, докато изчакваше дрехите ѝ да изсъхнат.

След това премина през местност, където нямаше никакъв дивеч, всичко беше покрито със сняг и тя трябваше да го разрива, за да намира храна за Уилоу, тъй като овесът отдавна беше свършил. Трябваше да се отклони на север, за да намери храна и за себе си. Премина по-малки езера и поточета, покрити с лед, и проклинаше хълмовете, които само я забавяха. Да се намери дивеч, беше много трудно. Тя се чудеше как Гарик успяваше да докара толкова кожи през зимата. С всяка стъпка, която я приближаваше към дома, ставаше все по-уверена, че ще успее. Пришките и раните, които беше получила, килограмите, които беше загубила, всичко това щеше да се оправи, веднъж да си стигнеше у дома. Гарик щеше да се грижи за нея и не след дълго тя щеше да се възстанови. Любовта му щеше да ѝ помогне най-много. Това бяха мислите, които ѝ даваха сила, когато я обземеше отчаяние, и правеха пътуването ѝ поносимо.

Той щеше да бъде до нея, когато всичко това приключеше. Колко ли се беше измъчил заради нея и колко ли дни не е спирал да обикаля, за да я търси? Но вече сигурно е загубил надежда.

Накрая тя стигна земите, които познаваше, и силите ѝ сякаш се удвоиха. Искаше ѝ се веднага да стигне.

Когато отвори вратата на конюшните, Ерин беше вътре. Начинът, по който я погледна, показваше не само изненада, но и неверие.

— Да не си възкръснала от мъртвите? — с преbledняло лице каза той.

— Вярно е, че не малко пъти призовавах смъртта си, но въпреки това оцелях.

Той поклати глава, а в погледа му се четеше съжаление.

— Не трябваше да бягаш, Брена.

— Какво?

— Нито пък, след като си го направила, е трябвало да се връщаш.

При тези думи Брена се засмя.

— Не съм бягала, Ерин. Бях отвлечена от двама викинги, които живеят на отсрещния бряг на фиорда.

Искаше му се да ѝ повярва, но всички факти говореха обратното. Все пак не той беше човекът, на когото тя би трябвало да дава обяснения.

— Изглеждаш много зле, първо ще ти приготвя храна.

— Не, ще се нахраня в къщата. Гарик там ли е?

Той поклати утвърдително глава и тя продължи:

— Знаеш ли, аз виках от другата страна на фиорда, но никой не ме чу. Не можех да остана там. Убих един от тези, които ме отвлякоха: сина на вожд.

Тя изглеждаше леко замаяна.

— Знаеш ли какво говориш, Брена?

Тя сякаш не го чуваше.

— Загубих представа за времето. Колко време ме нямаше, Ерин?

— Близо шест седмици.

— Толкова дълго?

— Брена!

— Погрижи се за Уилоу, Ерин. Тя пострада заедно с мен и сега има нужда от грижи. А сега трябва да видя Гарик, не мога да чакам повече.

— Брена, не влизай в тази къща.

Тя видя колко е загрижен той и това я озадачи.

— Защо?

— Няма да те посрещнат с добре дошла.

— Не ставай смешен, Ерин. Гарик също ли си мисли, че съм избягала?

— Да.

— Значи ето още една причина, поради която трябва веднага да го видя. Той трябва да знае истината.

— Брена, моля те!

— Всичко ще бъде наред, Ерин — каза тя и се запъти към вратата.

— Тогава ще дойда с теб.

Къщата беше топла. От кухнята се носеха примамливи аромати и изкушаваха Брена най-напред да се отбие там. Първа я видя Яни и на мига спря да върши това, с което се занимаваше. Очите ѝ се изпълниха със страх, но Брена прегърна приятелката си, двете не си казаха нищо, защото Брена нямаше сили, а Яни беше прекалено объркана, за да каже нещо. Брена влезе в голямата зала и остави Ерин да обяснява.

Гарик беше до огъня с гръб към нея, когато тя се появи в стаята. Почувствал нечие присъствие, той се обърна и дълго време двамата се гледаха в очите. Първо в погледа му имаше изненада, после гняв, но тя не можеше да се сдържа повече и се хвърли с отворени обятия към него.

Почувства как тялото му се стяга и той не отговаря на порива ѝ. Бавно се отдръпна.

— Значи се върна.

В погледа му и в тона, с който ѝ говореше, имаше омраза, не само гняв.

— Загубила си пътя ли? — продължи Гарик по същия начин. — Или може би накрая си осъзнала, че сама не можеш да оцелееш.

— Тя казва, че не е избягала, Гарик. Отвлекли са я отвъд фиорда — бяха думите на Ерин, който също дойде в стаята.

— Това ли ти каза тя?

— Аз ѝ вярвам — уверено каза Ерин. — Това обяснява защо кучето тогава се завърна мокро. Сигурно се е опитало да я последва през фиорда.

— Или, опитвайки се да я последва, е паднало във водата, което и причини смъртта му.

— Кучето е мъртво?

Гарик не обърна внимание на въпроса ѝ и тя се обърна към Ерин, който тъжно поклати глава. От очите ѝ потекоха сълзи, беше спечелила любовта на животното само за да причини смъртта му. Видя, че Гарик мисли същото и реши да му докаже, че вината не беше нейна.

— Арно беше този, който рани кучето. Той го ритна, защото Седрик щеше да го убие.

— Седрик?

— Тези двама мъже ме отвлякоха.

Той все още не ѝ вярваше и това я ядоса.

— Трябва да ми вярваш, Гарик. Те бяха с кораб, за да могат да вземат и Уилоу. Искаха ти да помислиш, че съм избягала, и никой да не ги заподозре.

— Защо?

— Така не научих защо. Само знам, че някаква жена им е казала за мен. Държаха ме във фермата на Арно, но Седрик казваше, че съм негова. Когато дойде и поиска да ме има, аз го убих и избягах. Първо потърсих твоята помощ и виках от скалите на отсрещния бряг, но никой не ме чу. Не мога да плувам, не можах и да намеря лодка, така че заобиколих фиорда, единственото, което ми оставаше.

— Изведи я оттук, Ерин, преди да съм я наранил.

Ерин се опита да я хване, но тя му се изплъзна.

— Това е истината, Гарик. Защо ми е да те лъжа?

— Защото си мислиш, че бих ти простил и бих те върнал отново при себе си. Но е прекалено късно за това.

— Можеш да научиш истината, Гарик. Премини фиорда и там ще разбереш, че не лъжа. Ще научиш, че Седрик е умрял от ръката на жена.

— Да стъпя на земята на Боргсен, би означавало да намеря смъртта си. Но ти трябва да знаеш това, така както си научила и имената на мъжете. Не съм вярвал, че си способна на такива лъжи. Никой не би оцелял при такива условия, каквито ти описваш, и то през зимата. Отведи я в къщата на баща ми, Ерин.

— Защо там?

— Намеренията ми бяха, ако те намеря, да те продам на пазарите на изток. Там към робите се отнасят само като към роби, но тъй като ти беше подарък от баща ми, ще те върна на него.

— Хайде, Брена — обърна се към нея Ерин.

Ако Ерин не я държеше, тя щеше да припадне. Остави се в ръцете му, но на излизане от стаята отново се обърна към Гарик.

— Всичко, което ти казах, Гарик, е истина. Единствено любовта ми помогна да преживея всички тези ужаси и отново да се върна при теб. Трябваше да умра. Това със сигурност щеше да те направи щастлив.

Той стоеше с гръб към нея и тя почувства, че го е загубила завинаги. Вече абсолютно нищо нямаше значение за нея.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Ерин не посмя да не се подчини на Гарик. Той знаеше, че господарят му греши и затова съжаляваше за Брена, тъй като тя не заслужаваше такова отношение. Ако не беше онази жена, сега Гарик щеше да отстъпи и да повярва на Брена. Но той окончателно се беше затворил в себе си, а това правеше Брена безкрайно нещастна.

По пътя за къщата на Анселм тя не каза нищо. Когато влязоха, Лини се засуети край нея и Ерин я остави в нейните ръце. Леля ѝ се отнасяше към нея като към инвалид, не ѝ разрешаваше да става от леглото, а тя и не се опитваше. Би изпълнила всяка нейна молба, но Брена не искаше нищо. Едва се докосваше до храната и вместо да се оправя, все повече отслабваше. Не говореше и не реагираше на нищо до деня, в който не я посети Корделия.

— Лини ми каза, че си много зле, Брена. Това ме радва — със задоволство каза Корделия.

Брена сякаш не я чу. Гледаше сестра си и сякаш не я виждаше. Това вбеси Корделия повече, отколкото какъвто и да било отговор от страна на Брена.

— Чуваш ли ме, Брена? Радвам се, че умираш. Това означава, че няма да си покрай Хю, за да го изкушаваш.

Брена продължаваше да стои безучастна и Корделия стана от мястото си.

— Аз все още не съм получила такъв подарък, какъвто ти получи от викинга. Толкова си разглезена, Брена, и винаги си била недоволна. Защо избяга от него? Сега си на място, където не си добре дошла. Винаги, когато си била близо край мен, съм губила това, което е мое. Няма да ти разреша да ми отнемеш Хю, защото преди това ще те убия.

Брена я проследи с поглед.

— Ти си голяма глупачка, Дела. По-скоро бих умряла, отколкото да се занимавам с Хю. Той ме отвращава — с едва доловим глас каза Брена.

— Лъжеш! Ти винаги си искала това, което е мое.

— Страховете ти са напразни и на мен ми се повдига от тази твоя ревност. Не искам нищо твое и не искам никога повече да си имам работа с мъж.

— Дори и твоя безценен викинг, който те захвърли заради друга? Да, аз знам за Морна, неговата единствена любов.

Корделия рязко се изсмя.

За първи път от толкова дни Брена се изправи на леглото и остро каза:

— Напусни стаята, Дела!

Корделия се отправи към вратата и изненадващо се обърна с усмивка на уста.

— Значи се върна към живота. Може би сега ще живееш само за да ми създаваш неприятности.

С тези думи Корделия напусна стаята, оставяйки Брена напълно объркана. Дали сестра ѝ нарочно я ядоса, за да я извади от състоянието, в което беше изпаднала?

В стаята влезе Лини и облекчено въздъхна.

— Изглеждаш по-добре.

Брена веднага запитва:

— Какво ѝ става на Корделия?

— Откакто очаква дете, тя много се промени. Притесняваше се за теб, когато ти беше изчезнала, и неведнъж плака пред мен. Съжаляваше за това, което ти е причинила.

— Не мога да повярвам.

— Всички ние много се притеснявахме за теб, Брена. Не биваше да постъпваш така.

Брена въздъхна дълбоко и отново легна.

— Единствената грешка, която направих, беше, че се върнах при Гарик.

— Не, детето ми. Сега ти си жива и единственото, което трябва да направиш, е да възстановиш по-бързо силите си.

— Ако знаеш колко неща имам да ти разказвам, лельо.

— Първо ще говориш с Елоиз. Тя отдавна иска да говори с теб. Ще я намеря и ще ти донеса храна. И този път ще я изядеш всичката.

Брена търпеливо зачака. Щеше да се възстанови. Никой друг, освен самата тя не страдаше от това, че се затваряше в себе си и се самосъжаляваше. Изведнъж в съзнанието ѝ прозвучаха думите на

Анселм, че би предпочел тя да е свободна, отколкото да бъде притежавана от друг. Сега тя принадлежеше на Анселм и според неговите думи той би трябвало да ѝ дари свободата, а това означаваше, че страданията ѝ не са били напразни.

В стаята влезе Елоиз, следвана от Лини, която носеше подноса с храната. Изведнъж Брена почувства невероятен глад, но реши, че това би могло да изчака известно време.

— Убих ваш враг и според тукашните закони това означава, че трябва да ми върнете свободата.

Тези думи така изненадаха жените, че и двете за миг останаха безмълвни. Брена веднага им разказа цялата история. Накрая завърши с това, че може би няма да ѝ повярват, така както Гарик не ѝ беше повярвал, но тя се закле във всичко най-свято, че това е истината.

— Това е невероятна история, Брена, и ти би трябвало да ни разбереш, че е трудно да повярваме как си успяла да оцелееш в такива условия — каза накрая Елоиз.

— Сигурно е така и аз също съм убедена, че ако не беше любовта ми към Гарик, която ми даваше сили да се боря, сега нямаше да съм между живите.

— Аз ти вярвам, Брена, защото знам, че любовта преодолява всякакви препятствия, но не съм сигурна, че другите ще те разберат.

— Не ме интересува какво си мислят другите, за мен е важно твоят съпруг да ми повярва. Не бих могла да понеса след всичко, което преживях, да не получа свободата си.

— Аз ще му разкажа твоята история, Брена, но няма да има никакво значение дали той ще я приеме, или не, защото от деня, в който Гарик се отказа от теб, ти си свободна.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Това, че спеше в дома на Анселм и ядеше от неговата храна тормозеше вътрешно Брена. Не искаше да остане длъжна на този мъж.

От новата година бяха изминали два месеца и пролетта приближаваше. Брена се чувстваше като безполезен товар в тази къща, където не правеше нищо, и реши, че би трябвало да се отплаща по някакъв начин за грижите, които се полагаха за нея. Един ден тя отиде при Елоиз и ѝ каза:

— Не бих могла да остана под този покрив, ако не заплащам по някакъв начин за това.

— Не е необходимо, Брена.

— Не е вярно, аз се чувствам неудобно, без да правя нищо.

— Ти си свободен човек, Брена, и си гост. Недопустимо е да говориш за плащане.

— Това означава, че би трябвало да си тръгна от тук.

Елоиз се намръщи и поклати глава.

— Мъжът ми каза, че така ще се получи. Дори се гордее, че може да предрече бъдещите ти действия. Приема те като човек, при когото гордостта е над всичко.

— Значи той е знаел, че аз няма да остана дълго тук.

— Анселм каза, че ще ни напуснеш, но аз не вярвам, защото в действителност няма къде да отидеш.

— Съжалявам, че наистина е така, но гордостта при мен е на първо място и аз няма да се променя.

— Знам това, Брена, и не искам да го приемаш като укор, но на млади години аз бях същата като теб. Сега съм далеч по-спокоен човек и вярвам, че и ти ще се промениш.

— Тръгвам утре сутрин и съм благодарна за гостоприемството, което ми предложихте през всичкото това време.

— Ако наистина си решила да направиш това, в земите ни има една къщурка, където би могла да се приютиш, докато дойде пролетта.

— Само до пролетта?

— Не, можеш да останеш там, докогато искаш, но Анселм ме помоли да ти кажа, че ще те върне в родината ти, ако това е твоето желание.

Брена посрещна със смесени чувства това предложение. Беше мечтала да напусне тази мразовита земя. А сега, след като беше загубила и любовта на Гарик, нямаше никакъв смисъл да остава повече тук.

— Какъв е отговорът ти, Брена?

— Да. — Думите ѝ бяха като шепот.

— Но ти няма при кого да се върнеш там, нали?

— Не, но тук също няма при кого да остана.

— Леля ти и сестра ти са тук, аз също те обикнах и свикнах с теб, защото Гарик...

— Моля те, не споменавай името му пред мен! — прекъсна я Брена. — Той е най-омразният човек, когото познавам. — Брена спря изведнъж. — Извинявай. Той ти е син и аз предполагам, че в твоите очи е съвсем друг човек.

— Не е точно така, Гарик неведнъж е постъпвал по начини, които не съм одобрявала.

Брена се опитваше да изхвърли Гарик от мислите си.

— А бихте ли освободили леля ми, за да си тръгнем двете?

— Не знам, дете. Двете с нея станахме добри приятелки и ще мисля за това до момента на твоето заминаване.

— Ами сестра ми и останалите жени от селото? — продължи Брена.

— Те си създадоха свои домове и аз мисля, че са щастливи сега.

— Като робини? — с ирония попита Брена.

— Бихме могли да спорим безкрайно, Брена. Знам какво чувстваш, а и ти знаеш аз какво мисля. На тях не им е по-зле отпреди.

Брена се опита да каже нещо, но Елоиз ѝ направи знак да изчака.

— Сестра ти също не би могла да тръгне, защото носи детето на моя син. Освен това не вярвам, че би пожелала да се върне в руините, в които се е превърнала вашата къща.

Не беше помислила за това. Щеше да е нужно да издигне нов дом на мястото на стария. Дори голямата каменна къща да се беше запазила, не би издържала да живее там сама.

— Каза, че има някаква къща, където бих могла да живея до пролетта.

— Да, и не е далеч от тук. Намира се край малко езерце, а наблизо има и кладенец.

— Аз, разбира се, ще си плащам за това, че ползвам постройката.

— Естествено — отвърна Елоиз, защото знаеше, че е излишно да спори за това с Брена. — Семейството, което преди ползваше къщата, ни даваше част от реколтата, която събереше през лятото. Но тъй като ти не можеш да правиш това, мисля, че две кожи на седмица ще са достатъчно. Разбрах, че от дете ловуваш, така че не вярвам да се затрудниш.

— Не, това е малко. Ще ви осигурявам по три кожи.

— Брена!

— Настоявам.

— Тогава ще се насложи да приемеш от мен сол, ръж, сушени плодове, защото не може да се храниш само с месо.

— Съгласна съм. И мисля, че ще имам достатъчно кожи на пролет, когато ще се наложи да си платя обратния път за дома.

— Това няма да е необходимо, Брена. Анселм няма да разреши такова нещо.

— Нито аз ще отстъпя от решението си.

С тези думи Брена напусна стаята.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Малката къщичка чудесно отговаряше на нуждите на Брена. Беше съвсем близо до гората, която гъмжеше от дивеч, а това беше много удобно за Брена. В къщата имаше всичко, от което се нуждаеше, с изключение на едно. Нямахме къде да се къпе. Тя предположи, че това е така, защото езерцето беше наблизко, но сега то беше покрито с лед и възможността да се къпе в ледена вода не беше от най-примамливите за Брена. Трябваше да използва само гъба, докато времето не се стоплеше.

Тя се настани в новия си дом с радостта и вълнението на малко дете. Сега беше независима и можеше да разчита единствено на себе си. Свободата я опияняваше, но не след дълго тя се почувства много самотна. В своето уединение не можеше да си наложи да не мисли за Гарик. Един ден те се разминаха в гората и се изгледаха като смъртни врагове. Това раздразни още повече раната ѝ и вече единственото, за което си мислеше, беше Гарик.

Дните ѝ се заредиха монотонни и еднообразни. Правеше едно и също. Ловуваше, приготвяше си храна за следващия ден и лягаше да спи.

Снегът започна да се топи и дните станаха по-дълги. След дългата зима пролетта най-после беше дошла в тази далечна северна земя.

Когато един ден видя да приближават хора, тя безкрайно се зарадва, защото помисли, че са или Елоиз, или Лини с новини кога ще отплава. Но толкова ѝ се искаше да поприказва с някой, че когато видя Яни, Мойда и Ерин да приближават, тя въобще не се разочарова. Покани ги вътре и беше доволна, че имаше с какво да ги нагости. Ерин беше взел един мях с вино и те го изпиха с удоволствие. Въпреки протестите на Брена, Ерин отиде да ѝ нареже малко дърва, защото се почувства не на място между толкова много жени, които за минутка не млъкваха. В началото Яни и Мойда се чувстваха неудобно от новото положение на Брена, но след като сръбнаха малко вино и усетиха, че тя

с нищо не се е променила и двете се отпуснаха, и спокойно се разбъбриха.

— Ерин ни каза какво си преживяла, Брена. Това е толкова невероятно — започна Мойда.

Брена само кимна. Рядко се сещаше за времето, когато едва не загина. По-добре беше да не си спомня за тогава.

— Сега Гарик е истински викинг.

— Какво искаш да кажеш, Мойда? — попита Брена. Имаше нужда някой да ѝ говори за него.

— Стана ужасно зъл, след като ти замина. По-лошо е дори оттогава, когато Морна го напусна заради друг. Състоянието му плаши всички ни.

— А със здравето как е?

— Добре е, но пие много, докато заспи. С поведението си отблъсна всичките си приятели и дори Перин. А което е още по-неприятно, след като ходи отвъд фиорда, се завърна още по-зъл.

— Кога беше това? — развълнувано запита Брена.

— Не много след като ти замина. Беше се въоръжил като за война. Но го нямаше само един ден. Не каза на никого защо отива, нито какво е открил там.

Би ли могло да има нещо, което да не потвърждава думите ѝ? Или може би е научил истината и беснееше, че беше сгрешил?

— Истинско чудо е, че се върна. Ако Боргсен го бяха открили, щяха да го убият.

— Защо не ми разкажеш за тази вражда между двата клана? — любопитства Брена.

— Нима не знаеш? Аз мислех, че Яни ти е казала.

— Аз пък мислех, че ти си ѝ казала.

— Добре, някой от вас ще ми каже ли за какво става въпрос? — нетърпеливо ги прекъсна Брена.

— Няма какво толкова да се говори.

— Тогава остави на мен — обади се Мойда и започна:

— В миналото вождът на клана Боргсен и бащата на Гарик са били най-близки приятели и кръвни братя. Латам Боргсен имал трима синове: най-малкият, Седрик, за когото ти твърдиш, че...

— Да, продължавай.

— Било е зима, времето, когато се отплащаме на боговете за добрата реколта, която сме събрали през лятото. Анселм подготвил пищен празник и двата клана се събрали да празнуват. Пиенето и веселбата продължили със седмици.

— Но какво толкова се е случило, за да се прекъсне такава дълго приятелство?

— Причината беше смъртта на единствената дъщеря на Анселм, Тира. Тя е била много красива девойка, но била много срамежлива и никога не ходела на празненства. Затова синовете на Латам не я познавали, тъй като не я били виждали никога преди.

— И какво са направили?

— Не се знае как точно се е случило, но това, което всички знаят, е, че Тира е излязла да се разходи, за да избегне шума от празника. Намерили са я на следващата сутрин с рани по лицето, с омотана на кръста ѝ пола и кръв по бедрата. Сама се пробола със собствената си кама, ръката ѝ все още държала оръжието, когато я открили.

Брена беше ужасена от съдбата на тази девойка.

— Самоубила се е?

— Никой не знае със сигурност, но така смятат повечето хора, защото тя не би могла да живее, след като е преживяла такава нещца.

— Кой би могъл да постъпи по такъв чудовищен начин с нея?

— Синовете на Латам: Жервис, Едгар и Седрик — и тримата.

— Как се е разбрало това?

— Те сами си признали на сутринта, когато разбрали коя е Тира. И тримата веднага си тръгнаха. Било е ужасно, първо мъката, след това жаждата за кръв, която ги е обзела. Гарик обожаваше малката си сестричка, също толкова я обичаше и Хю. И двамата искаха да отмъстят за смъртта ѝ. Накрая се реши да бъде Хю, тъй като той беше по-големият. Нямахше значение, че братята Боргсен не са познавали момичето, важно беше, че срещу клана Хаардрад е извършено престъпление, което трябваше да бъде наказано.

Анселм, Гарик и много други преминаха фиорда заедно с Хю. Анселм беше болезнено засегнат от случилото се, но също и Латам беше потресен от това нещастие. Хю предизвика Едгар и го уби в честен бой. Когато се готвеше да предизвика и другите двама синове на Латам, Анселм го възпря въпреки протестите на Хю и на Гарик. И така Хаардрад се върнаха в дома си, очаквайки отмъщение от Боргсен,

но те не предприеха нищо. Само понякога убиваха от животните им и двете фамилии бяха пострадали, и двамата вождове не искаха кръвопролитията да продължават.

— Това е наистина много трагична история. Нима никой никога не се е зачудил защо Тира не е викала, когато са я нападнали?

— Тя беше толкова тихо дете и се страхуваше от всичко. Сигурно е била прекалено изплашена, за да извика — отговори Яни.

— Казват, че била много крехко дете още от рождение — прибави Мойда. — Чудно е, че са я оставили да живее, след като се е родила такава слабвата.

— Какво имаш предвид, Мойда?

— Така е, Брена. Ако аз бях запозната с този обичай на викингите, щях да бъда изплашена до смърт, когато очаквах сина си.

Брена цялата пребледня.

— За какъв обичай на викингите говориш?

— Ритуалът на раждането — каза Мойда с отвращение. — Новороденото трябва да бъде прието от баща си независимо дали майката на детето му е съпруга, или му е робиня. Както сама знаеш, тези хора са издигнали в култ силата и ненавиждат слабите и страхливите. Ето защо те унищожават недъгавите и слабвати деца.

— Но това е варварско! — не издържа Брена.

— Кое е варварско? — попита Ерин, който тъкмо влезе в стаята с наръч дърва.

— Обичаят да се изоставят въвн на студа болните и слаби бебета, за да умрат — отвърна Яни.

— Защо мислиш така? — запитва Ерин, докато слагаше дървата до огъня.

— Нима не си възмутен от това, Ерин? Ако е така, значи ти си също толкова порочен, колкото и тези викинги.

— Не съм казал, че одобрявам такова нещо, но според мен това е да избереш по-малката от двете злини. Попитай Яни, тя е майка. Попитай я дали любовта ще става все по-силна, като гледа как с всеки ден детето ѝ расте и става все по-силно.

— Ерин е прав.

— Какво искаш да кажеш, Ерин?

— Връзката между майката и детето е силна, но тя не е толкова силна, ако майката не вижда това дете.

Брена беше отвратена.

— Значи ти мислиш, че е по-добре детето да бъде премахнато, преди тази връзка да бъде създадена? Ами какво ще кажеш за чувството, което майката изпитва към рожбата си, докато я носи в себе си? Или това няма значение?

— Самият аз изгубих дете при раждане, жена ми и аз тъгувахме известно време, но след това забравихме. После имахме син, който загина на десет години, и за него все още ми е мъчно и не мога да го изтрия от съзнанието си.

— Съжалявам, Ерин.

— Ти съжаляваш, но дали разбираш, Брена? Ясно ли ти е, че е по-добре да загубиш дете при раждане, отколкото след това, когато родителите са разбрали какво означава да обикнеш това дете, да свикнеш с навиките му, с грешките, които прави, и когато изведнъж него го няма, за тях дори светът става друг, черен и пуст, и никой, и нищо не може да възстанови тази загуба.

— Не, не мога да разбера това нещо. Едно крехко дете може да порасне силно и здраво, защо не опитат да се грижат за всяко родено човешко същество?

— Може би това е възможно в твоята земя, но тук, където царуват снегът и ледът, законите са други. Виж, вече е пролет, а ти все още палиш огън в огнището. Виж дима, Брена. Едно крехко бебе би загинало от този пушек, а ако го оставят далеч от огъня, ще умре от студа.

— Никога няма да се съглася с теб, Ерин, така че по-добре е да престанем — каза Брена и се обърна на другата страна.

Ръцете ѝ трепереха, докато поднасяше на гостите си ястията. Толкова се беше зарадвала, когато ги видя, а сега ѝ се искаше никога да не бяха идвали. Това, което ѝ бяха казали за неразбирателството между двата клана и за убиването на бебетата, я беше разстроило ужасно. Тя дори не се докосна до храната си. Останалите си приказваха, сякаш предишният им разговор не беше съществувал. Ерин замислено се загледа в Брена, тя се опита да избегне погледа му и накрая стана от масата и се зае с почистването. След известно време тя видя, че той продължава да я наблюдава, и не издържа.

— Защо ме гледаш така?

— Дете ли чакаш, Брена?

— Не — рязко отвърна тя.

— Аз щях да те питам същото, Брена. Изглеждаш напълняла.

— Казах ви, че няма такова нещо — извика Брена и несъзнателно закри корема си с ръка.

Всякакви възможни варианти преминаха през главата ѝ: Гарик не признава детето ѝ заради омразата си към нея; принуждават я да остане тук, като Корделия... Но това нямаше да се случи. Пролетта беше дошла и тя скоро щеше да си тръгне за родината. След избухването ѝ, гостите ѝ си тръгнаха не съвсем убедени, че им е казала истината.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Брена изкара една безсънна нощ, изпълнена с ужасяващи мисли, които не можеше да пропъди от главата си. На сутринта беше безкрайно изнервена и изтощена. Беше приела истината, че в утробата ѝ растеше дете. Дете, с което би могла да играе, да се глези и да прави бели. Господи, не искаше да е майка, не знаеше какво да прави. Анселм трябваше бързо да я закара в земите ѝ, преди някой да е забелязал положението ѝ. Тя трябваше да бъде далеч от тези места. Когато дойдеше времето, трябваше да роди детето си сред свои хора.

Брена се приготви да тръгва. Когато отвори вратата, се почувства така, сякаш всички местни божества се бяха наговорили против нея. Земята беше покрита с нова снежна покривка. Защо трябваше да вали сняг сега, в края на пролетта? Обзе я паника и тя бързо се отправи към къщата на Анселм. Потърси Елоиз и я намери заедно с Корделия. Двете шиеха дрехи за бебето. Дали Корделия знаеше каква съдба очаква детето ѝ, ако се роди хилаво? Дали Елоиз знаеше? Брена се загледа в малките дрешки, моментално забравяйки защо беше дошла.

— Изглеждаш развълнувана — отбеляза Елоиз и остави работата си настрана.

— Това е от бързата езда — отвърна Брена. — Чувствам се чудесно. А къде е Анселм?

— О, мъжът ми е болен, не е сериозно и не иска да лежи.

— А кога ще бъде в състояние да отплава? — нетърпеливо попита Брена.

— Няма да бъде скоро, Брена, но няма и да бъде след много време. Поправяха кораба, но този сняг им попречи и сега трябва да изчакат да се стопи, за да продължат. Дотогава и Анселм ще се оправи.

— Но кога ще стане това?

— Мисля, че в началото на лятото, това е прекрасно време за пътуване по море.

— Лятото! Не мога да чакам толкова дълго. — Брена повиши тон, без да го осъзнава.

— Какво значение има, Брена? Аз се бях зарадвала, когато разбрах, че няма да заминаваш толкова скоро. Ще бъдеш тук, когато родя.

Колко много майчинството беше променило Корделия. Сега тя не беше злобна, изпълнена с омраза. Беше щастлива.

— Изглежда, че нямам друг избор, освен да изчакам. И съм наистина радостна, че ще успея да видя детето ти, Дела. Ако изпратиш да ме повикат, когато дойде времето, с удоволствие ще помогна с каквото мога.

Брена се сбогува с тях и си тръгна. На излизане видя Гарик, който тъкмо влизаше в двора. Тя се спря. До него яздеше Морна, която се смееше и смехът ѝ ехтеше във въздуха. Брена срещна погледа на Гарик и в него прочете само омраза и студенина. Тя се обърна, за да се върне в залата, да избяга, да се скрие, да отиде някъде далеч, където този поглед нямаше да я наранява повече. Но гласът на Гарик отново я спря, измъчвайки я с нежността, отправена към друга.

— Нека да ти помогна, любов моя.

Брена почувства как болката я души. Той говореше нейния език, за да го разбере какво казва. Нарочно се отнасяше така към Морна пред нея. „Как е успял да прости на нея, а на мен не“ — запита се тя.

— Какво каза, Гарик?

— Ще ти помогна да слезеш, Морна.

— Знаех, че ще се върнеш при мен — уверено каза тя. — Когато разбрах, че си се отървал от нея, бях сигурна, че отново ще дойдеш при мен.

— Наистина ли?

Брена не можеше да слуша повече. Тя премина през голямата стая, където думите на Елоиз и Корделия останаха нечути за нея, и отиде в задната част на къщата. Яростно изтриваше сълзите си, докато отиваше към конюшните, за да вземе Уилоу.

Когато Гарик видя, че Брена е изчезнала, той пусна Морна. Загледа се в мястото, където само до преди секунди беше стояла тя, изпълнен с желание да я докосне, и въпреки това беше сигурен, че ако бъде толкова близко до нея, ще я убие.

— Ще ми помогнеш ли, любов моя?

Гарик обърна разярен поглед към Морна.

— Това, за което ще ти помогна, е да те накарам да почувстваш остротата на меча ми.

— Какво... какво ти става?

— Да не си посмяла да ме доближиш, или да ме заприказваш някога, Морна! Ако ти е мил животът, гледай въобще да не ми се мяркаш пред очите.

— Но... но аз мислех, че си ми простил — изплака тя. — Ти ми се усмихваше. — След това очите ѝ се разшириха. — Значи любезното ти държане преди малко беше заради нея?

— Внимавай, Морна! — предупреди я той. — Нямам търпение, за да понеса по-нататъшното ти присъствие.

— Гарик, моля те. Трябва да ми простиш за това, което направих. Някога се обичахме с теб, нима си забравил?

— Не, спомням си, че ти ми се кълнеше в любов, а избяга при първия, който ти показва пълната си кесия.

— Аз се промених, Гарик. Богатството вече няма значение за мен.

— Сега, когато вече го притежаваш, ти е лесно да го кажеш.

— Не е вярно, Гарик. Аз те искам и винаги съм те искала.

— Аз също те обичах тогава, но сега по-скоро бих отишъл в ада, отколкото да се върна при теб.

— Не говори така, Гарик! — изплака тя.

— Махай се, Морна.

— Всичко е заради оная чужденка. Каква магия ти е направила, че мислиш само за нея?

— Няма магия! За мен тя е мъртва, както и ти. На никоя от вас няма да простя.

— Ти...

Той я прекъсна, като удари с всички сила коня ѝ, и животното препусна през двора, а той се обърна и влезе в къщата. Някога беше обичал тази жена, сега му изглеждаше невероятно. Беше се полъгал от красотата ѝ и от възможността да се ожени за най-желаната жена в околността. Но не това беше любовта. Когато я загуби, не друго, а гордостта му пострада. Беше бесен, че е предпочела друг. Тя беше алчна. Брена искаше свободата си. Беше използвала лъжи, измами. Тя също като Морна се кълнеше в любовта си и произнасяше думи, в които нямаше капка истина. Добре тогава, Брена можеше спокойно да

се наслаждава на свободата си, да се завърне в земите си и да напусне живота му.

Гарик влезе в стаята и се опита да потисне гнева си, преди да отиде при майка си. Но като видя сестрата на Брена, толкова доволна и щастлива от новия си живот, той още повече се ядоса. Защо Брена беше единствената, която не можа да свикне?

— Къде е Хю? — студено запита Гарик.

Елоиз не вдигна поглед от работата си.

— Най-малкият ми син е тук, но обноските му не отговарят на това, на което толкова съм се старала да го науча.

Гарик почувства, че трябва да се извини, наведе се и целуна майка си по челото.

— Не е трудно да се забрави, когато никой друг викинг не показва чувствата си към майката по този начин.

— Но ти си наполовина християнин, Гарик, и аз те възпитах по различен начин.

Тя сложи настрана шева и го загледа, а в очите ѝ имаше странен блясък.

— Търсиш брат си? Той е на пасището с добитъка.

— Кога замина?

— Преди да падне този сняг.

— Значи ще закъснее — раздражено каза Гарик. — Той имаше стоки, които беше казал, че иска да продам. Споменава ли ти е нещо за това?

— Не, Хю ме помоли да ти кажа да го изчакаш. Той иска да дойде с теб на север и да хване бяла мечка, преди ти да тръгнеш на изток.

— Вече е късно да се тръгва на север.

— Много си нетърпелив да заминеш, Гарик. Прекрасно знаеш, че дори само една кожа на бяла мечка си заслужава. Заради печалбата ли се тревожиш, или има нещо друго?

— Ако замина в средата на лятото, няма да се върна тази зима.

— Няма смисъл този път да ходиш толкова далеч, колкото преди, Гарик. Хедби е достатъчно голям търговски център.

— Булгар е по-добър. Ще остана само дотогава, докато оправя кораба си.

Той се запъти да излиза, но внезапно спря и огледа стаята.

- Тя си тръгна — каза Елоиз.
Той я погледна.
— За кого говориш?
— За тази, която току-що потърси с поглед. Тя избяга оттук със
сълзи на очи. Защо плаче, когато те види?
— Тя не плаче. Тя се закле, че никога не плаче.
— Защо това те разстройва?
— Защото всичко, в което се е клела, е било лъжа!
— Ти мислиш така. Аз със сигурност знам, че всичко, което
Брена ти е казала, е вярно.
— Така ли? Нека тогава ти кажа нещо. Тя се закле, че е убила
Седрик Боргсен, а аз го видях със собствените си очи.
— Как си го видял? Нима си минал фиорда?
— Да, защото трябваше да зная дали тя казва истината. И
окончателно се убедих, че тя е лъжкия.
— Тя просто допускаше, че го е убила. Това е всичко.
— Ти си много добра, майко, а тя не заслужава твоето доверие.
— Скоро тя ще си тръгне и на мен ще ми е мъчно за нея.
— За мен няма да е загуба, защото никога не е била моя.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Следващите седмици по нищо не се различаваха от предишните, дните минаваха по същия начин, с изключение на това, че Брена чувстваше повече енергия в себе си. Тя се опитваше да не мисли за промените, които ставаха с тялото ѝ, и не искаше да си спомня последната си среща с Гарик, когато го видя заедно с Морна. С нетърпение очакваше новини за здравето на Анселм. Слънцето бързо стопи последния сняг, така че корабът скоро би могъл да отплава. Пролетта си отиде, а все още никой не бе дошъл да ѝ каже, че трябва да се приготвя.

Не можеше повече да чака. Освен това беше закъсняла с плащането, така че трябваше да отиде до къщата на Анселм, и може би там отново щеше да срещне Гарик. Кожите, които им дължеше, щяха да послужат за извинение, че напуска уединението си, но, от друга страна, това означаваше да разкрие пред всички положението си. Тя реши да рискува, защото искаше да разбере причината, поради която никой не идваше при нея.

Лятото беше дошло с цялата си пъстрота и щедрост. Пролетта беше прекрасна, но лятото истински омайваше, слънцето грееше с цялата си сила, а из въздуха се носеха опияняващи аромати.

До деня, в който тръгна за дома на Анселм, топлото време беше добре дошло, но тогава на нея ѝ се стори, че е като в горяща пещ. Чудеше се дали да продължава, или да се върне в къщичката си. Но докато спореше със себе си, се намери в двора на Анселм и един слуга се погрижи за коня ѝ.

Въздъхна с облекчение, когато влезе в гостната и завари там само леля си.

— Брена! Толкова се радвам, че те виждам.

— Аз също съм щастлива да те видя. Надявах се, че сега, когато времето се оправи, ще дойдеш да ме посетиш някой ден.

— Прости ми, мила, но тук имаше толкова много работа. Садихме новата реколта, след това правихме пролетно почистване и

какви ли не други дреболии не излизаха междувременно.

— Ти си работила на полето?

— Да, всички помагаха. Анселм има много земя. Освен това повечето от викингите се занимават с обработване на земята, нещо, което и ти вече сигурно знаеш.

— Да, или са търговци като Гарик — прибави Брена с нисък глас.

Лини бързо смени темата.

— Виждам, че си донесла кожата за Анселм. Дори повече, отколкото е нужно. Ти също си имала с какво да се занимаваш.

Брена поклати утвърдително глава и сложи на земята големия куп с кожи. От нея обилно течеше пот, но тя не сваляше наметалото си. Не би доверила на никого тайната си, дори и на леля си.

— Само за да донесеш кожата ли си дошла? Няма ли да останеш за малко?

— Няма да оставам, лельо. Искам само да разбера дали Анселм смята скоро да отпътуваме. Ти можеш ли да ми кажеш нещо?

Лини се намръщи.

— Нищо не знам, Брена.

— Да не би все още да е болен?

— Не, той бързо се оправя, но в момента не е тук.

— Как да разбирам думите ти? Да не би да искаш да кажеш, че е тръгнал без мен?

— Корабът му е тук, но той отплава заедно с Гарик и Хю на север, на лов за бели мечки.

— Как е могъл да направи това нещо? Обеща да ме върне у дома.

— Той наистина ще те отведе в родината. Да се отиде на север, беше идея на Хю, Гарик не искаше да забавя своето пътуване на изток, но тъй като Анселм пожела да отиде със синовете си, Гарик се съгласи и те заминаха.

— Кога ще се върнат?

— Скоро. Корделия приближава да роди, а Анселм не би искал да пропусне раждането на първото си внуче.

— Разбира се, че не би трябвало да пропусне такова нещо. Нали ще се прави на Господ, за да реши дали детето му ще живее, или ще трябва да умре.

— За бога, Брена! Какви мисли се въртят в главата ти?

— Съжалявам, лельо, напоследък съм много раздразнителна. Просто трябва да си вървя. Да знаеш само как ми липсват дните, когато не познавах Гарик и не знаех що е любов и омраза.

Брена избяга от стаята, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Съжаляваше и за дните, когато никога не плачеше. Сега това беше нещото, което правеше постоянно.

Същата нощ Брена беше разбудена от силно тропане по вратата. Стана, за да отвори и се наметна само с одеялото.

За нейна изненада на вратата стоеше Елоиз, а на лицето ѝ беше изписана тревога.

— Дойдох възможно най-бързо, Брена. Корделия те вика.

— Дойде ли времето?

— Да. Нямах да дойда тук, но никога през живота си не съм израждала дете, а това е първото ми внуче.

— Разбирам — каза Брена, но беше озадачена, защото беше вярвала, че тази жена може да се справи с всичко.

— Болките ѝ са започнали тази сутрин — нервно продължи Елоиз, — но тя ни каза чак привечер. Побързай, Брена.

Без да се замисли, Брена хвърли одеялото и грабна наметалото си. И тогава Елоиз я видя. Бременност с петия месец не можеше да бъде скрита.

— Господи, Брена! Защо не си казала досега, че ти също очакваш дете?

Беше прекалено късно, за да съжалява за грешката си, и тя само въздъхна и каза:

— Нека да говорим за това по-късно. В момента се ражда дете, а моето ще се роди чак през зимата.

— Почакай, Брена. Това е първото дете на Корделия. Може би ти не би трябвало да ходиш при нея. Най-добре е да не знаеш какво те чака.

— Виждала съм такова нещо преди, милейди. Знам, че много боли. Корделия иска да бъда с нея. Двете никога не сме били близки, но това е най-малкото, което бих могла да направя.

Родилните болки продължиха цяла нощ, безкрайно дълги часове, които измъчиха всички. Слушайки виковете, които раздираха напрегнатата тишина, Елоиз се чудеше дали тя също е крещяла така при всяко от ражданията на петте си деца. Това обясняваше защо Анселм винаги беше толкова бледен, когато дойдеше при нея. Последния път мъките ѝ бяха облекчени благодарение на билките, които ѝ даде една робиня от Далечния изток. Ако тази жена беше издала тайната си, преди да умре, сега Корделия нямаше да страда толкова много и нямаше да се страхува за бъдещите раждания.

Когато отново влезе в стаята, Брена изглеждаше страшно изтощена, сякаш не Корделия, а самата тя бе преживяла тези болки. Ризата ѝ беше мокра, а косата ѝ — разбъркана. Елоиз едва я позна.

— Не съм разбрала, че болките са престанали. Детето вече се е родило?

— Всичко е наред, милейди — каза Брена и се отпусна на един стол. Гласът ѝ беше много тих, а очите ѝ бяха загубили блясъка си. — Имаш прекрасен внук, а в момента Корделия спи спокойно. Леля и Уда се грижат за детето.

— Момче! Хю ще бъде толкова щастлив. Мъжът ми също ще бъде горд.

— Още нещо, което е много важно. Бебето е здраво и изглежда чудесно. То ще живее.

За известно време Елоиз не каза нищо, след това тихо запитва:

— Нима си научила?

— Да, казаха ми. Преди малко ти ме попита защо не съм казала на никого, че очаквам дете. Ето защо. Няма да остана в страна, където животът на детето ми ще зависи от това дали то изглежда здраво и силно, или е крехко и слабовато.

— Знам, че това е суров обичай. Самата аз не знаех за това отначало. Изгубих две деца при раждане и когато научих за този обичай, у мен се надигнаха съмнения. Но въпреки това не мога да попитам Анселм. Третото ми дете се роди много хилаво, но Анселм знаеше колко много го исках особено след загубата на първите две. Това дете също умря по-късно.

— Знам историята и искрено съжалявам!

— Исках да умра, когато дъщеря ми загина. Щеше да бъде по-добре въобще да не беше живяла.

— Грещиш, Елоиз. Жестоката съдба е отнела скъпото за теб същество. Ти сигурно имаш прекрасни спомени за нея, а тя е могла да види, макар и малка част от този свят. Аз никога няма да се съглася с този обичай. Моето дете няма да бъде родено тук.

— Добре познавам мъжа си, Брена. Той няма да те върне у вас, докато не се роди детето. Значи това няма да стане преди следващата пролет.

— Не! — извика Брена и така подскочи, че столът щеше да падне. — Той ми обеща!

— Сега ти трябва да мислиш за детето. Ако не понесеш пътуването по море, може да го загубиш!

— Аз мисля за детето!

— Брена, ти си силна жена. Не е нужно да се съмняваш, че детето ти няма да е като теб.

— Как можеш да ми докажеш това? Можеш ли да ми обещаеш, че Гарик няма да го доближи?

— Законът тук е такъв, че бащата трябва да приеме детето и да му даде името си. Ти съдиш Гарик много строго. Аз го възпитах в християнска любов.

— Но той е викинг и ме мрази. Няма да иска детето ми да живее.

— Помни, че това е и негово дете. Ще ти кажа и още нещо. Гарик ще пътува на изток това лято, но тъй като закъсня, няма да се прибере преди следващата пролет.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Анселм и Хю се върнаха от северните земи, но Гарик продължи направо на изток. Брена можеше да бъде спокойна, че той няма да се върне, преди да е родила детето си.

Елоиз много вярно беше отгатнала реакцията Анселм, той наистина отказа да върне Брена у дома ѝ. Отиде, за да ѝ каже лично това, а със себе си взе Елоиз, за да превежда. Срещата не мина много гладко, защото на Брена никак не ѝ се искаше да остане още една година в тези земи. Но Анселм беше в чудесно настроение след раждането на първия си внук и след новината, че има на път друг продължител на рода. Той настояваше Брена да се върне в къщата му, но тя твърдо отказа.

— Това е за твое добро — обясни Елоиз. — Вече няма да можеш да живееш сама.

— Мога и ще го направя! — разгорещено каза Брена. — Никога вече няма да завися от другиго.

— Трябва да си помислиш, Брена. Ти ще имаш нужда от помощ.

— Казах не!

— Поне веднъж забрави гордостта си, момиче. Вече не можеш да мислиш само за себе си, а и за детето.

— Тя продължава да е също толкова упорита, както и преди — огорчено каза Анселм. — Няма да бъде щастлива при нас. Ако и синът ми не беше също толкова твърдоглав, сега нямаше да имаме такива грижи.

— Ще остана тук и ще се справя. Това, че ще натежа, няма да ми попречи да си осигурявам храна. Няма да яздя, но гората е съвсем наблизо и е пълна с дивеч? Вместо да сека дърва за огъня, ще събирам съчки. Ще се погрижа детето ми да не пострада.

— Ние не си мислим, че ти няма да се справиш, но понякога стават нещастия.

— Аз ще внимавам.

Елоиз въздъхна.

— Ако не искаш да дойдеш при нас, ще се съ согласиш ли поне някой да дойде при теб? Леля ти каза, че ти ще реагираш точно по този начин и пита дали ще може да дойде тук. Аз съм съгласна, но всичко зависи от теб.

Брена не отговори веднага. Да бъде отново заедно с леля си, би било чудесно, да има някой, с когото да споделя, да си говори, да ѝ помага за детето.

— А ще направите ли леля ми също свободна жена?

Елоиз се обърна към Анселм.

— Брена би се съгласила Лили да дойде тук само ако ѝ върнеш свободата.

— Това няма да стане никога!

— Какво е по-важно в случая? — избухна Елоиз. — Брена ще умре тук сама. Детето също ще умре. Тя не може да разбере това, но ние можем.

— Това момиче е истинско наказание — ядоса се Анселм. — Преди да я доведе тук, животът ни беше много по-лек.

— Какво е решението ти? Постъпи така, както смяташ, че ще бъде най-правилно.

— Лили ще бъде тук утре сутрин. Ще дойде при теб като свободен човек. Освен нея ще изпратя още една жена, която ще помага за по-тежката работа. Недей да си мислиш, че леля ти ще се занимава с цепене на дърва или носене на вода.

Брена се усмихна.

— Съгласна съм, но само в случай, че продължа да си плащам.

— Ти си най-упоритото момиче, което познавам. В момента си те представям как преследваш заек или някакво друго животно. Това е недопустимо за живота тук.

Брена високо се разсмя.

— През целия си живот съм предизвиквала хората.

Брена мечтаеше за деня, в който щеше да държи детето в ръцете си. Искаше ѝ се да е момиченце, малка дъщеричка със сиви очи и черна коса. Не искаше у детето да има нещо от Гарик.

С края на лятото дните започнаха да намаляват, но въпреки това течеха твърде бавно за Брена, която вече беше натежала доста. Тя все още ловуваше из горите, но не толкова често, защото по два пъти в седмицата намираще прясно месо пред вратата си и не можеше да го

изхвърли. В двора си вече имаха крава и от нея си осигуряваха мляко и сирене. На Брена ѝ беше хубаво, че край нея имаше хора, но когато най-неочаквано в мислите ѝ се върнеше Гарик, предпочиташе да остане насаме с болката си.

Един ден беше отишла на лов. Навлезе навътре в гората и унесена в мисли не беше разбрала, че се е отдалечила доста. Когато накрая се огледа, видя, че мястото ѝ е непознато. Освен това имаше странното усещане, че някой я наблюдава. Не можа да разсее това усещане, дори след като огледа близките околности и се увери, че няма никой. Продължи с по-бърза крачка.

И тогава видя един ездач, прекалено много облечен за такова меко време. Качулката му беше на главата, затова Брена не можеше да разбере кой е той. Обзе я страх и ръцете ѝ започнаха да се потят. Успокои се малко, когато видя, че ездачът се отдалечава от нея, но не след дълго чу конят му съвсем наблизо. Брена се обърна точно навреме, за да избегне животното, което тъкмо я връхлиташе. Не можеше да повярва на очите си. Някой се опитваше да я убие. Когато го видя да обръща коня и да се насочва отново към нея, тя се затича. Беше прекалено наедряла, за да бяга бързо, и скоро чу конят да приближава. Извърна се и насочи лъка си към ездача, но беше прекалено късно. Животното вече я връхлиташе. Тя падна. След секунди, когато се опита да стане, я прониза нетърпима болка и тя извика. В този миг чу зловещия смях на жена и когато погледна нататък, видя конят и ездачът бързо да изчезват в далечината.

Болката отново я обзе и тя започна да вика. Докато лежеше там, неспособна да се надигне, мислеше само за бебето, което щеше да се роди, но беше твърде рано за това.

Брена едва отвори очи и между листата на дърветата успя да види Гарик, чиято коса беше по-дълга от обикновено, а лицето му беше покрито с брада. Защо го виждаше такъв в съня си, след като той никога не е бил такъв в действителност? Прегръщаше я, не, носеше я някъде. Искеше да се събуди, защото дори само да го сънува я нараняваше.

— Махай се, Гарик. Ти ми причиняваш болка.

— Стой спокойно — отвърна той.

Гарик искаше тя да страда. Щеше да присъства в сънищата ѝ само за да я измъчва.

Първо треската, след това едва не умря от глад и студ, а сега това! Колко пъти щеше да гледа смъртта в очите? По-важното беше дали щеше да оцелее?

Брена чуваше тихи гласове край себе си. Първо на леля си, след това на Елоиз. Чу и дълбок мъжки глас.

— Къде е родилката?

— Кой е тук? — слабо попита Брена.

Лини дойде при нея и леко приглади косите ѝ. Тя беше преbledняла. Изглеждаше състарена.

— Не изразходвай силите си, за да задаваш въпроси, Брена. Ето, изпий това.

Лини ѝ подаде чаша вино и Брена я изпи цялата. Погледна тревожно леля си. Чувстваше болки по цялото си тяло.

— За мен ли говорихте току-що? Умирам ли?

— Моля те, Брена, трябва да почиваш. Кървиш и...

— И бебето ще се роди преждевременно — продължи вместо нея Брена. — Ще оживее ли?

— Не знаем. И друг път бебета са се раждали по-рано отколкото трябва, но...

— Продължавай.

— Но те са много малки и слаби.

— Моето дете ще живее. То може да се роди слабо, но аз ще го направя силно.

— Разбира се, Брена — опита се да я успокои Елоиз. — А сега, моля те, почивай и не се вълнувай.

Брена не можеше дори да се надигне от леглото. Имаше чувството, че разрязват с ножове вътрешностите ѝ. Затвори очи, борейки се с болката. Когато тя утихна, Брена отвори очи и запита двете жени:

— Защо сте ме донесли в неговата къща?

— Не бяхме ние, Брена.

— Тогава кой?

— Той те е намерил в гората и е било по-близо да те доведе тук, отколкото да те носи до твоята къща.

В този момент жената, която беше помагала при раждането на бебето на Корделия, влезе в стаята и се засуети край Брена.

— Не е добре — каза тя на своя език.

Брена не ѝ обърна внимание.

— Кой ме е открил и видял ли е той жената, която се опита да ме убие? Сигурна съм, че беше жена, чух я да се смее.

— Някой е искал да те убие?

— Една жена. Яздеше черен кон и ме събори на земята.

— Никой не би искал да те нарани, Брена. Вероятно си си въобразила. Силната болка може да е причина да си представяш неща, които не са се случили.

— Започна да ме боли, едва след като паднах на земята.

— Но Гарик каза, че наоколо не е имало никой, когато те е намерил — каза Елоиз.

Брена пребледня, спомняйки си краткия си сън.

— Нима Гарик се е върнал?

— Преди една седмица.

Всичките ѝ страхове се възвърнаха с нова сила.

— Трябва да ме отведете вкъщи. Аз не бива да оставам тук.

— Това е невъзможно, Брена. Ти не трябва да се движиш.

— Тогава ми се закълнете, че няма да го допуснете до детето ми!

— Престани с тези глупости, Брена! — прекъсна я Елоиз ядосано. — Гарик иска точно толкова колкото и ти детето му да живее.

— Лъжеш!

Изведнъж я прониза непоносима болка и тя трябваше да съсредоточи всичките си сили, за да успее да роди това дете.

Гарик стоеше на вратата на своята стая, по-безпомощен откогато и да било друг път. Той беше чул всичко, което Брена беше казала, и нейните страхове се бяха забили като остри ножове в съзнанието му. Не можеше да я вини, че го наричаше жесток. Никога не ѝ се беше показвал в друга светлина.

Виковете на Брена раздираха сърцето му. Само като си помислеше, че искаше да отиде толкова далеч от нея и да не я види никога вече. Стигна само до Бирка и реши да се върне. Беше възможно баща му вече да я е върнал в родината ѝ и той щеше да се прибере само за да каже на родителите си, че не може да живее без нея и че ще отиде, за да я вземе и доведе отново тук. Той се зарадва, когато разбра, че тя все още не е тръгнала, а като разбра причината за забавянето ѝ,

още повече се развълнува. Не можеше да отиде направо при нея, тъй като се страхуваше да не я разстрои и това по някакъв начин да повлияе на положението ѝ. Вместо това той яздеше всеки ден в района около къщата ѝ с надеждата да я срещне. И днес, като я чу да вика, а след това я откри я в безсъзнание, беше безкрайно изплашен.

— Момче — каза Уда. Гарик гледаше със страхопочитание малкото същество. Уда разтърси няколко пъти бебето, но то не показваше никакви признаци на живот.

— Съжалявам, Гарик. Бебето е мъртво.

— Не! — извика той и влезе в стаята. Взе детето в ръцете си и безпомощно загледа Уда. — Не трябва да умира. Тя ще каже, че аз съм го убил!

— То не може да диша. Това се случва често. Нищо не може да се направи.

Гарик погледна неподвижното бебе в ръцете си.

— Ти трябва да живееш! Трябва да дишаш!

Елоиз го приближи.

— Гарик, моля те, само се измъчваш излишно.

Той не чуваше майка си. Без да мисли, вдъхна от собствения си дъх в устата на детето си.

— Айй! — извика Уда. — Какво прави той? — Тя избяга от стаята с вик. — Той е луд!

Нищо не се получи от опита на Гарик да вдъхне живот на сина си. Но той не беше на себе си и опита отново. Този път закри устата на детето с ръцете си, за да няма къде другаде да отива въздухът. Най-после гърдичките му се повдигнаха, раменцата се раздвижиха, след това малкото същество пое въздух само и извика толкова силно, че го чува в цялата къща.

— Да благодарим на господата за чудото, което сътвори! — каза Лили и падна на колена да се моли.

— Това наистина е чудо, Гарик — меко каза Елоиз. — Но този, който го направи, беше ти. Ти вдъхна живот на сина си.

Той ѝ даде плащето бебе. Чудо или не, беше прекалено много развълнуван, за да говори. Чувстваше се толкова горд, сякаш това беше най-доброто, което е направил в своя живот и нищо вече не би могло да бъде толкова красиво.

Елоиз пови бебето и му го подаде, за да извърши ритуала като всеки баща. Той поръси вода върху челото му, беше виждал баща си да прави това, когато се роди сестра му.

— Ще го нарека Селиг Благословения.

— Прекрасно име, защото той наистина е благословен — гордо отбеляза Елоиз и взе детето в ръцете си.

— А сега върви кажи на баща си, че има още един внук. Той ще се гордее не по-малко от теб.

Вместо да се насочи към вратата, Гарик отиде до леглото, където лежеше Брена. Очите ѝ бяха затворени и той погледна въпросително Лили.

— Тя припадна, след като се роди детето, и не знае, че ти се бори, за да го спасиш. Аз ще ѝ кажа.

„Но дали тя ще ти повярва?“ — зачуди се Гарик.

— Разбрах, че е загубила много кръв, дали ще оживее?

— Кървенето спря. Ще бъде слаба, както и детето. Можем само да се молим и двамата скоро да бъдат добре.

— Не се безпокой, Гарик — обади се Елоиз, която къпеше Селиг.

— Не е възможно усилията ти да са били напразни. И майката, и детето ще живеят.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Цялата първа седмица след раждането на детето Брена се събуждаше скована от страх, докато накрая не се увери, че детето е добре. Леля ѝ беше разказала невероятна история за това, което бе направил Гарик, но тя не можеше да повярва. Ако това беше вярно, ако той се интересуваше от детето, щеше да дойде да ги види. Но той не идваше.

Брена бавно се възстановяваше от раждането, но Селиг бързо наддаваше на килограми. Много ѝ беше мъчно, че това се дължеше на други, защото тя имаше мляко в продължение на две седмици. Никак не беше съгласна с предложението на Елоиз друга жена да кърми Селиг, но накрая се предаде, защото разбра, че това е единственият начин детето да оцелее. За да компенсира това, тя прекарваше всяка минута със сина си, но леля ѝ я смъмри и тя се почувства така, сякаш всички се стараеха да я отдалечат от детето ѝ. Накрая сама разбра, че няма нужда толкова да глези рожбата си и беше се задоволила само да го облича, къпе и приспива. Когато той ѝ се усмихна за първи път, тя знаеше, че чувства любовта ѝ.

Беше време да се връщат в къщата си. Единствената причина, поради която тя остана толкова дълго в къщата на Гарик, беше, че не го беше виждала нито веднъж, през цялото това време. Не знаеше къде спи той и дали въобще е в къщата.

Яни и Мойда постоянно се въртяха около Селиг и говореха колко се е променил животът им след неговото раждане. Брена не задаваше никакви въпроси, защото това, че на тях им е по-добре, си обясняваше с факта, че Гарик сигурно е отишъл да живее някъде другаде, вероятно при Морна.

Когато каза на леля си, че е готова да се върне в дома си, Лини не се възпротиви.

— Ти ще живееш с мен, нали?

— За известно време, да, но след това ще се завърна в къщата на Анселм.

— Но ти вече си свободна и не си длъжна да се връщаш.

— Имам много приятели там.

Брена въздъхна.

— И ти липсва Елоиз?

— Да.

— А бащата на Гарик?

— Не ме е срам да си призная, че понякога споделям постелята му, Брена — каза Лини.

— Не мога да те обвиня за това, Лини.

— Знам, че единствената любов на Анселм е Елоиз, но той се интересува и от мен. Аз също я обичам. Това е една странна връзка между двете ни.

— Заслужаваш нещо по-добро.

— Не, Брена, аз съм щастлива. Знам, че мразиш Анселм, но...

— Вече не го мразя — прекъсна я Брена. — Когато, той за първи път взе в ръцете си сина ми, си спомних нападението на родната ми къща и жаждата за кръв, която бе изписана върху лицето му. А с такава любов държеше внука си! За много неща съм му благодарна. Все още не съм сигурна дали някога ще му простя напълно, но у мен вече няма омраза.

— Щастлива съм, че вече си помъдряла, Брена! — усмихна се Лини.

Брена се завърна в своята къщурка един ден преди първата зимна буря. Все още Гарик не беше видял сина си. След известно време и Лини се върна в дома на Анселм. На Брена ѝ липсваше леля ѝ, но все пак не беше останала сама. Лейла, жената, която Елоиз беше намерила за малкия Селиг, живееше с нея, а Корделия много често я посещаваше заедно с малкия Атол.

Този ден Брена се върна рано от лов, защото бързо беше свършила стрелите си и беше ядосана на себе си, че е изпуснала един заек. Когато приближи двора и видя коня на Гарик, я завладяха смесени чувства, но накрая надделя гневът. Как смееше да идва чак сега, седем месеца след раждането на сина си?

Тя бързо влезе в къщата, но виждайки гледката, която се разкри пред очите ѝ, се спря. Селиг беше в скута на баща си, смееше се и си играеше с краищата на пелерината му. Гарик се изненада, когато я видя, но тя не забеляза това. Единственото, което виждаше, беше детето ѝ и това колко щастливо беше то. Отново у нея се надигна гняв, защото на Селиг му бяха отказани бащинските грижи поради омразата на баща му към нея.

— Одобряваш ли името, което му дадох? — попита я той.

— Приех го, защото това беше единственото, което той получи от своя баща.

Гарик сложи детето на земята и двамата родители го загледаха как запълзя към някаква играчка под масата. Когато я стигна, то я завъртя в ръцете си, без да усеща напрежението, което витаеше в стаята.

— Съжалявам, че ме намери тук, Брена. Това няма да се повтори вече.

— Защо си дошъл?

— За да видя сина си.

— Защо чак сега, след толкова време?

— Наистина ли си мислиш, че не съм го виждал? Аз идвам тук поне веднъж в седмицата, но когато ти си на лов. А когато беше у дома, го виждах всеки ден.

— Но как?

— Когато го нахранеха, отивах при него и чак тогава ти го носеха на теб.

Очите на Брена заблестяха от гняв.

— Защо не знам нищо за това?

— Ти мислеше, че бих наранил детето, ето защо го виждах само тайно. Не исках да те разстройвам.

Брена се обърна към Лейла, която стоеше в ъгъла далеч от разговора, който се водеше на непознат за нея език.

— Защо не си ми казала, че бащата на Селиг идва да го вижда?

— Той има това право. Той не трябва да скрива любовта си към Селиг.

Брена пребледня. Не чу отговора. Тя беше доверила тайната си на Лейла, защото двете бяха постоянно заедно и си бяха споделяли всичко. А сега заради гнева ѝ Гарик също знаеше.

Тя го погледна, той сякаш не беше забелязал, но тя не се стърпя.

— Ти ме чу да говоря езика ти, защо не ме обвиняваш, че досега съм мълчала?

— Беше тук достатъчно дълго, за да го научиш, Брена.

Прекалено спокойно го бе приел, за да продължи да го разпитва.

— Знаех езика ти, преди да ме доведат тук, Гарик. Това беше едно оръжие срещу теб, което ти не можеше да ми отнемеш, въпреки че не можах да го използвам.

— Знам това.

— Знаел си?

— Леля ти ми каза преди много време. Аз исках да науча повече за теб и тя ми разказа доста неща. Когато беше в треска, ти бълнува на двата езика.

— Защо не си ми казал, че знаеш?

— Исках ти да го направиш. И накрая ти си призна.

— Само че това вече няма значение.

— Не е вярно.

Брена почувства някаква топлина в гласа му. Той се приближи до нея и тя видя в очите му само обич и копнеж. В следващия момент я взе в прегръдките си, целуна я и желание обзе и двамата. Беше се опитвала да не мисли за него, но само се беше залъгвала, че може да го забрави. Но тя не можеше да заличи миналото. Загледа се в Гарик и го попита:

— Какво означава всичко това?

— Пролетта приближава, Брена, а баща ми ти е обещал да те отведе в родината ти.

Той се поколеба, борейки се с гордостта си.

— А аз не искам ти да заминаваш...

Изведнъж за Брена се появи искрица надежда.

— Какво искаш тогава?

— Искам да се оженя за теб. Искам да забравим миналото и да започнем отначало.

Думите му бяха като най-нежна музика за слуха ѝ. Да му бъде съпруга, беше мечтата ѝ преди, но си беше забранила да мисли за това, защото той с нищо не беше показвал, че има такива намерения. Защо се е променил?

— Мен ли искаш, Гарик, или говориш така, защото знаеш, че като замина, ще отведа Селиг със себе си?

— Обичам сина си, не мога да отрека това.

— Ами аз?

— Не бих се оженил за теб, Брена, само за да задържа детето при себе си. Искам само теб, другите жени нямат значение за мен. Бях толкова нещастен, когато не беше при мен.

— Но обичаш ли ме?

— След всичко, което ти казах, как би могла да се съмняваш в това?

В този момент радостта ѝ беше безгранична.

— Значи накрая си повярвал, че не съм излъгала, когато втория път ти помисли, че отново съм избягала?

— Вече ти казах, че не искам да си спомням миналото.

Тя се отдръпна от него.

— Искаш да забравиш. Значи все още не ми вярваш.

— Ти се закле, че си убила Седрик Боргсен, а той е жив.

— Това не е възможно!

— Видях го с очите си.

— Но той падна върху меча си. Как е възможно да е оцелял след това?

— Престани да се правиш, Брена! — остро каза Гарик. — Вече казах, че няма да се занимавам с миналото.

— Но ти не ми вярваш!

— Знам защо си тръгна тогава, защо наруши дадената дума. Беше непростим начинът, по който се отнесох с тебе, знам, че не бях прав, затова ти избяга, а после се върна, но не пожела да си признаеш. Но това сега няма значение, аз те обичам и ти прощавам всичко.

— Но не ми вярваш.

Той се обърна, показвайки ѝ по този начин своя отговор без думи. Селиг се разплака и Лейла отиде да го утешава. Брена с отчаяние се загледа в сина си — той никога нямаше да узнае кой е баща му. Надеждите ѝ отново бяха пречупени.

— Тръгвай си, Гарик. Аз не мога да се оженя за теб при положение, че ти не ми вярваш — с равен глас каза тя, а мъката ѝ беше очевидна.

— Може би след време...

— Не, това неверие винаги ще съществува между нас. Не ми се искаше да се получава така, защото аз винаги ще те обичам, Гарик.

— Поне остани тук. — Той погледна първо към нея, след това към сина си. — Не го отнасяй толкова далеч от мен.

Господи, толкова я болеше да гледа как той се измъчва.

— Не ме мисли за безчувствена и безсърдечна, но не мога да остана тук. Да бъда толкова близо до теб, да те желая и да знам, че никога няма да те имам. Това е непоносимо, Гарик.

— Все пак има време, докато тръгнете с баща ми, помисли и ако промениш решението си, върни се при мен.

Той си тръгна и тя изплака мъката си на рамото на Лейла. Единствено голямото разстояние между тях щеше да ѝ помогне да го забрави.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Пролетта дойде бързо и предупредиха Брена, че трябва да се приготви за по-малко от две седмици. Тя посрещна новината със свито сърце, въпреки това беше уверена, че е взела правилното решение. Не би могла да стои тук, без да има Гарик до себе си, а не би могла да бъде с него, ако той не ѝ вярваше. Само да не държеше толкова на доверието. Но беше уверена, че без него любовта им нямаше да бъде истинска.

Още повече страдаше, когато погледнеше сина си. Тя всъщност му отказваше правото да има баща. За един кратък миг беше решила да го остави тук, но той беше животът ѝ и никой, и нищо на земята не би могло да я отдели от него. Никога нямаше да забрави страха, който беше преживяла, преди да го роди. След това беше продължила да се тревожи, тъй като в началото той беше толкова слабичък и малък. Сега Селиг беше силен и тя нямаше вече предишните страхове.

Беше се молила за дъщеричка, която да прилича на нея. Селиг имаше гарвановочерна коса и сиви очи, но все повече заприличваше на баща си. Винаги когато прегръщаше сина си, тя си спомняше за Гарик. Не би могла да забрави този мъж.

За нейна изненада Лейла беше решила да отпътува с нея. Тя нямаше семейство тук и казваше, че единственото важно нещо в живота ѝ е Селиг и че не би могла да се раздели с него. Брена беше щастлива, защото, въпреки че Селиг вече нямаше нужда от Лейла, самата тя беше свикнала с нея и двете се разбираха отлично.

В деня преди заминаването Лейла отиде да се сбогува с приятелите си, а Брена приготви Селиг, за да го заведе при Гарик. За последен път детето щеше да види баща си. За нея това също щеше да бъде последният път, когато щеше да я види любимия.

— Хайде, душичката ми, баща ти не знае, че ще го посетим, но аз съм сигурна, че той ще се зарадва. — Тъй като детето я загледа въпросително, тя каза: — Благодаря ти, Господи, че той все още не

разбира, защото за него пътуването по морето ще бъде само едно приключение, а за мен...

Не довърши изречението си, защото болката не ѝ позволи, но все още беше уверена, че това е верният път.

Тръгна към вратата, но тя се отвори и на прага застана Гарик. Върху лицето му бяха изписани мъка и желание. Изведнъж пожела той да я прегърне и двамата никога да не се разделят. Вече не го винеше, че не ѝ вярва. След като ѝ беше казал, че Седрик е жив, тя беше започнала да се съмнява, че може наистина да не го е убила.

— Трябваше да те предупредя, Гарик. Тъкмо идвахме със Селиг у вас, за да можеш да прекараш деня с него.

— Пусни момчето, Брена.

Гласът му прозвуча странно. Брена остави детето и се зачуди дали не се е случило нещо.

— Ти можеш да останеш тук с него, а аз ще отида да се сбогувам с Ерин и останалите.

Той не каза нищо. Тя видя, че на колана му висят всякакви оръжия, а в ръцете си държи въже.

— Защо си дошъл тук, Гарик? Изглеждаш така, сякаш си тръгнал на война. Или ще използваш тези неща срещу мен? Ако го обичаш толкова, че би ме убил, за да го задържиш при себе си, тогава го направи, защото знай, че аз не мога да живея без него.

— Няма значение колко много го обичам, не бих убил майка му.

— Тогава защо?

— Бих могъл да те задържа тук насила, неведнъж съм мислил за това. Миналата година, когато отплавах на изток, за да избягам далеч от теб, разбрах, че това е най-малкото, което искам. Аз те исках до себе си, за да бъдем задно до края на дните си. Тъй като допуснах, че баща ми те е върнал в страната ти, понеже знаех, че те е направил свободна, бях решил да дойда при теб и да те доведа отново тук, като ти отнема свободата.

— Това ли си решил да правиш сега?

Гарик поклати глава.

— Знам, че най-много държиш на свободата си, затова има и друго решение.

— Аз също бих искала да има, но не виждам такава.

— Истината, това е единственото разрешение, Брена. Моля се с цялото си сърце да съм грешал, като не съм ти вярвал. Ако си ме лъгала, сега ще разберем това. И тогава аз само ще се надявам никога вече да не ти се налага да лъжеш.

— Не те разбирам, Гарик. Ти не ми повярва преди, а аз нямам никакво доказателство, което да ти представя сега.

— От този ден нататък ще ти вярвам винаги, защото те обичам, но аз трябва да зная истината.

Той дръпна въжето и Брена се възмути как е възможно да вкара коня си в къщата ѝ. Но това, което беше на края на въжето, не беше жребецът му, а Седрик Боргсен. Ръцете му бяха вързани, а от главата му течеше кръв. Брена изведнъж преbledня, сякаш е видяла жив мъртвец. Седрик също преbledня, но бързо се възстанови от изненадата.

— Защо ме доведе тук, Хаардрад? Знаеш, че това няма да остане безнаказано. Дълго време не се бяхме ровили в миналото. Брат ти уби моя брат и това беше достатъчно за бащите ни. Нима искаш още кръв?

— Миналото няма нищо общо с твоето присъствие тук. Ти имаш да отговаряш за друго, съвсем скорошно престъпление.

— Така ли?

Гарик се приближи до него и му посочи Брена.

— Познаваш ли тази жена?

Седрик погледна Брена, сякаш я виждаше за първи път.

— Изглежда доста добре, но никога преди не съм я виждал.

— Той лъже, Гарик! — Тя нарочно говореше на техния език, за да я разбира и Седрик. — Кълна ти се, че той лъже.

— Това няма значение, Брена.

— Не е вярно.

Тя се обърна към Седрик и извън себе си от яд извика:

— Кажи му истината. Кажи му как ме отвлякохте!

Седрик само вдигна рамене, преструвайки са на отегчен:

— Какво ѝ става на тази жена. Не мога да разбера за какво ми говори.

— Лъжец! — избухна Брена. — Аз си помислих, че съм те убила, но е трябвало да проверя това, преди да тръгна. — Тя извади ножа си от ножницата и каза: — Този път ще бъда сигурна в това.

Но преди да е направила и една крачка, Гарик изби оръжието от ръката ѝ.

— Той е вързан и е съвсем безпомощен, не можем да убием невъоръжен човек.

Брена беше отчаяна. И изведнъж се сети. В очите ѝ блесна надежда.

— Острието прониза гърдите му, Гарик — бързо каза тя. — Той може да не е умрял от раната, но ще има останал белег — доказателството, което ти търсиш.

Гарик приближи Седрик, който се беше ухилил до уши.

— Имам много белези, кой точно искаш да видиш?

Гарик разтвори туниката му. Наистина по гърдите му имаше безброй белези. Той го бутна към вратата.

— Ще те заведа обратно там, където те хванах.

— Не си мисли, че това ще мине безнаказано. Заради някаква полудяла жена ме хващаш и ме довлечаш тук, за да бъда обиждан и обвиняван в несъществуващи грехове.

Гарик не обърна внимание на думите му. Той беше заложил всичко на тази карта и се беше молил историята на Брена да беше вярна. Сега...

— Гарик, почакай! — извика Брена.

Не можеше да повярва, че той ще се предаде толкова лесно. Сега вече никога нямаше да ѝ вярва и дори да ѝ се кълнеше, че това няма значение, знаеше, че няма да е вярно.

— Брена, няма смисъл да продължаваме.

— Той има друг белег, който не е като никой друг. Много е голям и се намира на предната част на бедрото му. Видях го, когато се опита да ме насили.

Изведнъж видя как Гарик пребледня, а по лицето на Седрик също се изписа тревога, но тя забеляза това прекалено късно. Той вдигна вързаните си ръце и удари отзад Гарик. Той падна, удряйки главата си в масата, и остана да лежи неподвижно.

Брена не повярва на очите си. Беше същото, както когато в гората мечката нападна Гарик. Той лежеше в безсъзнание, може би мъртъв, но врагът беше все още жив. Тя се огледа за камата си, но беше късно. Седрик я беше взел и се опитваше да среже въжетата. Брена се хвърли към него, но той я отблъсна и тя падна. Веднага се надигна и се опита

да достигне някое от другите си оръжия. И този път закъснях. Седрик се беше освободил и като я завъртя, я метна на пода.

— Искам да знаеш какво те очаква. Ако Арно не беше дошъл навреме да спре кървенето, щях да умра от раната, която ми нанесе. Тогава не можах да те проследя, но след това го направих. От един роб научих, че не си се върнала и че те смятат за мъртва. Сега виждам, че не е било вярно.

— Аз обиколих фиорда, а това отне много време.

Той се разсмя.

— Тогава не е чудно, че той не ти вярва. Ако си могла да оцелееш тогава, значи доста дълго ще издържиш на това, което съм намислил.

— Не прави глупости — каза Брена. — Гарик те доведе тук само за да му кажеш истината.

— И той я чу. Всичко вървеше добре до момента, в който ти каза за белега, който той ми направи преди години. Само той и аз знаем за него. Беше случайно, но аз никога няма да го забравя, нито пък той.

Той погледна Гарик с омраза.

— Ако си тръгнеш сега, можеш да бъдеш сигурен, че той никога вече няма да те потърси.

— Предполагам, че можеш да направиш това. Но ти няма да си тук, за да видиш каквото и да било, защото ще дойдеш с мен.

Седрик тръгна към Гарик, изваждайки камата на Брена от ножницата си. Брена скочи и го хвана за ръката.

— Не можеш да направиш това. Той те спаси, когато аз исках да те убия. Той те спаси!

— Той трябва да умре, както и ти ще умреш! Но първо ще преживееш мъките на ада. Съдбата ти беше решена, когато се опита да ме убиеш.

— Ти ще го убиеш, но след това също ще умреш. Ако не аз, то баща му или брат му ще те убият. Те знаят моята история и когато открият, че Гарик е мъртъв, а аз съм изчезнала, ще се досетят кой го е направил.

— Не, те ще обвинят теб.

— Аз не бих убила бащата на детето си, мъжа, когото обичам с цялото си сърце.

Тя имаше право и Седрик за миг се поколеба. Тогава видя Селиг в ъгъла, който си играеше с играчките и не разбираше какво, става край него.

— Ако си решил да ми отмъщаваш, тогава ме отведи някъде, където Гарик няма да може да ни намери, но остави него жив, направи го заради себе си.

Няколко секунди той се колеба, след това я дръпна към себе си и двамата излязоха от къщата. Качиха се на конете, с които той и Гарик бяха дошли, и се отправиха към къщата на Гарик. Сега, когато Брена вече не се страхуваше за Гарик, тя се изплаши за себе си. Веднъж беше избягала от този мъж и щеше отново да го направи, беше сигурна, че ще успее. Не бяха яздили много, когато насреща им се появи друг ездач, който се оказа жена. Брена се изненада, когато видя двамата със Седрик да се поздравяват. Когато Ярмил видя Седрик и Брена заедно, тя се разтревожи. Много време беше загубил, за да изпълни задачата, за която му беше платила. Защо трябваше да идва сега, когато Брена щеше да заминава на следващия ден, отвеждайки сина си със себе си?

Толкова пъти се беше опитвала да премахне Брена, която се явяваше препятствие за целите ѝ. Когато Брена беше в треска, тя ѝ беше давала вредни лекове, нарочно беше оставила вратата отворена, но момичето оживя. Беше сигурна, че детето няма да оцелее, след като събори Брена в гората, но и този път се провали. Тя беше решила как ще премахне Гарик и брат му, а после и синовете им. Ако сега Седрик отведеше Брена, поне нямаше да има други наследници, с които да трябва да се оправя.

Брена почувства някаква надежда, когато позна Ярмил, но след като тя ги приближи, Брена разпозна коня, който я беше връхлетял в гората.

— Помниш ли ме, Боргсен? Аз съм Адосинда.

Седрик се разсмя.

— Мислех те за по-млада.

— Отне ти прекалено много време, за да свършиш това, за което ти платих — сърдито каза тя, без да обърне внимание на думите му.

— Аз мислех, че е мъртва. Но Гарик ме доведе тук и аз я видях с очите си. Тя никога вече няма да се върне.

— Гарик те е довел! Къде е той? — развълнувано запита Ярмил.
— Уби ли го?

— Не. Но той няма да е още дълго в безсъзнание.

— Няма за какво да се страхуваш, Боргсен — засмя се тя. — Аз ще се погрижа за Гарик и за сина му. Той няма да те последва.

— Не прави това, защото ще обвинят мен.

— Глупак! Ще набедят нея. Всички знаят, че тя мрази и бащата, и сина. Анселм Хаардрад щеше да я върне в земите ѝ, преди да ги е убила всичките.

— Тя лъже, Седрик! Нейното име е Ярмил и има син от Анселм.

— Точно така и ги мразя толкова, колкото и тя. Но нейният, а не моят син ще бъде наследник на Анселм.

— Наследник е Хю и той има син. И тях ли ще убиеш?

— Хю няма син ѝ никога няма да има. Когато той беше дете, се разболя от треска, която го осакати като мъж. Сестра ти излъга и аз казах това на Анселм, но той не ми повярва. Да, те също ще умрат. Всички синове и внуци на Анселм.

Ярмил продължи към къщата на Брена.

— Трябва да я спреш! — извика Брена.

— Няма време.

— Ще преследват теб за това, което тя ще направи.

Изведнъж, тя се сети.

— Тя ще убие детето ми!

Опита се да обърне коня, но Седрик хвана юздите му. Вече единствено смъртта би могла да спре Брена. Тя скочи от коня и се затича към Гарик и рожбата си. Трябваше да попречи на Ярмил! Седрик я последва и я метна на коня си. Тя се бореше с всички сили до момента, в който силен удар по главата я зашемети и сложи край на страховете и страданията ѝ.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

Водата на фиорда беше леденостудена. Брена се събуди от люшкането в някаква лодка. Тя не беше вързана, а пред себе си виждаше гърба на Седрик, който отвързваше лодката от земята на Гарик. Единственото, за което Брена се тревожеше, беше това, че трябва да спре Ярмил, преди да е станало твърде късно. Без да се замисли, че не може да плува, тя скочи във водата, преди Седрик да разбере, че е дошла в съзнание. Потъна, но веднага след това отново излезе на повърхността. Чу Седрик да я вика, преди отново да потъне. Течението я поде и тя се удари в нещо. Отново се показва на повърхността и се улови в някаква дъска. Тогава видя Седрик, който бе насочил лодката към нея. Защо този човек не я оставеше на мира и не се върнеше в дома си?

Брена искаше да стигне брега, но Седрик беше вече много близо. Щеше да е при нея, преди да е стигнала сушата. Знаеше, че от тези няколко секунди зависи животът на най-скъпите ѝ същества, събра цялата си енергия и сила, и успя. Беше крайно изтощена, но нямаше време да почива, защото Седрик бързо я приближаваше.

Брена се втурна нагоре по скалата, като се захващаше за всяка тревичка и камък. Обърна се и видя, че Седрик също беше тръгнал нагоре. Вече нямаше за какво да се хваща, а точно под нея беше Седрик.

Когато почувства пръстите му върху глезена си, тя извика и го ритна, но не успя да го отблъсне. Удари го по главата и той се свлече, но успя да се хване за една цепнатина и отново продължи да я преследва. Колко щеше да продължава това?

Тя отново извика, когато ръцете му я достигнаха. И тогава чу някой да вика името ѝ. Гласът идваше отдалеч. Шумът от водата го заглушаваше, затова тя първо помисли, че само така ѝ се е сторило, но го чу отново, този път по-силен, и го позна.

— Гарик! Побързай!

Седрик също го чу и се отказа да преследва Брена. Тя видя как той панически се спусна надолу и скочи в лодката си, но тя се преобърна и той падна във водата. Течението го поде и Брена виждаше как се опитва да плува, но главата му ту се подаваше отгоре, ту изчезваше, докато въобще изчезна от погледа ѝ.

Когато Гарик дойде при нея, я видя да се взира във водата. Тя не протестира, когато той я изнесе на ръце нагоре. В къщата я сложи до огнището и бързо ѝ донесе чаша вино.

— Трябва да свалиш тези мокри дрехи, Брена.

— Първо искам да си почина.

Той нищо не каза и седна до нея.

— Ще ми простиш ли някога?

Тя взе ръката му в своята.

— Замълчи. Всичко свърши вече.

— Не, аз ти причиних толкова нещастия. Едва не те загубих отново, като доведох Седрик тук да разкрива истината, която ти вече ми беше признала. А толкова лесно щеше да бъде всичко, ако просто ти бях повярвал.

— Не те обвинявам за нищо, Гарик. Сега вече знам, че ми вярваш.

— Да, и винаги ще ти вярвам — прошепна той и нежно я целуна.
— Сега вече ще се ожениш ли за мен?

— Ако все още ме искаш.

— Дали те искам! — възкликна той. — Как е възможно да се съмняваш?

Тя се засмя и се сгуши в прегръдките му.

— Само като си помисля, че ти, аз и Селиг можехме да бъдем мъртви сега.

Брена изведнъж се сепна.

— Къде е Селиг?

— Той е на сигурно място.

— Разтрепервам се само като си помисля какво щеше да се случи, ако ти не се беше свестил навреме. Седрик беше решил да ми отмъсти, защото аз едва не го убих. Когато чу гласа ти, той се опита да избяга, но падна във водата и се удави.

— Късмет е, че конят ти е по-добър от моя. Стигнах много бързо до тук.

— Вятърът сигурно ти е помагал — усмихна се тя. — Но, благодаря на бога, че навреме си дошъл в съзнание.

— Благодарни на сина си за това. Той ме гъделичкаше и закачаше, сякаш бях само нова играчка.

— Къде е той сега? С Ерин?

— Не. Тъкмо излизах от къщата с него и попаднах на Ярмил, която идваше да се сбогува с теб. Аз я помолих да го заведе при родителите ми.

Кръвта на Брена замръзна във вените ѝ.

— Гарик, не! Кажи, че това не е вярно!

— Какво има, Брена?

Тя скочи на крака.

— Тя ще го убие! Тя идваше, за да убие и двама ви!

Гарик не се усъмни в думите ѝ. Двамата хукнаха към конюшните и с всички сили препуснаха към къщата на Брена. Зад къщата Гарик видя следите от коня на Ярмил да водят към гората, не към дома на родителите му.

Двамата мълчаливо тръгнаха по нея. Брена почти не виждаше през сълзите, които се лееха от очите ѝ. Все пак тя се държеше и непрестанно редеше молитви. Когато Гарик загуби следата в някакъв гъсталак, тя помисли, че ще умре от мъка. Беше минало твърде много време.

Гарик се опита да я убеди да отиде за помощ, но тя отказваше да напусне мястото, тъй като Селиг би могъл да бъде съвсем наблизо. Продължиха да търсят до момента, в който Брена видя Ярмил да се приближава към тях. Брена изпревари Гарик и първа стигна Ярмил. Тя беше сама.

— Къде е детето ми?

Ярмил поклати глава, обръщайки дланите си нагоре.

— Не можах да го направя, аз също съм майка.

Брена слезе от коня си и смъкна Ярмил от нейния.

— Къде е Селиг?

Ярмил посочи навътре в гората.

— Току-що го оставих.

Гарик се приближи до тях и попита с разтревожен глас:

— Къде, Ярмил?

— Наблизо. — Тя вдигна поглед, а в очите ѝ имаше странна светлина. — Ето, не го ли чувате как плаче? Феърфакс винаги плачеше много силно. Трябва да отида при него.

Гарик се качи на коня си, Брена го последва. Тя не мразеше Ярмил за нейното предателство, тъй като жената явно беше полудяла, но не можеше и да я съжалява.

Намериха Селиг под един висок бор. Детето плачеше, защото при всяко движение острите борови иглички му причиняваха болка. Когато Гарик го подаде на Брена, тя заплака от щастие.

Бързо минаха покрай мястото, където бяха срещнали Ярмил.

— Тя е измислила всичко това, Гарик — каза Брена, докато бавно се приближаваха към къщи. — Ярмил е платила на Седрик да ме отвлече и аз разпознах коня ѝ. Тя е жената, която се опита да ме убие в гората.

— Защо теб, Брена? Това не мога да разбера.

— Страхувала се е от детето ми, не от мен. Селиг е още един наследник на Анселм, от който тя е искала да се отърве, за да остане синът ѝ единствен наследник.

— Сигурно е била луда отдавна, за да си мисли, че би могла да осъществи всичко това.

— Трябваше да се досетя, че тя е виновна за всичко. Знаех, че мрази семейството ти, но заради ревността си към Морна мислех, че тя е отговорна за това.

— Морна!

— Тя те иска за себе си. И... и ти се върна при нея, когато с теб се разделихме.

— Значи си повярвала? — намръщи се Гарик. — Искях да си мислиш така, защото бях ядосан. Но това не е вярно, Брена. Двамата с нея щяхме да се женим, но не от любов. Аз я желяех заради красотата ѝ, а тя ме искаше само защото бях син на вожд. Сега знам това.

— Наистина ли тя вече не значи нищо за теб?

— Не, тя само ми напомня какъв глупак съм бил да приема отказа ѝ толкова присърце. Толкова пъти греших. Ще ми простиш ли болката, която ти причиних?

— Разбира се — усмихна се тя. — От днес ти ще ме даряваш само с щастие.

След време Ярмил беше осъдена и прогонена. Синът ѝ Феърфакс тръгна с нея, тъй като тя не можеше вече да се грижи за себе си. Той не беше научил нищо за нейните намерения и беше също толкова изненадан, колкото и всички останали, когато разбра истината. Брена смяташе, че това наказание е тежко, но семейството за нея беше всичко и след като Ярмил си иде, вече нямаше от какво да се страхува.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Селиг спи ли?

— Да, любов моя — отговори Брена и се мушна в леглото при Гарик. — Беше се събудил от болки в корема. Явно от бонбоните, които баща ти щедро му беше дал.

— Той наистина го глези много.

— Не мога да споря за това — усмихна се тя.

— А би ли искала въобще да спориш за нещо с мен? — иронично запита той.

Тя се излегна, привидно сърдита.

— Не смятай, че след като съм ти съпруга, мисля по същия начин като теб.

Той се разсмя и я притегли близо до себе си.

— Ти си решителна и упорита, това го знам със сигурност. В деня на нашата сватба настоя да освободя Яни, за да може Перин да се ожени за нея. Много лесно ме накара да изпълня желанието ти.

— Ти беше също толкова доволен, колкото и аз, когато видях колко са щастливи.

— Вярно е. Все още се чудя как през всичкото това време не бях забелязал връзката им. Защо Перин не ми е казвал за нея? За известно време между нас имаше неразбирателство, но след раждането на Селиг всичко се оправи.

— Той искаше да купи Яни, но не смееше да те пита от страх, че ще откажеш. Ти много рядко беше в добро настроение.

— Да, дори след като Селиг се роди и аз бях безкрайно горд и щастлив, не можех да приема, че ти не искаш да си с мен. Разбирам защо Перин не е смеел да ми говори за Яни.

— Значи обвиняваш мен?

— Ти си страшно упорита, скъпа.

Брена се усмихна и нежно го целуна.

— И винаги ще бъда такава. Но въпреки това ти ме обичаш.

— Наистина ли?

— Гарик!

Той се засмя и я прегърна.

— Никога не се съмнявай в това, Брена. Никога! Сега ти си моя. Няма значение дали го признаваш или не.

— О, признавам това, с удоволствие.

Вратите бяха отворени и пропускаха светлината, която идваше отвън. Бяха женени от месец. Езическият ритуал беше хубав, но все пак Брена искаше божия благословия и беше решила един ден да се венчае по християнския обичай.

Вече не мислеше за връщане в родината си. Сега тук беше нейният дом, нейният съпруг и синът ѝ. Момчето, което някога се опитваше да бъде, вече не съществуваше. Сега беше истинска жена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.